

ÎMPOTRIVA DORINȚEI
SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

Lumina slabă a înserării se strecura printre jaluzelele trase, reamintindu-i că în acea seară urma să-și hotărască, poate, destinul.

— Ești sigură că asta vrei? Ești convinsă că nu vei regreta niciodată pasul făcut? Mary-Ann Forbes vorbea cu ea însăși, contemplându-și chipul răsfrânt în undele clare ale oglinzii. De acolo, o privea o tânără subțire, zveltă, înveșmântată cu o fustă amplă, lungă, de un verde-smarald, și cu un corsaj alb, vaporos.

Recunoscându-se, fu cât se poate de surprinsă. Părul negru, lung și strălucitor, era ridicat într-un coc răsucit cu migală. Chipul, discret machiat, îi părea, în același timp, și familiar și străin, cu un vag aer exotic.

— Ei bine, dar unde a dispărut băiețelul ratat din Sept Mers?

Vocea tatălui ei, fostul amiral Walter Forbes, o smulse din visare.

—Mary-Ann, ești minunată! Semeni așa de bine cu mama ta, când era tânără!

Mary-Ann se pregătea pentru un bal mascat, la care mergea împreună cu tatăl ei, și alesese pentru această ocazie ținuta unei sirene.

Mary-Ann clipi des, încercând să se convingă că ea era într-adevăr, fata al cărei chip se răsfrângea în oglindă. Nu mai semăna deloc cu cea care fusese cu șase ani în urmă. Nemulțumită, întoarse spatele chipului din oglindă și luă paharul oferit de tatăl ei.

—Mă simt ca Cenușăreasa în seara primului ei bal, dar mă îndoiesc că balul meu va fi cu... zîne bune. În ochii verzi se aprinse o scânteie ironică.

—Sunt sigură că mă voi împiedica în condurii mei de blăniță, sub privirile intrigate ale înaltei societăți din Nassau.

Walter Forbes izbucni într-un râs zgomotos și își stăpâni dorința de a-i ciufuli părul, așa cum făcea când Mary-Ann era încă puștoaică. Doar nu putea să strice uimitoarea creație care era coafura fiicei sale!

—Mary-Ann, sper că nu-ți vei petrece toată viața pe o navă prăpădită, plimbînd turiști spre Bahamas și înapoi. Oare ce-ar spune mama ta, dacă te-ar putea vedea?

—Pesemne că s-ar întreba ce te-a făcut să te răzgândești acum... Doar tu m-ai crescut așa... Apoi îi arătă limba, ca un copil nestâmparat.

—Nu înțeleg de ce trebuie să renunț la ceea ce îmi place numai pentru ce mă căsătoresc! continuă ea.

Discutaseră îndelung acest subiect, încă din clipa în care Nikos Halkias — moștenitorul unei ilustre familii de armatori greci — o ceruse de soție și ea acceptase.

—Ți-l poți imagina pe Nikos conducând afacerile familiei sale de pe bordul vasului tău și îmbrăcat, ca și tine, cu un tricou larg și pantaloni decolorați? Nu cred că veți fi foarte respectați...

—Da, dar, până atunci, toată lumea își va bate joc de mine văzându-mă în halul ăsta, replică ea. Și nu voi reuși decât să mă fac remarcată.

—Dar acesta e rolul unei sirene, îi aminti tatăl ei. Nefericiți vor fi marinarii ce se vor lăsa amăgiți de cântecele ei! Mary-Ann pufni în râs. Recunoscu în sinea ei că avea un tată minunat și că era și un excelent partener de dialog.

—S-ar spune că nu m-ai auzit niciodată cântând în baie! Brusc, Mary-Ann redeveni serioasă.

—Sincer, tată, aş fi preferat să anunţ logodna într-un mod mai simplu şi să evit o astfel de recepţie. Am acceptat doar de dragu! lui Nikos. E atât de legat de familie, iar ai lui sunt atât de fericiţi că îşi văd unicul fiu aşezat la casa lui!

—Ai dreptate, Mary-Ann. Ştii că sunt de acord cu tine.

Mary-Ann simţi o undă de încurajare în vocea tatălui ei. Nikos era un bărbat foarte bun, atent şi o iubea cu generozitate, chiar dacă nu la fel de mult ca bărbatul pe care îl cunoscuse odinioară... îndepărtă cu ciudă acest ultim gând, care o chinuia încă.

—Ar fi fost mai bine dacă nu şi-ar fi ales un costum de pirat, spuse ea cu o voce tristă.

—De ce nu? Istoria insulelor Bahamas geme de piraţi. Ar trebui să fim mândri...

—Da, dar nu acum. Spunând acestea, îi întinse un articol dintr-un ziar, care reproducea o fotografie a ei alături de un client. Adăugă:

—A fost jefuit de unul dintre aceşti piraţi... Deci, vezi, nu sunt doar figuri de legendă... Imaginează-ţi mutra celor care mă vor vedea mâine pe prima pagină? Încadrată de doi piraţi şi agitînd prin aer un cuţit...

—Draga mea, ştiu cât de mult ții tu la munca ta. Dar, dacă nu ne vom grăbi, Nikos va crede că ne-am răzgândit. Mary-Ann îşi luă poşeta în grabă, stinse lumina şi plecă.

În întunericul maşinii, Mary-Ann se gândea la cele petrecute în ultimele săptămîni. «*Ce straniu este uneori destinul!*» îşi spuse în sinea ei, imaginându-şi-l ca pe un clişeu. Dar nu conţineau clişeele cea mai mare doză de adevăr? Îşi aminti apoi de sosirea familiei lui Nikos în insulele Bahamas... Deşi nu se puteau compara cu cele greceşti, încerca să înţeleagă ataşamentul lui Nikos faţă de ceea ce numea el «*a doua patrie*», locul în care urma să-şi dovedească toate calităţile şi să-şi încerce şansele...

Aşa s-au întâlnit şi s-au împrietenit. Au urmat apoi câţiva ani petrecuţi împreună pe ţărmurile acestei mări. Mary-Ann nu crezuse niciodată că manierele încântătoare, deşi puţin desuete, ale tânărului bărbat se vor transforma într-o iubire profundă... Până în ziua în care, în spiritul celei mai pure tradiţii elene, el îi ceruse mâna de la tatăl ei. Plictisită de atâta singurătate şi resemnată, ea acceptase. La urma urmei, împlinise deja douăzeci şi cinci de ani, iar Nikos îi putea oferi liniştea de care avea atâta nevoie. Se amăgea astfel, refuzând să ia în seamă teama ce o încerca la gândul că va fi soţia lui Nikos. Dacă n-ar fi trăit acea aventură pasionantă şi misterioasă, ce leagă uneori un bărbat şi o femeie pentru toată viaţa, poate... înălţă sprâncenele, absorbită de amintiri.

—Draga mea, ești prea visătoare! Vocea, tatălui ei o smulse din reverie. De parcă i-ar fi ghicit gândurile, el îi cuprinse mâna și-i atinse ușor inelul de coral.

—Mary-Ann, cred că ar fi cazul să renunți acum la inelul ăsta, șopti el. În curând, îl vei putea înlocui cu un altul mai frumos.

—Totuși, nu-l pot arunca, murmură ușor.

Fu ea însăși surprinsă de emoția provocată de amintirea inelului. Crezuse că trecutul e departe și că nu o mai poate afecta. Dar se înșela, încercă, înfuriată, să-și alunge gândurile.

—Presupun că e firesc să-ți amintești de prima logodnă, în seara celei de-a doua. Mă întrebam dacă a plecat din vina mea... Pentru a nu mai repeta a doua oară aceeași prostie, adăugă ea, încercând — fără prea mult succes — să-și regăsească buna dispoziție. Resemnata, așeză inelul într-o cutie pentru mănuși.

—Mi l-a dat în seara carnavalului haitian... Era deghizat în pirat, iar eu...

Vocea i se frânse.

—... îl iubeam atât de mult, încât îmi plăcuse să cred că era inelul de logodnă.

—Te-ai hrănit mereu cu iluzii, scumpa mea. Nu toți bărbații sunt ca Nikos. Cei ca David Latimer nu se gândesc decât la ei. Dar, sper că acum totul e sfârșit, nu-i așa? Mary-Ann nu răspunse nimic. Ar fi fost cazul să uite suferința acelei prime iubiri, dar amintirile reveneau la fel de vii ca altădată, rănind-o.

—Crezi că, într-o zi, îl voi putea iubi pe Nikos așa cum l-am iubit pe David?

Întrebarea și-o pusese mai mult sieși decât tatălui ei, care îi răspunse cu acea voce glacială pe care o avea de fiecare dată când vorbea despre David.

—Nu știu... Mă gândesc uneori că totul ar fi mult mai ușor de suportat dacă am recunoaște imediat iubirea adevărată... Dacă am ști în cine să avem încredere... Și poți să fii sigură că Nikos te va iubi și va face totul ca să fii fericită, așa cum David nu a făcut și nici nu ar fi fost în stare să o facă. Mary-Ann privi uimită spre profilul tatălui ei.

—Nu prea îți place să vorbești despre asta, tată...

—Aș vrea să te pot ajuta, scumpa mea... Chiar dacă îl respecta și îi era recunoscătoare pentru dragostea și grija sa, Mary-Ann replică:

—Știi bine că David a însemnat foarte mult pentru mine. Nu pot să mă prefac că n-a existat. Pe chipul ei se așternu tristețea.

—Inspira atât de multă încredere, avea atât de multă energie... îți amintești ziua în care l-am cunoscut, în biroul tău?

—Tu m-ai convins să fac afaceri cu el, oferindu-te chiar să-i împrumuți vasul tău. Ar fi trebuit să te supraveghez... Erai așa de impulsivă și încăpățanată! De altfel, nu prea te-ai schimbat...

Tânăra îi răspunse cu un zâmbet malițios.

—Avea optsprezece ani... Și nici eu nu mai eram o puștoaică... Oricum, n-am uitat că n-ai aprobat niciodată relația noastră. Dar eram sigură că ne vom căsători... Credeam că mă iubește...

—Te-ai înșelat! Vocea aspră a tatălui ei o trezi din nou la realitate.

—Da... Când l-am auzit spunându-ți că n-are de gând să se însoare cu mine, am încercat să-mi salvez măcar mândria... îți amintești când i-am spus că totul s-a terminat între noi? Ei bine, am mințit...

—Important e să știi care sunt acum sentimentele tale față de el. Seara asta înseamnă o adevărată cotitură în viața ta. Știi bine că nu-mi doresc decât să fii fericită... Amiralul parcă mașina în fața clubului în care avea loc petrecerea. Mary-Ann închise ochii, ca pentru a-și asculta sufletul, și răspunse încet:

—Ani de-a rândul l-am așteptat, am sperat să se întoarcă. Mi-a fost atât de greu, încât am jurat să nu mai iubesc pe nimeni, niciodată! Dar știu că Nikos va fi mereu lângă mine, că mă va ajuta... Mă simt în siguranță lângă el...

Deschise apoi ochii și-i zâmbi tatălui său:

—Asta voiai să auzi, nu?

—Da, draga mea, exact asta. Mary-Ann își îndreptă de pe frunte o buclă rebelă. Pe chipul ei nu se mai citea nici o urmă de nostalgie și nesiguranță. Trecutul părea din nou departe și părea pregătită să-și facă publică intenția de a accepta cererea în căsătorie, înainte de revărsatul zorilor. Va fi soția lui Nikos.

Îl luă de braț pe tatăl ei și intrară împreună în local. Pe măsură ce se apropiau de sala în care avea loc serata, zgomotul conversațiilor și clinchetul paharelor se auzeau tot mai clar. Amiralul o lăsă singură, pentru câteva clipe Mary-Ann avu în fața ochilor un spectacol minunat: pirați, dantele spaniole, lanțuri și ancore. La bar, sticlele de rom și șampanie erau mascate în butoaie și ploscuțe de piele. Pe ring, câțiva căpitani tineri, cu peruci albe însoțeau englezoaice înveșmântate în mătăsuri fine, multicolore.

La intrarea lui Mary-Ann și a tatălui ei, se formă imediat, în jurul lor, un mic grup. Un tânăr corsar cu părul blond i se adresă politicos:

—Mă temeam că te-ai răzgândit, dar întârzierea asta te face și mai frumoasă.

Mary-Ann izgoni din suflet amintirea chipului unui alt pirat și răspunse pe un ton șăgalnic:

—Vrei să spui că, pentru a mă face frumoasă, am nevoie de mai mult timp decât alte femei? În loc de răspuns, Nikos o trase spre ring.

—Frumoasa mea sireună, dacă mama nu s-ar uita acum la noi, ți-aș arăta cât de frumoasă ești pentru mine, cu sau fără costumația asta.

—Și eu care credeam că mă voi da în spectacol, replică ea râzând.

—Abandonează această femeie pe câmpul de lupte, imediat!

Vocea sonoră era a tatălui lui Nikos, care se postase în fața lor mimând severitatea. Grație siluetei lui corpolente, părea un adevărat rege saxon.

—Ți-o fur pe Mary-Ann, înainte ca viitoarea ei soacră să pună mâna pe ea.

Veselă, Mary-Ann se lăsă purtată de noul ei cavalier într-un vals de vis.

—Să știi că te prefer oricărui alt dansator, papa Halkias.

Acest apelativ, atât de familiar, îi plăcea mult bătrânului. Tânăra îi spunea astfel încă înainte de a fi cerută în căsătorie de Nikos.

—Ei, micuța mea! Spui asta pentru că nu ripostez de fiecare dată când mă calci pe picior? Sau pentru că sunt suficient de gras ca se te pot prinde dacă te împiedici? spuse el, izbucnind într-un hohot de râs.

Mary-Ann roși și-i mărturisi, explicându-i neândemânarea ei:

—Știi bine că nu sunt obișnuită cu toate astea!

—Toate astea sper să nu te sperie prea tare, fiica mea. Vezi tu, în Grecia e altfel. Fetele se mărită foarte devreme și nu-și cunosc decât soțul. Dar tu ai fost crescută altfel, ai cunoscut și alți bărbați... Mă întreb dacă l-ai găsit cu adevărat pe cel potrivit. Înainte de toate, vreau să fii fericită, căci te iubesc ca pe propria mea fiică. Tocmai se anunța că cina era servită, astfel încât Mary-Ann scăpă de un răspuns dificil de dat. Ce i-ar fi putut spune: că aluziile lui erau, de fapt, ecourile propriilor ei temeri?

Nikos o conduse în sufragerie. Pe pereți, fuseseră atârinate pânze de vas, iar vechi lămpi cu gaz, adaptate, răspândeau o lumină difuză. Pe mese tronau platouri imense, cu mirosuri amețitoare.

—Ce e asta, Nikos?

—Salmagundi, răspunse el, întinzându-i și ei meniul.

Ea citi cu glas tare descrierea mâncării piraterești din carne marinată, într-un amestec de oțet, fructe și mirodenii. Nu i se păru tocmai apetisantă. Văzându-i figura, Nikos o tachina:

—Altădată, Salmagundi era servit cu rom. Poate asta îi lipsește...

—Dar e chiar bun! spuse ea peste câteva clipe, după ce gustase din acel preparat exotic. Apoi, Mary-Ann începu să mănânce cu poftă.

—Și șampania e bună. Poate, puțin cam... originală!

—Șampania, originală? Eu știu?! Poate, dacă obișnuiești să bei bere proastă...

—Așa, deci! Mă critici? Mizerabilule! Mary-Ann începu să râdă.

—Glumesc, Nikos.

—Știu, Mary-Ann. Îmi place să te văd furioasă. Ochii îți strălucesc la fel de tare ca rochia. Apropo, ce material e ăsta? Pânză de paianjăn?

Se priviră amândoi, ca niște copii complici, râzând de propria lor farsă. Șampania și căldura din salon îi amețiseră ușor. Mary-Ann se simțea foarte atrăgătoare, dar știa că Nikos nu ar îndrăzni niciodată altceva decât un nevinovat sărut pe buzele ei fragede.

El se mulțumi să îi mângâie ușor ceafa delicată, jucându-se cu bucelele ei. Degetele lui alunecară ușor sub pânza fină a corsajului. Mary-Ann le simți fiebinți, pe pielea ei nu mai puțin fiebinte.

—Cântă-mi doar mie, sirena mea cu ochi de culoarea apelor adânci, și-mi voi lăsa fericit navele în voia ta, îi șopti el la ureche.

Mary-Ann se abandonează clipei plăcute, când, deodată, își dădu seama că se lăsase o liniște nefirească, urmată de un impresionant răpăit de tobe. Mama lui Nikos se apropie de ei și murmură:

—Nikos, Mary-Ann! Trebuie să vă anunțați logodna. Papa Halkias, care privea cuplul cu un aer patern, îi adresă soției un reproș ironic:

— Helene, ai fi putut găsi un alt moment. Dar Nikos era deja în picioare.

—A, nu, tată! Noi suntem gata! Mary-Ann își simți inima bătându-i năvalnic. Puterile o părăseau. I se făcu o frică cumplită. Nu se simțea încă pregătită pentru un astfel de ritual. Își înfipse unghiile adânc în carne, privind în gol și așteptă resemnată.

Orchestra și invitații păstrau o tăcere aproape religioasă, în timp ce Nikos îi pune pe deget un superb inel cu diamante.

CAPITOLUL 2

Mary-Ann se simțea vinovată. Îl mințea pe Nikos, care aștepta de la ea mai mult decât se simțea capabilă să-i ofere. După ce cunoscuse adevărata pasiune în brațele lui David Latimer, un pirat de un farmec irezistibil, nu credea că mai este în stare să dăruiască cuiva ceva.

Furată de gânduri, nu observase silueta nemișcată de lângă ușă. În semi-ântuneric, ochii bărbatului — de un gri metalic — străluceau ca tăișul unei lame.

—Ești gata, iubito? șopti Nikos. În loc de răspuns, ea îl strânse cu putere de mână. Mai avea cum să se rânzândească? Putea să distrugă fericirea atâtor oameni numai pentru că cel care o părăsise cu șase ani în urmă o fixa cu o privire în care se amesteca și ura, dar și durerea? Abia dacă auzi aplauzele de după anunțarea logodnei. Nu-și putea desprinde privirea de pe chipul bărbatului,

care devenise, brusc, foarte palid. Dansul începuse din nou. Nimeni nu părea să fi observat ceva.

—Nikos, murmură ea, aş vrea să iau puțin aer...

—Vrei să vin cu tine? Pe chipul lui mai plutea încă un surâs de mulțumire. Era clar că nu se aștepta la un refuz.

—Nu, răspunse ea repede, dezamăgindu-l. Nu, mulțumesc, reluă pe un ton mai blând, când îi văzu chipul uimit. Mă întorc într-o clipă.

Și se grăbi spre terasă. Departe de mulțimea gălăgioasă, Mary-Ann încercă să nu se mai gândească la nimic, străduindu-se doar să-și domolească răsuflarea sacadată. În ciuda eforturilor, mâinile îi tremurau în continuare.

Aerul curat și zgomotul valurilor lovindu-se de țărm reușiră să o calmeze. Întotdeauna marea avea un efect benefic asupra ei...

Cu șase ani în urmă, ascultase zgomotul mării în noapte împreună cu David. Pe plaja întunecată, îi legănase aceeași melodie. El adormise în brațele ei, iar Mary-Ann își amintea cum îi mângâiasse îndelung părul, obrații, fără să-l trezească, de parcă ar fi vrut să învețe pe de rost fiecare trăsătură a lui... De parcă ar fi presimțit despărțirea... Într-adevăr, el o părăsise și iată că astăzi revenea, după șase ani de tăcere, chiar în seara logodnei ei.

—Nu! spuse ea cu voce tare. Deodată, simți că i se oprește respirația, încremenită, nu-și putea desprinde privirea de la bărbatul care tocmai deschidea ușa balconului. Făcu un pas înapoi, încercând disperată să se ascundă în întuneric.

—Bună seară, Mary-Ann! Vocea îi era neschimbată. Trecuseră șase ani, dar, cu toate acestea, ea îi recunoscuse vocea imediat. Era mai groasă și mai plăcută și căpătase un timbru scăzut. Era dureros de cunoscută și venea direct din amintirile ei. Cuvintele lui se auziră atât de clar în noapte, încât nici nu-i venea să creadă că se afla din nou în fața ei. Era ca și cum toți acești ani nu ar fi existat niciodată. Nici timpul parcă nu trecuse peste el. Nu îmbătrânise deloc. Doar ridurile aflate de fiecare parte a gurii îi ofereau un plus de atractivitate. Trupul lui bronzat părea mai robust, păstrând totuși o eleganță în mișcări, demnă de invidiat. Toate aceste transformări îl făceau și mai seducător.

Dar ceva mult mai profund se schimbase în privirea lui. Ochii, de un verde-gri sumbru, reci și nemiloși, aveau culoarea oceanului în nopțile de furtună.

Ea simți o căldură în stomac și ameți, de parcă ar fi sorbit o înghițitură din cel mai tare coniac. O ceață stranie părea să-i acopere vederea, astfel încât totul în jurul ei se șterse și se tulbură. Numai pe David îl vedea surprinzător de limpede.

—Ce faci aici? întrebă ea.Încremenită în fața lui, Mary-Ann încerca cu disperare să-și ascundă tremurul vocii.

—Ce vrei? E o serată privată și mă îndoiesc că ai fost invitat.Un mușchi zvâcni pe chipul lui, dar își ascunse imediat mânia.

—Nu, Mary-Ann. Nu am fost invitat, dar trebuia să vin. Voiam să știu adevărul despre tine și Halkias. Acum nu-mi mai rămâne decât să te felicit...

Deși chipul lui era răvășit, în glas nu i se simțea nici cea mai mică urmă de mânie.

—Mulțumesc. Iar acum poți să pleci, îi spuse dintr-o suflare.

În ochii ei verzi, se amestecau teama și neîncrederea. Era silită să recunoască faptul că acest bărbat continua să exercite asupra ei o atracție ce nu-și pierduse puterea, în ciuda timpului scurs între ei.

—Nu ai de ce să mai rămâi..., mai adăugă.

El rupse o crenguță dintr-un copac din apropiere și începu să-i desprindă frunzele una câte una, lăsându-le să cadă pe terasă. Pe chipul lui nu se putea citi nimic.

—Te-ai schimbat, rosti el cu ironie în glas. Familia Halkias trebuie să fie încântată văzând ce influență ai avut asupra fiului lor... Iar tu, se pare că te simți între ei ca un pește în apă...

Mary-Ann era revoltată. Cu ce drept venea acum, după șase ani, să o judece, să-și bată joc de viața ei, bună-rea, așa cum era?! Reuși să-și stăpânească furia și să-i răspundă pe același ton ironic:

—Ai putea să păstrezi pentru tine astfel de observații, care pe mine mă lasă rece... în schimb, ție ar putea să-ți îndulcească amintirile... Și acum ai de gând să pleci sau trebuie să chem paza?

Stăteau față în față. Privirea lui era atât de fierbinte, încât ea trebui să se uite în altă parte, altfel o topea. Însă, râsul lui ironic o făcu să-și ridice capul.

—Și ce le vei spune, frumoasa mea? Că fostul tău iubit a venit să te vadă pentru ultima dată? Imaginează-ți ce șoc va avea viitoarea ta soacră...

De furie, Mary-Ann își mușcă buzele până la sânge. Altădată ar fi dat orice numai să-l audă spunând că dorea să o vadă... De ce revenise tocmai acum când reușise să-și găsească echilibrul? Nu putea să-l lase să-i tulbure din nou viața, după ce o părăsise o dată!În tăcerea ei prelungă, David părea că îi ghicise gândurile, căci un surâs îi încolți pe buze.

—Nu am venit să te recuceresc. Aș avea nevoie de mult mai mult decât acest costum stupid, pentru a-ți fi pe plac. Voiam numai să știu ce se ascunde dincolo de această aparență strălucitoare...O analiză apoi cu atenție.

—Ești toată numai flacăra și pasiune, nu-i așa? Poate că ar trebui să-l avertizezi pe bietul Nikos că oricum îl vei părăsi și că, iubindu-te, îți va transforma viața în infern! Ca și mine...Apoi, își trecu nervos mâna prin păr și închise ochii, de parcă ar fi vrut să scape de prezența femeii.

—Într-adevăr, nu trebuia să vii, reluă ea. Mă voi căsători cu Nikos și nu am nici cea mai mică intenție să-l părăsesc.

—Te-a cumpărat prea scump, nu-i așa? La un preț pe care eu nu l-aș fi putut plăti tatălui tău.Mary-Ann își reținu cu greu un protest, mulțumindu-se să-l privească cu dispreț.

—Admir talentul tău de actriță, continuă el nemilos. Nimeni n-ar spune că nu-l iubești și că logodnica ideală poate ascunde o altă femeie... Cea care a petrecut o noapte pe plajă în brațele altui bărbat... O noapte cu lună plină...

—Taci! îl întrerupse ea. Nu vreau să-mi amintesc nimic!Mary-Ann începu să tremure.David o trase cu brutalitate spre el și o strânse în brațe, sărutându-i pasionat părul în nuanțe întunecate.

—Dar eu îmi amintesc, Mary-Ann... Și încă de prea multă vreme...își sprijini obrazul de al ei.

— Doamne, ce crudă poți fi, micuță sirenă! șopti el.

Cum putea vorbi așa? Doar el fusese cel care o părăsise odinioară!

Numai ea avea dreptul să sufere retrâindu-și amintirile... Dar nu mai avu vreme de indignări zadarnice. David îi zdrobea cu furie buzele, iar violența pasiunii renăștea în ea toate amintirile unei iubiri care nu murise încă. În mai puțin timp decât îi trebui creierului ei să înregistreze ce se întâmplă, limba lui era în gura ei, explorând-o iscoditor. Cu ochii măriți de uimire, putea să vadă peste umărul lui sala în care avea loc serata. Invitații și chelnerii se mișcau în jurul unei mese lungi, minunat aranjate, în timp ce viitoarea noră era îmbrățișată cu pasiune de un bărbat pe care ei nici măcar nu-l cunoșteau.

Mary-Ann încercă să se opună valului de emoții care o cuprinsese. Nu voia cu nici un preț să-i arate ce mai simțea încă pentru el.

Exact în acea clipă, David se desprinsese din îmbrățișare și făcu un pas înapoi.

— Oh, Doamne.Am uitat de Halkias! Doar a plătit așa de scump păpușica asta inertă.Vocea lui era dură și plină de răutate Luată prin surprindere, Mary-Ann fu aproape zdrobită de durere.

—Ce joc e ăsta, Mary-Ann?

Tânăra fu pe punctul de a-și pierde cunoștința, închise ochii și simți mâinile lui ferme și tandre, în același timp, așezând-o pe o bancă de piatră. O clipă mai târziu, era din nou singură...

—Mary-Ann, iubita mea, cum te simți? N-ar fi trebuit să te las singură...

Vocea neliniștită a lui Nikos fu acoperită de glasul puternic al tatălui său.

—Nu-i nimic, Nikos. Sirena noastră nu-i obișnuită cu noile ei picioare și cu ... șampania... Fără a mai pune la socoteală și Salmagundi.

Înconjurată din nou de cei apropiați, Mary-Ann încercă să-și adune puterile. Nu reuși însă să se ridice și se prăbuși iar pe bancă Nikos se grăbi să o ajute.

—Condu-o pe Mary-Ann acasă, spuse papa Halkias cu o voce blândă, dar hotărâtă. Are mare nevoie de odihnă. Apoi o sărută părintește pe frunte.

În mașină, Mary-Ann se simți mai în siguranță. Era încă palidă, dar întunericul o ajuta să-și ascundă tremurul. Papa Halkias fusese atât de delicat că nici măcar nu încercase să afle ce se petrecuse pe balcon. Nici Nikos nu o întrebă nimic și îi aprecie discreția. Cu tactul lui obișnuit, era mai preocupat de starea ei decât de motivele care o provocaseră.

—Te simți mai bine acum, iubito? Oprise mașina în fața casei ei și, răbdător, aștepta un răspuns. Zgomotul tot mai îndepărtat al mării și penumbra liniștitoare din mașină o calmaseră. Mary-Ann se întoarse cu fața spre el.

—Da, mulțumesc... îmi pare rău că ți-am stricat seara... Nikos luă o figură dezamăgită.

—Vrei să spui că, de fapt, n-ai intenționat să mă atragi aici, singur, cu tine? Dar, iubito, nu am de gând să te las să pleci așa repede! Se aplecă spre ea și o sărută ușor. După izbucnirea pasionată și violentă a lui David, Nikos o învăluia cu o tandrețe simplă și cu mângâieri ușoare. Cu degetele lui fine îi cuprinse chipul în palme, și-i spuse:

—Ar fi bine să pleci cât mai repede!

—De ce? Lui Mary-Ann îi făcea bine apropierea bărbatului de lângă ea. Își sprijini capul de umărul lui.

—Credeam că ai fost crescută într-o mănăstire, reluă el.

Ea își plecă privirea și, cuprinzându-i mâna, șopti:

—Ne vom căsători curând, Nikos. Am încredere în tine și nu mi-e teamă...

—Dar poate că mie îmi este teamă de tine, îi răspunse el zâmbind.

Inima ei tresări. În fața lui Nikos, i-ar fi fost mult mai ușor să se poarte ca o soră și nu ca o viitoare soție. Când închise ochii, imaginea lui David îi apăru înainte. O alungă repede și își stăpâni un oftat adânc. Deschise ochii surâzând.

—Nu trebuie să-ți fie teamă, spuse ea dintr-o suflare, strecurându-și degetele pe sub țesătura mătăsoasă a cămășii lui Nikos.

—Mary-Ann, mă iubești? Ea își dori cu disperare să-i poată răspunde da. Îl va iubi, oare, vreodată cu patimă? Poate că, după atâta suferință, nu mai era în stare să iubească...

—Eu... nu știu... Clătină speriată din cap și ochii i se umplură de lacrimi. Cum îndrăznise să dea un astfel de răspuns omului cu care urma să se căsătorească? Îl privi cu teamă, așteptându-se ca el să fie jignit de cuvintele ei. Însă el îi zîmbea tandru.

—Ești adorabilă, draga mea! Nu îți cer să mă iubești cu patimă. Ești încă atât de tânără! O strânse în brațe și îi șopti la ureche:

—Te voi învăța eu ce înseamnă iubirea, Mary-Ann. îți promit. Dar mai târziu, adăugă el râzând. Acum fugi în casă!

Mary-Ann își mușcă buzele dar nu avu curaj să-i spună despre legătura ei cu David. Nu povestise nimănui nimic și păstra această amintire ca pe un secret ce se cere uitat. Îi ură noapte bună lui Nikos, coborî din mașină și se îndreptă spre casă. Epuizată din cauza atâtor emoții, urcă direct în camera ei. Se dezbracă în grabă și adormi imediat ce așeză capul pe pernă.

Se va gândi mâine dacă și cum va trebui să-l evite pe David... Acum era logodnica lui Nikos Halkias și, în viața ei, nu mai era loc pentru piratul care — odinioară — îi furase inima.

CAPITOLUL 3

Mary-Ann se întinse, căscă și se ghemui din nou în căldura așternutului. Era încă foarte devreme și afară era liniște. Totuși, era sigură că fusese trezită de un zgomot ciudat. Își încorda auzul, privind atentă în jurul ei.

Zgomotul se auzi din nou. Cineva îi bătea la fereastră. Sări din pat și îmbracă un halat la repezeală. Atingând cu picioarele goale podeaua rece, se cutremură. Trase draperiile.

— Nikos! exclamă ea mirată. Se chinui câteva clipe cu mânerul înțepenit al ferestrei, care, într-un sfârșit, cedă.

—Nikos, ce faci aici?

Deși era încă destul de somnoroasă, își dădu seama că Nikos era agitat. El, care era de obicei atât de pedant, purta același costum ca și în seara precedentă. Mirosea a whisky și a fum de țigară. Era palid, cu chipul tras și cu ochii înroșiți. Era clar că nu dormise deloc. Totuși, reușea să se exprime destul de clar și de coerent.

—Îmi pare rău, Mary-Ann, dar trebuie neapărat să-ți vorbesc! Nu m-am gândit că te voi trezi din somn...

—Așteaptă o clipă! Nu poți intra așa în cameră. Ți deschid imediat ușa.

Dar, cum, în grabă, uitase să mai încuie ușa cu o seară înainte, în momentul în care ea ajunsese jos, Nikos era deja în hol. Îl conduse în bucătărie, unde puteau discuta în liniște.

—Tocmai mi-a venit o idee. Adică tocmai mi s-a făcut o propunere extraordinară care ne privește pe amândoi și m-am gândit că...

Ea îi făcu semn să tacă, așezându-i un deget pe buze.

—Poate că tu ești complet treaz, dar eu nu sunt încă..., spuse ea ridicându-și sprâncenele. Lasă-mă puțin să mă trezesc.

Mary-Ann așază pe masă ceștile pentru cafea. Trase apoi storurile și încăperea fu invadată de lumina gălbuie a zorilor.

—Abia s-a luminat de ziuă, Nikos... Ce s-a întâmplat?

El se pregăti din nou foarte agitat să vorbească, dar Mary-Ann îl opri.

—Mai încet... îl trezești pe tata! Se așezară apoi amândoi la masă.

—Acum, spune-mi ce s-a întâmplat. Ai fost provocat la duel?

—Nu... Nu, câtuși de puțin. Ascultă-mă! După ce ne-am despărțit, m-am întors la petrecere și am cunoscut un bărbat foarte interesant. Râse, oarecum încurcat.

—Poate eram puțin amețit, dar nu-mi pot aminti numele lui... Mary-Ann îl privi ironică.

—Ești sigur că era bărbat?

—Mary-Ann, știi bine că... Da, sunt sigur că era bărbat!

Nikos încercă să se concentreze, sorbind încruntat din ceașca de cafea ce i se pregătise. După un timp, ridică neputincios din umeri:

—Îmi voi aminti mai târziu... Oricum, important e că el a descoperit nava piratilor din secolul XII, scufundată aici, în Bahamas, și are nevoie de o echipă ca să poată scoate încărcătura. Iar eu îl pot ajuta.

Mary-Ann nu-l văzuse niciodată atât de agitat. Ochii îi străluceau de fericire și se foia fără încetare pe scaun.

—Dacă e adevărat ce spune, vasul e o minunăție! Doar el și încă doi scufundători mai cunosc locul. În afară de scafandri, mai are nevoie de un fotograf — pe care l-a găsit deja — și de încă o persoană care să-i facă inventarul comorii... Asta-i tot!

—Ei, nu-i tocmai rău! glumi ea. Mary-Ann se gândi că tipul ar putea fi vreo rudă bogată a lui Nikos care nu-și refuză nici un capriciu.

—Crede că e de preferat o echipă mai mică, explică Nikos. În plus, insistă ca toți participanții să semneze un contract prin care renunță, timp de trei luni, la orice legătură cu exteriorul. Mary-Ann izbucni într-un râs batjocoritor.

—Ce poveste! Și unde e, mă rog, misterioasa comoară?

—Am jurat să nu spun!

—Dumnezeule! se miră ea. Prietenul tău se crede agent secret? În orice caz, dacă această comoară e în Bahamas, îi va fi greu să păstreze secretul.

—Într-adevăr... Dar totul se va termina în trei luni. El se teme mai ales de pirații moderni, pe care astfel de comori îi atrag irezistibil.

—Și chiar crezi că e vorba despre o comoară? Și apoi, cum va reuși el să rupă toate legăturile cu exteriorul? Nimeni nu va accepta! Gândește-te, sunt trei luni! Nikos începu să se agite în scaun.

—Eu am acceptat... Aseară am semnat contractul.

Și, văzând că pe chipul ei se întipărise groaza, adăugă pe un ton rugător:

—Te rog să nu fii supărată! E o șansă nesperată pentru mine...

Îi cuprinse mâinile într-ale sale. Mary-Ann își feri privirea, de teamă că Nikos ar putea citi în ea adevărul. De fapt, nu era dezamăgită de hotărârea lui, ci numai invidioasă. Nikos urma să înceapă o muncă pasionantă și ea va trebui să stea acasă și să-l aștepte. Oftă.

—Cum aș putea să mă supăr pe tine, Nikos? Mary-Ann îl privi cu duioșie.

—Mă bucur pentru tine. Numai că îmi vei lipsi grozav de mult, asta-i tot!

—Știi, draga mea, tocmai de aceea vreau să te iau cu mine.

—Nikos, patronul tău... fără nume... nu va fi deloc încântat dacă unul dintre angajați va încerca să o aducă și pe logodnica lui, mai ales fără asentimentul său! Dar Nikos nu-și pierdu optimismul.

—N-a găsit încă pe nimeni pentru inventarierea comorii.

—Nici nu mă mir. Nikos insistă:

—Plătește foarte bine.

—Loialitatea nu are preț. Aici e vorba despre o chestiune de încredere, replică Mary-Ann categorică.

—Dar eu i-am spus deja că știu o persoană cu experiență, gata să-i accepte condițiile. Mary-Ann se gândi pe rând la toți prietenii lor comuni, dar nu găsi pe nimeni care să corespundă descrierii.

—Despre cine e vorba?

—Despre tine! Mary-Ann, sunt sigur că te vei descurca! Draga mea, imaginează-ți, trei luni pe o insulă pustie, aproape numai noi doi...

Mary-Ann oftă din nou. De data aceasta, pentru că nu știa ce să facă. Era la fel de încântată ca și Nikos de perspectiva unei aventuri, izolată de restul lumii, într-un decor de vis și, mai ales, departe de toate amintirile ei. Ar fi fost ceva nou, care o atrăgea și o speria în aceeași măsură.

—Nu, Nikos, nu am destulă experiență... E drept, am făcut câteva scufundări... Și am studiat și istoria Bahamas-ului... Dar, nu mă simt în stare.

—Mai gândește-te, Mary-Ann. Sunt sigur că ai face treabă bună...:

Ea nu mai spuse nimic, deși, în gândul ei, era deja hotărâtă. Atât doar: nu putea să spună cu voce tare da.

—Ți-e foame, Nikos?

Fără să aștepte răspunsul, începu în tăcere să pregătească micul dejun. Nikos, cu delicatețea sa obișnuită, nu mai adăugă nimic.

Odată așezați la masă, Nikos încercă din nou să o convingă.

—Te gândești că nu ești destul de pregătită, nu-i așa? Dar tipul mi-a spus că dacă nu-i găsec un om imediat, se va ocupa el însuși de treaba asta. Și nu e nici el decât un simplu scufundător, ca și mine! Mary-Ann spuse în glumă.

—Și unde l-aș putea găsi pe acest misterios patron, ca să-mi depun candidatura?

—Nu are nici o importanță. Am adus contractul cu mine. Semnezi și mâine plecăm amândoi. Îl găsim noi și pe el...

Gândindu-se la plecare, descoperi cu surprindere că nu se putea agăța de nimic care să o oprească. Ar putea să-i încredințeze tatălui ei afacerea pe care o conducea. Trei luni treceau repede. Și, poate, nu va mai avea niciodată ocazia unei astfel de aventuri. Dar, ceea ce era cel mai important pentru viitorul ei și al lui Nikos, era că putea să scape pentru un timp de David Latrmer.

În sufletul ei, acesta fu argumentul decisiv. Schiță un zâmbet.

—Ei, ce zici? Nikos încerca să-și ascundă nerăbdarea. Mary-Ann ridică din umeri.

—Nu știu..., zise ea încet, mimând indiferența.

—Mary-Ann, vii? Nehotărârea ta mă înnebunește! Dacă n-aș fi fost sigur că ești în stare să faci asta, nu...

—Asta te va învăța minte să nu mai iei hotărâri în numele meu, continuă ea nemiloasă. Dar, în ochii ei verzi, strălucea o lumină neobișnuită.

—Te rog, Mary-Ann, spune da

—Nu! spuse ea privind-l drept în ochi.

—Ba da! Sau ,altfel, te iau cu forța! O ridică în brațe.

—Dar, sper că pe drum vei avea bunăvoința să te dai jos din spatele meu, adăugă el râzând și prefăcându-se epuizat. Mary-Ann se zbătea în brațele lui.

—Lasă-mă! Nu ești în stare să duci în brațe nici măcar o pană ca mine! Cum vei căra tu toate comorile acelea? Vei avea nevoie de ajutorul meu...

—O pană? Cam așa ceva... Ce e drept e drept!

Voi să continue, dar se opri brusc, înțelegând ce a vrut ea să spună.

—Atunci... Accepți?

—Dacă mă lași jos, da! Nikos o cuprinse în brațe, acoperind-o cu sărutări.

—Mary-Ann, te ador! Incapabil să-și ascundă bucuria, o învârti de-a lungul încăperii, până când ea — epuizată — îl rugă să-i fie milă de ea.

Din momentul în care Mary-Ann acceptă, totul decurse foarte ușor. Ea semnă contractul, își pregăti bagajele, își anunță părinții și prietenii. Totul, în aceeași dimineață. I se părea că destinul așternuse în calea ei un covor de petale de trandafiri... Pentru Nikos, lucrurile nu au fost, însă chiar atât de simple. O conduse pe insula unde avea loc expediția, dar fu nevoit să plece înapoi la Nassau, pentru a finaliza niște afaceri.

Când se despărțiră pe pontonul insulei și Nikos urcă din nou în barcă, Mary-Ann îi strânse mâna cu putere, simțindu-se brusc cuprinsă de strania impresie că e pentru ultima dată când se mai simte ocrotită în brațele lui. Neliniștită, încercă să alunge din gând o astfel de idee, dar nu reuși...

CAPITOLUL 4

Insula Andros, în apropierea căreia se afla epava, era aproape pustie. Mary-Ann ar fi trebuit să fie încântată că urma să trăiască acolo. Totuși, privind de pe plajă barca lui Nikos, care se îndepărta, își simți sufletul cuprins de teamă. Nu din cauza muncii care o aștepta, sau din cauza insulei... Era ceva în sufletul ei care nu o lăsa să se bucure de plaja cu nisipul fin, aproape alb, de marea de un bleu deschis... Peisajul fantastic care o înconjură nu avea asupra ei nici un efect. Privind în jur, observă că plaja era goală. Un vânt ușor adia printre frunzele cocotierilor. Din când în când, cerul limpede era străbătut de pescăruși. Totul era de o frumusețe sălbatică, neatinsă parcă de mâna omului. Numai pontonul era un semn al trecerii lui prin acest paradis terestru.

Mary-Ann o porni pe cărarea nisipoasă, fericită că nu-și luase cu ea decât puține haine. Deodată, se trezi înconjurată de liane. În fața ei, se înălța o clădire impresionantă.

—M-am rătăcit, își spuse. Nu poate fi aici!

În contract se vorbea de camere puse la dispoziția echipajului, iar Mary-Ann se trezise în fața a ceea ce era mai curând un hotel cât se poate de elegant.

Albă și maiestuoasă, clădirea avea două etaje și o terasă cu coloane înalte, pe jumătate ascunsă în spatele unei draperii de plante agățătoare și flori multicolore. Ferestrele erau orientate spre plajă și spre ocean.

Ușa de stejar masiv se deschise greu, imediat ce Mary-Ann bătuse de câteva ori cu ciocănelul de cupru strălucitor.

—Bună ziua! Ești noua scufundătoare? Femeia care o întâmpinase pe Mary-Ann era micuță și destul de plină. Purta o rochie simplă și nu părea prea preocupată de aspectul exterior. Părul îi cădea în dezordine, machiajul era neglijent, dar buzele ei pline și roșii erau întredeschise într-un zâmbet călduros.

—Eu sunt Jane Yates. Intră.Îi întinse cu amabilitate o mână bătătorită de muncă, invitând-o să intre în holul imens al casei.

—Eu nu mă scufund, rectifică Mary-Ann. Scafandrul care m-a adus aici se întoarce peste o zi sau două. Eu mă voi ocupa de inventar... Mă numesc Mary-Ann Forbes.Jane o privea surprinsă.

—Patronul n-a spus nimic...Mary-Ann îi explică toate amănuntele, iar Jane zâmbi:

—Sigur că da! Aici nu prea primim astfel de mesaje. Singura legătură cu exteriorul e radioul de pe vas. Dar cred că patronul e la curent. Acum e pe plajă.

—Poate că ar fi mai bine să-l anunț că am venit, propuse Mary-Ann.

—Nu mai e cazul. M-am întors.La auzul acestei voci, Mary-Ann împietri. «*Nu! Nu e posibil!*» își spuse în gând. Se întoarse și păli. Nu se înșelase: în fața ei stătea David Latimer.

Ar fi dat orice să poată fugi din casa aceea, de pe insula aceea... Trăia cea mai mare farsă din viața ei și nici măcar nu-i venea să râdă. Era de-a dreptul furioasă. Fugise în acest colț de lume ca să scape de el și de sentimentele cu care se lupta în zadar. Și acum se trezise în fața lui, iar perspectiva celor trei luni de singurătate i se părea de-a dreptul monstruoasă. Fără să vrea, privirea îi alunecă de-a lungul pieptului puternic și bronzat, până spre pulpele lungi și zvelte. I se tăie răsuflarea. Fu scoasă din transă de glasul lui Jane, care, neobservînd nimic, făcu prezentările:

—David, ea este Mary-Ann Forbes, noua noastră recrută.El rămase impasibil.

—Cea pe care Halkias trebuia să o aducă cu el, presupun. În vocea lui nu se simțea nici cea mai mică emoție.

—Jane, lasă-ne, te rog, o clipă singuri. Avem ceva de discutat.

—Da, desigur, răspunse Jane zâmbind.Dar, în momentul în care Jane dispăru, David izbucni:

—Ce cauți aici? Să știi că nu-mi place gluma asta!

«Glumă» ar fi fost ultimul cuvânt la care s-ar fi gândit Mary-Ann. David rostise cuvintele rar, printre dinți, cu o privire înspăimântătoare ce o îngrozi. Își luă inima în dinți și-i răspunse cu o voce sacadată:

—Să nu crezi că știam că te întâlnesc aici. Dimpotrivă, îmi spuneam că voi fi departe de tine și mă bucuram. Rămaseră amândoi tăcuți, privindu-se cu intensitate.

—Aștept să-mi explici! adăugă David. Era furios și Mary-Ann fu cuprinsă de panică. Dar se liniști la gândul că nu era ea vinovată de acest coșmar!

—Nikos nu-și amintea numele tău. Era așa de agitat, că nu mi-a vorbit decât despre expediție și despre contract. David lăsa să-i scape o înjurătură și strânse pumnii.

—Imbecilul! Doar i-am spus care sunt regulile! O privi cu ură, acuzator.

—I-am spus că vom lucra trei luni în care nu are voie să ia legătura cu exteriorul. Trei luni de singurătate! Și el își aduce logodnica!

În mintea lui Mary-Ann se învălmășeau toate gândurile. I se părea că, în curând, își va pierde mințile, dacă nu va găsi o cale de ieșire din această poveste. Brusc, își dădu seama ce se întâmplase. Înțelesese într-o fracțiune de secundă totul.

—Intenționat ai făcut-o! Intenționat nu i-ai spus lui Nikos cum te numești. Ai încercat să-l îndepărtezi de mine! Ești un ticălos!

De enervare, buzele ei se subțiară până ajunseră o linie îngustă. Îl fulgeră din priviri și întredeschise cu greutate buzele, într-atât îi era de încleștat maxilarul:

—Ești cel mai arogant individ pe care am avut ghinionul să-l întâlnesc în viața mea!

—Nu ți-am cerut eu să vii aici! spuse el cu o voce glacială.

— Dacă aș fi știut că voi sta cu tine trei luni de zile, nu aș fi venit aici nici moartă. Și nici măcar nu am de gând să rămân. Nu vreau să mai stau lângă tine pe această insulă, nici o clipă. Chiar dacă asta mă va despărți de Nikos timp de trei luni. De altfel, îi voi explica totul. Și nici el nu va mai avea chef să rămână. În cazul ăsta, David, unde vei mai găsi doi nebuni care să-ți accepte condițiile și să semneze contractul tău stupid?

David o privi cu răutate, fiind nevoit să recunoască faptul că are dreptate.

—Ascultă, Mary-Ann, nici eu nu am nici un chef să te văd aici. Dar n-am de ales. Dacă te las să pleci, de unde știu eu că nu ai să divulgi secretul?

—Poți să ai încredere în cuvântul meu! replică ea.

Mary-Ann devenise, încetul cu încetul, stăpână pe situație. Se simțea puternică în fața lui și avea curajul să-și bată joc de mândria lui. I se oferise șansa de a se răzbuna și nu voia să o piardă. Și, în momentul în care ar fi plecat de pe insulă... Privindu-l, nu-și mai continuă gândul. În ochii lui citea că e prea puțin probabil să plece de pe insulă înainte de încheierea contractului.

—Nu vei pleca de aici! Până acum nu mi-ai dat nici o dovadă de loialitate. Nu vreau să mai repet încă o dată aceeași greșeală. Nu-ți permit să-mi distrugi munca! E prea importantă pentru mine! E tot ce mi-a mai rămas...

Mary-Ann nu înțelegea prea mare lucru din ce spunea. Îi era clar un singur lucru: nu o va lăsa să plece. Cuprinsă de furie, fugi spre ușă. Era inadmisibil ca David să hotărască pentru ea. Era o femeie independentă și nimeni nu putea să o oblige să facă ceva ce ea nu voia. Însă David o ajunse din urmă și îi bară calea.

—Lasă-mă să plec! Nervoasă și roșie de indignare, încercă să-l îndepărteze luptându-se cu el.

—Ai terminat? Întrebă el, strângând-o de braț cu putere.

Mary-Ann voi să protesteze, dar cuvintele îi fură înăbușite de un sărut. Buzele ei se deschiseră sub apăsarea gurii lui. Nu îi cercetase mai întâi marginea buzelor, așa cum făcea Nikos, încercând să o facă să se topească de plăcere. Sărutul lui era cald, creându-i o inexplicabilă stare de imponderabilitate. Se simțea plutind, iar lobul urechii îi pulsa de o infuzie de căldură. Limba lui intrase pașnic, mângâiase leneș, explorase pe îndelete, gustase din plin. Înainte de a realiza ce se întâmplă cu ea, David o ridică în grabă în brațe și se îndreptă spre curtea umbrită din spatele casei. Câteva clipe, Mary-Ann se abandona acestei îmbrățișări, dar apoi se îndepărtă stânjenită. Niciodată în viața ei nu fusese atât de conștientă sexual de prezența unui bărbat, nici măcar de cel cu care voia să se căsătorească.

—Ți-ai terminat spectacolul? Vocea lui devenise tandră și mângâietoare.

—Trebuie să vorbim despre toate acestea. Nu vreau...

—Ce nu vrei, iubitele? Pe alee apăruse silueta înaltă a unei femei suple, într-o rochie roșie, care-i punea în evidență strălucirea întunecată a părului. Apariția ei fusese atât de neașteptată, încât nici unul nu o observase. Mary-Ann se desprinse în grabă din brațele lui David, furioasă că a fost surprinsă în această ipostază, dar și îndurerată de atitudinea femeii față de David.

Privind-o cu atenție, Mary-Ann se simți și mai nefericită în rochia ei de mătase subțire, de un albastru ca cerul. Femeia din fața ei era întruchiparea însăși a senzualității.

—Wanda, ți-o prezint pe Mary-Ann Forbes, care ne va ajuta să facem inventarul. Mary-Ann, ea e Wanda, fotograful nostru.

—Nu știam că ai mai angajat pe cineva la Nassau. Sper că e pricepută, nu ca cealaltă toantă mică... Femeia era, evident, mâna dreaptă a lui David.

—Mary-Ann a semnat deja contractul, Wanda.

—De obicei, nu te hotărăști atât de repede. Sau ai uitat cât timp ți-a trebuit până te-ai hotărât în privința mea? Wanda îi zâmbi seducător.

—De fapt, nu m-a angajat încă, spuse sec Mary-Ann. În realitate, nimic nu-i definitiv și dacă aveți în vedere pe altcineva, mai calificat, e preferabil să mă întorc la Nassau...

—Nu! o întrerupse David. Ai semnat, rămâi! Tonul lui nu admitea replică.

—Dragul meu, de ce ești atât de încăpățânat? Mi se pare că Mary-Ann nu prea vrea să rămână. Mary-Ann încercă să profite de situație.

—Cred că nu e tocmai munca la care mă așteptam. Ai dreptate, Wanda. Aș îndrăzni prea mult dacă v-aș ruga să mă duceți înapoi la Nassau?

—Da, mult prea mult, i-o tăie David. Wanda are de lucru, nu e șofer de taxi. În plus, nimeni nu ia hotărâri în numele meu. Se întoarse spre Wanda:

—Mary-Ann știe deja despre ce este vorba, Wanda. Trebuie să ne luăm măsurile de siguranță care se cuvin. Dacă nu rămâne de bună voie, va trebui să o încuiem, ca să își facă treaba.

—Măcar pâine și apă îi dăm? îl ironiza Wanda.

—Pâine și apă? repetă și Jane care apăruse pe alee. Îți bați joc de calitățile mele de bucătăreasă? adăugă ea jignită.

—Fata asta trebuie să fie moartă de foame! Îi dau să guste pâinea mea uscată! reluă ea. Pregătindu-se să plece, o luă pe Mary-Ann de braț și o trase după ea.

Mary-Ann se gândi că e mai bine să-i dea impresia lui David că nu mai are intenția să plece. Astfel va fi mai puțin supravegheată și va reuși să fugă.

Interiorul casei era cât se poate de elegant. Traversând salonul, Mary-Ann admiră mobilierul din stejar masiv și covoarele groase, de lână. Totul se armoniza cu pereții albi, luminoși. Bucătăria era spațioasă, modernă. Într-un colț era așezată o masă, special făcută pentru micul dejun.

—Megan, scumpo, sunt epuizată! Poți să pregătești tu domnișoarei ceaiul? E fiica mea, îi explică Jane cu mândrie.

Megan semăna foarte bine cu mama ei: avea ochii albaștri și părul tuns scurt, numai că obrazul ei era mai proaspăt și nu păstra urme de pudră. Văzând-o pe Mary-Ann, își plecă timidă ochii.

—Fata mea e cam retrasă, comentă Jane. Locuim de ani de zile aici și nu prea are prieteni de vârsta ei. Între timp, Megan așezase pe masă ceaiul și prăjiturile, apoi dispăruse în grabă.

—Ce mireasmă plăcută! Mary-Ann avea o poftă de mâncare pe care întâlnirea cu David nu i-o tăiase. Dimpotrivă, simțea nevoia să prindă puteri ca să poată gândi

limpede. Trebuia să găsească o ieșire din această situație, înainte de a fi prea târziu.

—Eu le-am făcut, azi dimineată! se laudă Jane.

Mai spusese ceva despre cum se gospodăreau ei acolo, dar Mary-Ann nu reuși să o urmărească. Vorbea prea mult și prea repede, așa încât Mary-Ann — preocupată de problemele ei — nu prindea decât câteva cuvinte din zbor.

—Blake m-a ajutat să culeg fragii pentru dulceață, o auzi din nou pe Jane.

—Blake? se miră Mary-Ann.

—Soțul meu.

—Atunci trebuie să vă felicitați pe amândoi. Dulceața este minunată!

Jane își sorbea ceaiul cu înghițituri mari, fără să fie, totuși, dezagreabilă. Lui Mary-Ann i se părea chiar simpatică. La început, se gândise că o va putea ajuta să fugă și, de aceea, nu strica să și-o apropie. Dar descoperirea că îi făcea plăcere să stea cu ea și aproape chiar regreta că va trebui să o părăsească atât de repede.

—Mă bucur că ai venit. Megan va putea astfel să mă ajute mai mult la bucătărie.

—De ce? Până acum ea făcea inventarul? se miră Mary-Ann.

—Da, dar nu mai putea continua așa multă vreme. Nu se descurca deloc printre atâtea obiecte fragile și necunoscute. E adevărat că Blake și Ted au ceva mai multă experiență și au încercat să o ajute. Dar ei sunt mult prea ocupați cu scufundările și Megan nu e făcută pentru așa ceva. În schimb, e foarte îndemânică în treburile casnice.

—Dar cine e Ted?

—Fiul nostru. Jane căută în buzunarul șortului și scoase fotografia unui tânăr blond, cu părul scurt, care îi semăna foarte bine.

—Se pare că vorbeați despre mine...în bucătărie intrase un tânăr cu părul ciufulit și cu fața arsă de soare. Se așeză la masă și trase spre el platoul cu biscuiți.

—Cred că nu mai e cazul să mă prezint. Tu trebuie să fii noua scufundătoare, zise el strângând prietenește mâna lui Mary-Ann.

—Nu, explică ea din nou. Mă voi ocupa de inventar. Ted fluieră admirativ.

—Nu știu care e părerea celorlalți, dar eu mă bucur că ai venit.

Spunând aceste cuvinte, zâmbi cu subînțeles către Jane, care îl privi muștrător. Tânărul își feri privirea și se întoarse din nou spre Mary-Ann.

—Biata Megan! i-ai luat o povară de pe umeri! Și... apoi, fetele tinere și frumoase sunt întotdeauna binevenite! adăugă el vesel.

—Logodnicul lui Mary-Ann vine mâine, îi tăie Jane avântul.

—Cu atât mai bine! înseamnă că sunt șanse să rămâi aici până la sfârșit.

Mary-Ann nu spuse nimic. Cum ar fi putut Ted să bănuiască faptul că singura ei dorință, în momentul de față, era să plece de acolo cât mai repede? Într-o altă situație, nici prin gând nu i-ar fi trecut să înșele așteptările acestor oameni care o primiseră cu atâta căldură. Glasul lui Ted o smulse din visare.

—Nu vreau să te sperii, dar Megan a făcut o mulțime de încurcături. Nu foarte mari, e drept, dar...Ted îi zâmbi puțin încurcat. După o scurtă tăcere, încercă să o încurajeze:

—Oricum, te vom ajuta cu toții! Vei vedea, sunt niște oameni grozavi și se vor bucura de venirea ta... Adică... Aproape toți se vor bucura...Ridică ochii spre Jane și, văzând că se uită în altă parte, spuse aproape pe nerăsuflăte:

—Sunt curios ce va zice Wanda, încântătoarea noastră fotografă... Ea sigur nu se va bucura...

—Ted! izbucni Jane. Wanda s-a întâlnit deja cu Mary-Ann și sunt sigură că se vor înțelege foarte bine.Ted păru că nu observă privirea muștrătoare a mamei sale și continuă pe același ton:

—E prea de tot! Rechinul ăsta urăște orice femeie care pune piciorul pe insulă. Nu văd de ce Mary-Ann ar face excepție!Dar, pentru că citi nemulțumirea pe chipul mamei sale, Ted se hotărî, în sfârșit, să schimbe subiectul.

—Vrei să vezi casa? se oferi el.

—Mi-ar face plăcere, spuse Mary-Ann.Era convinsă că ar putea să afle de la el, fără prea mare greutate, tot ce se petrecea pe insulă.

Scările care duceau la etaj erau din lemn masiv, închis la culoare. Camerele erau înșirate de-a lungul unui culoar circular, care se înălța exact deasupra salonului de la parter. Peste tot, mobilierul, atât de simplu, era de un bun gust desăvârșit.

—Camera mea, camera lui Megan, camera Rechinului..., începu Ted să le înșire. Aici e camera patronului și alături e camera ta...

Ca și în exterior, mobilierul era simplu: un șemineu vechi, un pat lat, un covor alb de lână și o oglindă mare, care acoperea aproape în întregime unul dintre pereți.

—Cred că am cea mai frumoasă cameră din casă, șopti ea, cu regretul că va trebui să o părăsească atât de curând.

—Este totuși un inconvenient. La două camere nu e decât o baie. Eu și cu Megan împărțim una, părinții mei la fel. Și cum Rechinul refuză să-și părăsească propria cameră, chiar și pentru plăcerea de a împărți aceeași baie cu patronul, ție îți rămâne...Ted o privea destul de încurcat. Văzînd că ea nu spune nimic, încercă să se justifice:

—Noi așteptam, de fapt, un bărbat... Presupun că acum se impune o schimbare...

Mary-Ann privea înmărmurită ușa de la baie. «*Nu se poate!* își spuse. *De ce, atunci când încerc să fug de el, soarta mi-l aduce mai aproape? Nu e drept!*»

Se grăbi să-l ajungă din urmă pe Ted, care se îndrepta spre ultima cameră de pe culoar. În fața ei se opri și îi spuse:

—Iată și viitorul tău loc de muncă! Copleșită, Mary-Ann se trezi în fața unor bogății imense, aruncate în dezordine în toate colțurile camerei. Monede vechi, faianțe, porțelanuri, obiecte din aur... Colecția era minunată! Dacă David nu ar fi fost aici, i-ar fi plăcut grozav de mult să se ocupe de aceste cercetări.

—Acum trebuie să coborîm. E ora mesei, anunță Ted.

Mary-Ann își înăbuși un oftat. Erau multe lucruri pentru care ar fi rămas, dar logodna ei cu Nikos era mai presus de toate. Nu-l putea lăsa pe David să o distrugă. La bucătărie, la masă, constată ușurată că David și Wanda lipseau.

CAPITOLUL 5

În timp ce se odihnea după masă, Mary-Ann se gândi la un plan de evadare. Ted îi spusese că toți se culcau devreme. Deci va putea să se strecoare încet afară și să străbată plaja până ce va găsi o altă locuință. Odată ajunsă aici, dacă nu va avea nici un mijloc de transport până la Nassau, îi va telefona tatălui ei. Era sigur că va veni imediat după ea când îi va explica situația. Dacă o vor surprinde pe drum, va spune că nu dorise decât să exploreze împrejurimile.

Ajunse fără greutate pe plajă. Dar nisipul fin îi îngreuna mersul și se hotărî să se întoarcă la adăpostul arborilor, care îi permiteau să se ascundă mai ușor.

În ciuda a ceea ce crezuse ea, vegetația abundentă era, de fapt, un obstacol de netrecut. Mary-Ann se împiedica de rădăcinile care acopereau pământul, se lovea de crengile joase, se încâlcea în mărăciniș. În scurtă vreme se umplu de zgârieturi pe mâini, pe față și pe brațe.

Brusc, se împiedică de o rădăcină mai înaltă. Se clătină și căzu la pământ. După câteva clipe, încercă să se ridice, destul de amețită în urma șocului.

«*Deci, tot plaja era mai bună!*» își spuse în gând, din ce în ce mai furioasă împotriva celui care o adusese în această situație. Dacă David nu s-ar fi împotrivit să plece, totul ar fi fost cât se poate de simplu... De fapt, cel mai simplu ar fi fost ca Nikos să nu fi semnat niciodată acel stupid contract care o adusese pe această insulă!

Mergând încotro o duceau pașii, după câteva minute, Mary-Ann realizează că nu mai știa pe unde s-o apuce. Crezând că se întoarce pe urmele pașilor săi, nu făcu decât să se afunde mai adânc în junglă. Nici o rază de lună nu străbătea printre

coroanele copacilor, întunericul deplin înconjurând-o din toate părțile.

O cuprinse teama, o teamă imensă, înnebunitoare. Ar fi vrut să plângă, dar, în loc de lacrimi, îi apărură riduri subțiri la colțul buzelor și al ochilor. Tăcerea fu spartă de un hohot de râs nervos, care o înspăimântă de parcă nu ar fi fost al ei.

Cum o mai putea găsi cineva în jungla aceasta deasă?

Tresări, auzind în spate un zgomot de crengi rupte și un mormăit care nu avea nimic omenesc. Zări doi ochi sticloși, care o fixau în noapte și, din măraciniș, apăru un mistreț.

Scoase un țipăt de disperare. Ce să facă? Unde să se ascundă? Oare animalul o văzuse? O va ataca? Își aminti toate poveștile cumplite pe care le auzise vreodată, cu oameni urmăriți și uciși de fiare.

Trebuia să facă ceva, repede... Când animalul se repezi spre ea, Mary-Ann zări în apropiere un copac cu crengile ceva mai joase. Abia dacă avu vreme să se prindă de o creangă și să urce în copac, că animalul izbi violent trunchiul, fără a reuși, din fericire, să o scoată din acest bârlog destul de nesigur.

— David! țipă în disperarea ei.

Știa că n-avea cum s-o audă, dar nu-și putuse reprimă acest strigăt țâșnit din abisurile inconștientului.

Mistrețul se depărta puțin, apoi atacă din nou. Nu părea dispus să-și abandoneze prada. Lovi pentru a treia oară copacul, care nu părea să mai reziste multor atacuri.

— David! gemu din nou închizând, terorizată, ochii.

Animalul furios își refăcea forțele, câțiva metri mai departe. Profitând de această clipă de neatenție, Mary-Ann coborî, încercând să găsească un arbore ceva mai rezistent. Animalul atacă exact în clipa în care ea se agățase de prima creangă. Un fulger îi trecu parcă prin picior, o durere atât de puternică, încât îi paraliza tot trupul, până și degetele crispate pe creangă, îi dădu drumul și se izbi cu putere de pământ. O dorea capul, urechile îi țiuiau, nu mai avea putere să fugă din fața animalului care venea spre ea.

Poate din cauza șocului, Mary-Ann avu o clipă impresia că timpul s-a oprit pe loc. Prin ceață, i se păru că-l zărește pe David, învăluit în lumina unei lanterne. Pe jumătate leșinată, nici măcar nu se miră zărindu-l lângă ea, ca și cum ar fi ieșit direct din gândul ei.

Venindu-și încet în fire, Mary-Ann începu să vadă mai clar. David fixă fasciculul luminos în ochii animalului și luă repede de jos o bucată de lemn.

Mistrețul se pregătea să atace acest nou dușman care îndrăznea să-l înfrunte. Apoi sări. Tânăra scoase un țipăt, care se pierdu în zgomotele luptei. Fiara își luă

avânt, atacă din nou, apoi se îndepărtă și David o așteaptă cu bâta pregătită în pumnul încordat, gata să lovească.

Încet, Mary-Ann se îndepărtă, încercând să se adăpostească undeva. Mistrețul o văzu și se îndreptă spre prada mai ușoară. Înnebunită de spaimă, ea o rupse la fugă. Abia dacă auzi zgomotul bătei lui David zdrobind țeasta fiarei. Căzu în genunchi moartă de frică și, purtată de un instinct sălbatic, se luptă din toate puterile cu umbra care se aplecase asupra ei. În sfârșit, prin ceața deasă a spaimei, îi ajunse la urechi o voce bărbătească.

—Mary-Ann! Mary-Ann... Deschide ochii! Eu sunt!

—David?! Surprinsă, își îndepărtă părul care îi acoperea obrazul.

—David! Îl recunoscuse, în sfârșit. Obrazul lui era plin de zgârieturile pe care i le făcuse, în agitația ei, Mary-Ann.

—Doamne! Îmi pare rău! Mi-a fost atât de frică!

David o ridică, luă de jos lanterna pe care o pierduse în timpul luptei și examina cu atenție împrejurimile. Mary-Ann îi vedea spatele și umerii puternici, ce ieșeau în evidență prin cămașa udă, lipită pe piele. Era încă încordat, el însuși ca o fiară la pândă... O înspăimântă expresia sălbatică a chipului său.

Ce va face? Era probabil furios din cauza ei... Ea — care era vinovată de toate... Se cutremură când îngenunchie lângă ea și o prinse de umeri. Vocea lui răsună aspru.

—Nu! Nu-ți fac nici un rău! Deși ai merita... Tânăra tremura din toate încheieturile. Ar fi vrut să-și poată sprijini capul de umărul lui și să plângă în voie... Spaima prin care trecuse fusese prea mult pentru ea. Dar acesta ar fi fost un semn de slăbiciune și, dacă celălalt David ar fi strâns-o în brațe cu dragoste ca să o mângâie, acest David nu ar fi făcut altceva decât să râdă de ea. Nu putea accepta așa ceva! Dacă s-ar putea ridica, să stea în picioare în fața lui! Încercă să se ridice, sprijininându-se cu o mână de pământ, dar el o opri.

—Nu te mișca! Lasă-mă să văd dacă ești rănită.

—Eu... eu... nu cred..., bâlbâi ea.

—Taci! i-o reteză el sec. De ce nu faci niciodată ce ți se spune?

Tonul lui era poruncitor, trăsăturile aspre, dar în glas i se ghicea și tandrețe. Măinile îi fremătau imperceptibil când îi examina piciorul și apoi gamba, palpând ușor mușchiul și osul.

La această atingere, Mary-Ann gemu, dar nu de durere. Degetele lui îi produceau o plăcere demult uitată, care o copleși. Își simți tot corpul cuprins de o moleșeală plăcută și de dorința vagă ca degetele lui să urce tot mai sus, spre șolduri, spre talie și spre sâni. Se înfiora toată, arcuindu-și corpul spre trupul

aplecat al bărbatului. Îi căută privirea, dar fruntea lui era încruntată și obrazul impassibil. Deodată, degetele lui atinseră o zonă dureroasă și Mary-Ann scoase un țipăt.

—Ce ai aici? o întrebă privind-o pătrunzător.

—Nu știu. Cred că m-a atins cu un colț. Dar nu e nimic grav.

Cu un gest hotărât, rupse pânza pantalonului. Mary-Ann strânse din dinți de durere în timp ce el îi analiză rana.

—Asta-i tot? întrebă el.

—Da... Nu. Hotărî să renunțe la încăpățânarea ei și recunosc.

—Mă doare cumplit capul. Cred că mi l-am spart când am căzut.

El dori să o atingă din nou, dar ea protestă, îndepărtându-i mâinile. Mângâierile lui o tulburaseră destul și nu mai voia să-și amintească de ele.

—Nu, serios, nu e nevoie.

Dar el nu o ascultă și își continuă metodic explorarea. Degetele îi erau plăcute, calde și Mary-Ann se destinse sub efectul acestor mângâieri. Capul îi vâjâia încă, dar începuse să se simtă mai bine. David îi examina atent picioarele, coastele, gâtul...

—Aici te doare? Dar aici? Și aici? Continuă să o examineze atent, tot punându-i întrebări la care Mary-Ann răspundea mecanic, incapabil să-și ia ochii de la chipul lui, încordat de concentrare. O cuprindea o altfel de durere, care îi amintea de plăcerea pe care o simțise odinioară în brațele lui. Fără să-și dea seama, lacrimile începură să-i alunece pe obraji. David îi cuprinse blând fața în palme.

—Te rog, nu plânge... Vocea lui era atât de blândă, încât Mary-Ann se întrebă dacă nu cumva visase. Uitase că încercase să scape de el. Cu mintea golită de gânduri, îi mângâia obrajii aspri, nebărbieriți de două zile. David o fixa cu o privire care devenea din ce în ce mai arzătoare. Chipul lui era încordat de o emoție abia stăpânită. Șterse neândemânatic lacrimile tinerei și îi mângâie cu buzele gâtul catifelat.

Tăceau amândoi. Era ca într-un vis, un vis asemănător celor care străbăteau noapte de noapte somnul lui Mary-Ann. Numai că acesta nu se sfârșea, nu o lăsa părăsită în întunericul camerei ei. David era cu adevărat lângă ea, o săruta blând, îi simțea trupul puternic lipit de al ei. Când buzele lui îi acoperiră gura, Mary-Ann simți sărutul în tot corpul, făcând-o să vibreze. Fără să îi elibereze gura, el îi cuprinse cu mâinile umerii. Degetele lui alunecară încet, spre spate, apoi spre șezut, trăgând-o și mai aproape de el. Simțindu-i bărbăția, Mary-Ann gemu. Genunchii ei se muieră, de parcă nu ar mai fi avut oase în corp și se aplecă spre el

pentru a se sprijini. Știa bine că, mai târziu, va regreta amarnic toate acestea, dar acum credea că va muri dacă nu va continua să o sărute. Gura lui era caldă, catifelată, dorind parcă să o guste, trimițându-și adânc limba în gura ei. Dorea să îi simtă greutatea, patima înflăcărată și puternică. Se strecură sub trupul lui puternic, frecându-și coapsele de șoldurile lui, într-o mișcare ritmică. Când David își strecură mâna pe sub hainele ei și îi cuprinse un sân, ea se înfiora și se mișcă ușor, cuprinzându-l și mai bine între coapsele ei. El închise ochii și gemu slab. Când îi deschise din nou, erau extraordinar de strălucitori. Cutele din jurul gurii îi erau încordate. Respira adânc și greu.

În acel moment, Mary-Ann se desprinsese de el, căpătând brusc conștiința realității. David se ridică și, în privire, i se putea citi durerea și mânia.

—Ți-e teamă să recunoști că nu-l iubești pe Halkias cât ai vrea să-l faci să creadă?

—A iubi! i-o trânti ea furioasă. Știi măcar ce înseamnă cuvântul ăsta?

—Oricum, nu ești tu în măsură să mă înveți, mică vrăjitoare a mărilor... Tu care îți folosești frumusețea pentru a deștepta în sufletul bărbaților sentimente pe care nu le cunoști...

—Nu confunda iubirea cu dorința, David! spuse ea cu dispreț.

—Tu ești cea care le confundă. Gândește-te puțin la căsătoria cu Halkias...

De ce naiba o jignea mereu?! Nu era destul că ea însăși avea muștrări de conștiință, mai trebuia să-i aducă și el aminte? Se simțea încolțită și vulnerabilă, ceea ce o înfurie. Gândul că, în fața lui, nu putea acunde nimic o făcu să reacționeze violent.

—Ești un monstru!Începu să tremure și privirea i se încețoșa. Se clătină, cu capul în mâini, luptând disperată împotriva durerii care o înnebunea.

Când își reveni, palidă și sfârșită, David o întrebă plin de bunăvoință:

—Te simți mai bine?

—Îmi pare rău, murmură ea. Mai ales pentru ce s-a întâmplat mai devreme. E vina mea, nu știu ce m-a apucat...

—Eu știu..., răspunse David foarte sigur de el. Dar cred că dacă îți expun teoria mea ne certăm din nou. Și nu e cel mai potrivit moment. Hai, poți să te ții pe picioare?Mary-Ann oftă.

—Poate... Dar nu știu dacă rezist până acasă.

—Nu se pune problema să ajungem până acolo. Nu ne întoarcem în seara asta.

—Ce spui?!Mary-Ann nu putea să creadă...

—Dar nu se poate să rămânem aici!Locul nu-i inspira nici cea mai mică încredere.

—E singura soluție, reluă el pe un ton amuzat.

Dacă, pentru o clipă, bănuise căldură în vocea lui, acum totul se sfârșise. David, cu neîncrederea sa, revenise la tonul distant pe care îi folosea cu ea în fiecare zi.

—De ce să nu ne întoarcem? Ea se ridică și încercă să facă câțiva pași. Dar durerea care îi fulgeră glezna o opri. Își reținu cu greu un țipăt.

—Iată de ce! spuse el aspru, arătându-i piciorul. Am ajunge — poate — până la plajă, dar nu mai departe. Lasă-mă să-ți văd piciorul. Examenul pe care îl începusem mai devreme a fost întrerupt...

Tânăra simți că roșește, dar David păru că n-a observat nimic.

—Rana nu e foarte profundă, dar, în seara asta, e mai bine să nu mergi.

—Ești sigur? întrebă ea neliniștită.

—Măcar o dată în viața ta, ai încredere în ce îți spun!

Mary-Ann nu prea avea de ales. Își duse mâna la tâmpla care o durea și și-o frecionă.

—De ce ești atât de dezamăgită? La urma urmei, nu ai nici un motiv să te grăbești să ajungi acolo... Cred că o noapte în pustietate e mai palpitantă pentru tine decât una cu logodnicul tău... Mary-Ann devenise roșie de furie... Simțea că se sufocă dacă nu face nimic. Se apropie de el și ridică fulgerător mâna să îl lovească. În același moment el îi prinse încheietura și, ca și cum nu s-ar fi întâmpnat nimic, continuă pe același ton batjocoritor:

—Nu pot să te duc în brațe! Și așa mi-a fost destul de greu să nu-ți pierd urma până aici!

—M-ai urmărit?! strigă ea, eliberându-și mâna. Da, sigur că da! Ce proastă fusese! Cum de nu se gândise că era imposibil să apară așa ca din senin!

—Dar nu te-am auzit!

—Nu e de mirare... Cum faci tot atâta zgomot cât un car de luptă... sau cât femela mistrețului... Probabil că așa a crezut și prietenul nostru acum câteva minute... Departe de a se amuza, ea îi aruncă o privire înghețată, care nu-l impresiona câtuși de puțin. Dimpotrivă, izbucni într-un râs batjocoritor.

Mary-Ann scrâșni din dinți și întoarse capul. Îl ura pentru că se purta astfel cu ea. Foarte bine, o disprețuia! Atunci, de ce continua să insiste ca ea să rămână acolo? Răzbunarea lui era cu atât mai crudă cu cât o durea și indiferența și falsa lui căldură! Era sfâșiată între pasiune și ură, și tumultul în care trăia îi dădea certitudinea că viața ei nu însemnase nimic în absența lui David.

După câteva clipe, râsul lui batjocoritor încetă și Mary-Ann îl privi din nou. După privirea ironică pe care o avea, probabil că nu o compătimea prea mult

pentru ceea ce i se întâmplase, ci credea că nu a avut parte decât de ceea ce a meritat. Era orbită de mânie!

—Cum îndrăznești să-ți bați joc de mine?! Aș fi putut muri!

El o aprobă cu o privire fals compătitoare.

—Ai căutat-o cu lumânarea. Dar am o singură nelămurire: de ce m-ai strigat pe mine și nu pe tânărul cavaler grec care te însoțește?

Căută în grabă o explicație plauzibilă, dar cuvintele o luară înaintea gândului ei:

—La tine m-am gândit mai întâi!

«Oh, Dumnezeule! Nu asta voiam să spun! Sau poate că ăsta e adevărul, dar nu trebuia să îl recunosc în fața lui!»

—A fost vina ta..., rectifică ea după o ezitare. Dacă nu ai fi încercat să mă oprești, nu se întâmplau toate astea! Argumentele ei erau cam șubrede... Nici ea nu credea ceea ce spunea, deci cum s-ar fi putut aștepta ca el să o creadă? De fapt, nici ea nu știa de ce îl strigase în acele clipe de panică.

—Inventezi prost, dar repede..., continuă el. O întrebă iarăși, de această dată mai aspru:

—De ce ai fugit?

—De ce nu m-ai împiedicat? ripostă ea.

—Te-am întrebat ceva! i-o reteză el scurt. Și, pentru că ea continua să tacă, urmă cu severitate:

—Ești prea încăpățânată! Tocmai de aceea, voiam să văd ce vei face, unde te vei duce. Să zicem că a fost un test!

—Un test care ar fi putut să îmi fie fatal! răspunse ea exasperată.

Oare chiar nu-i păsa de viața ei? Era și ea — sau ar fi putut să fie — un membru al echipajului și, măcar în această calitate, ar fi trebuit să însemne mai mult pentru el!

—Nu eu te-am obligat să pleci! Eu am fost un simplu observator. Puteai să îți dai seama și singură ce riscuri îți asumi, aventurându-te noaptea pe o insulă necunoscută!

—Riscurile mi s-au părut neînsemnate pe lângă perspectiva celor trei luni alături de tine! Și m-ai fi lăsat să umblu așa toată noaptea?

—Nu, bineînțeles. Te-aș fi oprit dacă ai fi pornit-o spre mlaștini...

—Mlaștini? Detașarea lui o exaspera. Fiecare cuvânt pe care i-l spunea era ca un cuțit care i se înfingea în trup și o făcea să sângereze. Obosise să-i tină piept și să se contrazică mereu cu el. Suferise cumplit după plecarea lui, iar ceea ce simțea acum era cu mult peste puterile ei.

—Da, mlaștinile acoperă toată partea de vest a insulei. Nimeni nu se aventurează acolo. Tu te îndreptai direct spre ele. Mai mult decât atât, în loc să o iei prin pădure, pe unde drumul e mult mai ușor, ai luat-o pe scurtătură...

—Ce noroc am eu de o vreme încoace! râse ea amar, aruncând o privire în jur. Întâi mistrețul, apoi tu și, în sfârșit, acești copaci liniștitori...

—Mary-Ann, de ce ai vrut să fugi? De ce ai luat-o mai întâi spre port și apoi te-ai răzgândit? Întrebând-o, părea că o acuză și că așteaptă un răspuns prin care ea să se condamne singură.

—M-am răzgândit?! repetă ea surprinsă. Ce îți închipui tu? N-am vrut decât să părăsesc insula, ți-am mai spus...

—Știi bine despre ce vorbesc. Voiai să-mi distrugi planurile sabotându-mi una dintre nave sau făcând orice altceva împotriva mea. Ai văzut că te urmăresc, de aceea ai și renunțat la planul tău... De aceea m-ai și strigat când ai fost atacată de mistreț! Ai venit intenționat printre manglieri, ca să-ți pierd urma! Recunoaște, ce naiba! Speriată, Mary-Ann era convinsă că, orice îi va spune ca să se apere, nu o va crede. Încercă totuși să se explice.

—E drept că am încercat să te împiedic să mă găsești, admise ea, dar numai pentru că mă îndoiam că o vei face. Dar nu m-am gândit nici o clipă să-ți sabotez munca. De fapt, nu doream decât să fug cât mai departe de tine... Te credeam plecat cu Car... Se opri brusc, apoi reluă:

—De fapt, nu asta e important. Nu contează decât faptul că voiam să fug pur și simplu de aici...

—Te înșeli, e foarte important! Pentru că nu am de gând să îmi petrec trei luni de zile păzindu-te să nu faci vreo prostie care să-mi distrugă munca de ani de zile! Se ridică brusc, pradă unei mâinii abia reținute. După ce se plimbă câteva clipe de ici-colo, se așeză din nou. Părea oarecum încurcat.

—Mi-ar plăcea să te pot crede. Dar nu-mi pot permite să mai am încă o dată încredere în tine! Am fost o dată victima minciunilor tale și n-am nici un chef să mai risc. Minți foarte bine...

Odinioară, în fața tatălui ei, Mary-Ann îi spusese că privește aventura lor ca pe un flirt de vacanță, fără viitor... Dar el nu avea de unde să știe că atunci mințea... După aceea, plecase și nu-i mai dăduse nici un semn de viață. Fusese singura ei minciună și plătită scump pentru ea. Atunci la ce făcea el aluzie acum?

—David, nu știu ce crezi tu despre mine, dar te asigur că nu vreau să-ți fac rău. Și nici nu am încercat să îți fac vreodată... îți amintești?

—Îmi amintesc foarte bine... într-o clipă, ai reușit să îmi răstorni toate planurile! Mary-Ann tresări, dar el continuă nemilos:

—Joci foarte bine rolul unei nevinovate. Din ziua în care ne-am despărțit, tatăl tău mi-a refuzat și cel mai mic sprijin financiar.

—Dar în prima expediție te-a ajutat! Îmi amintesc...Mary-Ann își mușcă buzele. Îi era greu să recunoască faptul că își amintea totul, că nu reușise să uite... Reluă cu greu:

—Îmi amintesc că vorbea mereu de talentele tale, de cariera strălucită care te așteaptă... Spunea oricui că, în afaceri, voi doi sunteți ca două degete ale unei singure mâini... De ce ți-ar fi retras sprijinul?

—De ce?! Asta era întrebarea mea! Tu l-ai împins să o facă!

—Nu e adevărat! Trebuia să vorbești cu el...

—Numai că nu a mai vrut el să vorbească cu mine!

—Tatăl meu e un om rațional, care nu-și amestecă afacerile cu sentimentele. Dacă proiectul tău l-ar fi interesat cu adevărat, nu cred că sentimentele mele sau ale sale l-ar fi putut face să se răzgândească.

—Nu mă vei convinge niciodată, Mary-Ann! Sunt sigur că a acționat astfel numai ca să mă îndepărteze de tine. Iar încercarea ta din seara asta de a fugi nu face decât să îmi confirme bănuielile.Îți încalci contractul, fără să te gândești ce urmări ar putea avea gestul tău pentru mine. Cum aș putea avea încredere în tine? Ești lipsită de scrupule!

—N-ai dreptul să vorbești așa! Nu ești corect!

—Puține sunt drepte în viață! De la tine am învățat asta, ce-i drept, pe cheltuiala mea. Cine seamănă vânt, culege furtună!

—Dacă tot vorbești în citate, să-ți spun și eu unul: când doi oameni sunt împreună, întotdeauna unul iubește și celălalt se joacă. Dar ce mai contează? Sunt sigură că ai și acum un răspuns. Deci voi rămâne liberă, dar permanent supravegheată, sperând că îți voi furniza dovada de care ai nevoie? Sau vei avea, totuși, încredere în mine?

David, cu chipul tras, părea foarte obosit, ca după o zi lungă de lucru.

—E singura soluție care mi-a mai rămas. În noaptea asta, oricum, nu e nevoie de o supraveghere prea atentă. Vreau să dorm, după ce fac focul.

După un sfert de oră, focul ardea cu o flacără clară și liniștitoare. Mary-Ann — pe jumătate adormită — distingea încă silueta bărbatului, întins de cealaltă parte a focului. Avea ochii deschiși și Mary-Ann își spuse că visează — fără îndoială — la patul lui și la femeia care îl aștepta... O noapte cu Wanda era mult mai plăcută decât o noapte alături de o femeie pe care nu o mai iubea și în care nici nu mai avea încredere!

Se simți cuprinsă de frig, așa încât se apropie mai tare de foc. Dar, curând, căldura deveni insuportabilă și se îndepărtă.

—Mary-Ann! se auzi glasul iritat al lui David. Vreau să dorm, așa că nu te mai mișca atât! Mary-Ann își înghiți un oflat. Era peste puterile ei să reziste în fața bărbatului care însemna totul pentru ea și care, pur și simplu, nu putea să o suporte.

—Iartă-mă! șopti ea. Încercă să stea nemișcată, dar nu rezistă prea mult timp și se întoarce pe partea cealaltă.

David continua să o privească cu ochii pe jumătate întredeschiși, fascinat de umbrele pe care corpul ei în mișcare le arunca în jurul lui. Și-o aducea aminte cum era în brațele sale — voluptoasă, mlădioasă și sălbatică. Din instinct, știa că nimeni în afară de el nu trezise la viață senzualitatea lui Mary-Ann. Amintirea corpului ei tânăr, plin de pasiune, îl tortura încă...

Nu avea încredere în ea, dar era peste puterile lui să nu o iubească și să nu o dorească... închise ochii, alungând din amintire imaginea trupului ei în brațele lui, din acea noapte de pe plajă... Când o privi din nou, un surâs amar i se contura în colțul buzelor...

—Ți-e frică să dormi singură? o ironiza David. Mary-Ann se ridică într-un cot, privindu-l cu furie. El rezistă privirilor ei cu un aer ușor amuzat. Deodată, în spatele lui, în tufișuri, Mary-Ann zări doi ochi sticloși. Tresări.

—Ce s-a întâmplat? David se întoarce rapid, facu câțiva pași, apoi se așeză lângă ea. Tremurând toată, Mary-Ann arătă cu degetul de cealaltă parte a focului.

—Acolo! L-am văzut! E tot el! Oare ne-a urmărit pe plajă?

—Mary-Ann, calmează-te! Nu erau decât câteva scânteii care au sărit din foc!

—Oh! exclamă ea cu un surâs de ușurare. Se așeză din nou, stânjenită de temerile ei stupide.

—Mă simt ridicolă... Pur și simplu, imaginea mistrețului mă obsedează... Aș fi jurat că am văzut ceva... Pe chipul lui David apăru un zâmbet obosit.

—Și eu care credeam că am terminat pe seara asta! Știi poveștile cu strigoi?

Mary-Ann îl privi îngrozită. Dar își reveni repede, regăsindu-și buna dispoziție.

—Strigoi?! Vrei să mă sperii, nu-i așa? Pentru că nu te-am lăsat să dormi...

—N-ar fi o idee rea! Schiță un surâs.

—Strigoii sunt un fel de spiriduși de aici. Sunt mici, au ochii roșii și trăiesc în copaci. Se spune că aduc noroc sau ghinion celor care îi văd. Ce îți vor aduce ție?

—Am nevoie de puțin noroc, nu?

În glasul ei, era mai multă speranță decât ar fi vrut ea să fie și mai multă durere decât ar fi putut bănuși David.

—În cazul ăsta, mi-aș dori să văd și eu unul. David se întoarse la locul lui, lângă foc.

—Ești sigură că vrei să rămâi acolo, cu toți spiridușii și cu toate creaturile nopții?

—S-ar putea să mă înțeleg mai bine cu ei decât cu tine, ripostă ea sec, înfrângându-și dorința de a se așeza lângă el.

—Ar fi bine să fie așa... Pentru că, dacă mă mai trezești o singură dată, trec la represalii!Vocea lui era serioasă și, totuși, puțin batjocoritoare. Părea că nu mai este furios, dar ironia lui avea în ea ceva dureros. Parcă nici el nu știa prea bine cum să se poarte cu ea. De parcă între ei doi nu mai era loc de prietenie... Repetă cuvântul de câteva ori. Nu, hotărât lucru, nu-și putea imagina o legătură călduroasă, dar platonică cu David. El făcea parte din acea categorie de oameni pe care ori îi iubești la nebunie ori îi urăști. Jar ea era hotărâtă să nu-l iubească iarăși. Suferise prea mult! Nu-și putea imagina nici cum ar putea să lucreze cu el.

—Ai găsit o poziție convenabilă?Vocea batjocoritoare îi întrerupse meditația.

—Da, răspunse ea printre dinți.

—Atunci, vise plăcute, Mary-Ann!La lumina flăcărilor, reuși să adoarmă. În noaptea aceea, nu-l visă câtuși de puțin pe Nikos.

CAPITOLUL 6

O rază de soare se juca pe chipul ei. Mary-Ann se trezi. Hainele îi erau umede de rouă, iar trupul — înțepenit de aerul rece al nopții. Se ridică și făcu câțiva pași spre plajă. Rana de la picior o ardea. Dar dimineța era splendidă și Mary-Ann se întinse cu voluptate.Puțin mai departe, pe plajă, îl zări pe David. Venea în întâmpinarea ei.

— Bună dimineța! făcu ea ușor ezitantă.Se întreba în gând dacă era mai bine dispus în acea dimineță.

—Bună! zise el cu o voce încă somnoroasă. Ce-ți face piciorul?

—Mult mai bine.În fond, durerea nu mai era chiar atât de ascuțită.

—Am făcut deja câțiva pași și m-am mai dezmoțit puțin. Și nu mă mai doare nici capul, adăugă ea plăcut surprinsă de grija pe care i-o purta. Dar durerea din coaste încă mai persistă!Ea își lipi mâna de cămașă, în dreptul vânătăilor mari și dureroase. David ridică din sprâncene.

—N-am simțit nici o fractură, dar...

—Nu te neliniști, nu-i nimic grav, îl asigură ea. Acum câțiva ani, când am fugit pe puntea navei pentru a prinde un client care voia să sară peste bord, am căzut și mi-am rupt două coaste. Crede-mă, dacă m-ai fi văzut atunci, nu ți-ar fi venit să crezi! David nu părea prea convins.

—Poate... Dar aș prefera să te vadă doctorul insulei, doar așa pentru o simplă consultație...

—Nu știam că pe Andros există un doctor. Asta nu înseamnă violarea contractului, în principal a clauzei izolării totale?

Glumea, dar David nu-i gustă gluma și răspunse sec:

—Contractul e o formalitate și cer angajaților mei să îl respecte. Dar nu se aplică în caz de forță majoră, chiar dacă e vorba de tine. Poate îți par inuman, dar nu e cazul să mă consideri imbecil. Își privi iritat ceasul.

—Trebuie să pornim la drum. Nu vreau să-i neliniștesc pe cei de acasă. S-ar putea să fi început deja să ne caute... Te simți în stare?

—Presupun că n-am de ales, replică ea rece.

—Aș putea să te duc în brațe, dar aș prefera să evit asta. Vorbea cu un dispreț glacial.

—Voi merge singură! răspunse ea cu mândrie, hotărâtă să se lipsească de ajutorul lui. Totuși, după ce parcuseră un kilometru, se simțea deja epuizată. Nisipul fin și umed intrase în rana care se deschisese din cauza efortului, iar usturimea provocată de apa sărată devenise insuportabilă.

Mary-Ann încetini pasul, rămânând mult în urma lui. Mergea prea repede pentru ea. După un timp, David se întoarse spre ea și văzu că abia își trăgea piciorul pe nisip. Dacă ar fi fost cu oricine altcineva, Mary-Ann ar fi cerut de mult timp ajutorul.

«*Dar oricine altcineva s-ar fi oferit demult să mă ajute, fără să mă rog eu!*» își spuse furioasă. Strânse din dinți și continuă să meargă. Era hotărâtă să nu se dea bătută, chiar dacă i-ar fi luat o zi întreagă să ajungă la plantație.

—Mary-Ann, te iau în brațe. Dar te las să alegi: preferi...

—Nu vreau! protestă ea. Mai avem mult?

—Cam un kilometru, poate doi... Mary-Ann se simțea din ce în ce mai slăbită și mai descurajată.

—Sau te ridic pe umeri, sau...

—Nu! Nu vreau să fiu purtată ca un sac de cartofi!

Îl văzu apropiindu-se, dar, încercând să se ferească, se împiedică de o bucată de lemn.

—Bine, dar spuneai că te dor coastele.

—Mi se pare mai demn să merg pe picioarele mele. Nu, David, te rog, nu! îl privi neliniștită. Îl credea în stare să o ia pe umăr și să o ducă așa... El începu să râdă.

—Hai, Mary-Ann! Cine ne-ar putea vedea acum?

—Tu! Pot să merg foarte bine. Să încetinim puțin ritmul, asta-i tot!

—Ai semnat un contract pe trei luni, te așteptă muncă nu glumă...

—Nu fi stupid! răspunse ea.

—Atunci nu fi nici tu atât de încăpățânată!

O ridică de jos și o luă în brațe. Ea se zbatu, pentru că nu-i plăcea ideea de a merge cu capul în jos, însă David nu părea să ia în seamă protestul ei. O strânse ferm la piept, purtând-o ca pe un copil. Capul i se odihnea pe umărul lui, iar părul negru îi plutea în vânt. Se destinse puțin, simțindu-se apărută la pieptul lui. Îi auzea ritmul regulat al inimii, bătând la unison cu a ei. În clipa aceea, avu certitudinea că nimeni și nimic în viața ei nu ar putea însemna atât... Și regretul de a fi venit pe insulă se șterse din sufletul ei ca și cum nu ar fi fost niciodată acolo...David o strânse și mai tare în brațe ghicindu-i parcă — așa cum făcea întotdeauna — sentimentele...

—Cred că în curând vom avea companie, spuse el după puțin timp. Trezește-te, ajungem imediat. Toți membrii echipei îi întâmpinară pe terasă. Era și Nikos, dar Mary-Ann nu mai avu timp să se gândească la el, copleșită de regretul de a fi smulsă din brațele lui David.

—Ce s-a întâmplat?

—Cum se simte?

—Unde ați fost? Îi bombardau din toate părțile cu întrebări.

—Liniște! ordonă David și toate glasurile încetară brusc.

—Poți să mă lași jos acum, David. Mulțumesc! murmură ea.

Nikos o auzi și se apropie de ei, cu brațele întinse:

—O iau eu în brațe, David. Cred că sunteți amândoi epuizați.

Mary-Ann avu impresia că brațele și pieptul lui David freamătă imperceptibil, ca și cum i-ar fi părut rău că-și pierde dulcea povară. Dar își spuse că — probabil — e doar o impresie absurdă sau doar ceea ce ar fi vrut ea să fie. Doar adineauri nici nu voise s-o țină în brațe! Văzând chipul îngrijorat al lui Nikos, îi șopti cu o voce liniștitoare:

—Nu fă figura asta speriată, mă simt bine, crede-mă! David însă insistă:

—Blake, adu Jeepul. Mary-Ann trebuie să meargă la doctor.

—Nu, David. Sincer, nu cred că e cazul. El se întoarse spre Nikos:

—Halkias, să știi că logodnica ta e cea mai încăpățânată femeie pe care am cunoscut-o vreodată!

Și n-avea deloc aerul că glumește! Dar Nikos fu tentat să atribuie duritatea glasului lui David îngrijorării pentru starea tinerei.

—Dacă ați vedea-o pe barca ei! Nu e greu să-ți dai seama cine e căpitanul! completă David ceva mai bine dispus.

Mary-Ann își ținu răsuflarea: se gândi că face aluzie la vara pe care o petrecuseră amândoi pe barca ei. Dar David nu făcea decât să înalțe din sprâncene, cu un aer de prefăcută admirație:

—E clar că a ales meseria cea mai potrivită caracterului ei!

Numai Mary-Ann bănuie că abia se abținuse să nu completeze: «autoritar»! Nikos îi zâmbi și o purtă spre casă.

—După ce te vei liniști, ne vei povesti totul, iubito. Am fost așa de îngrijorați cu toții!

—Îngrijorați?! interveni Ted. Dacă ai fi auzit-o pe Wanda când și-a dat seama că lipsiți...Lui Mary-Ann nu-i fu greu să-și închipuie.

Așezați la bucătărie în jurul unei mese copioase, toți o copleșiră cu întrebări. Dar David se dovedi de un ajutor neprețuit. Fără ca ea să-l fi rugat, povesti numai acele întâmplări care nu ar fi putut da de bănuie nimănui. Construirea amândoi o istorie plauzibilă, în mare măsură adevărată. Mary-Ann însă omise să le explice de ce se plimbase așa târziu, iar David — de ce se aflase în preajma ei...

Numai în privirea lui Wanda se putea citi clar ce gândește despre o noapte petrecută în pădure cu un astfel de bărbat. Din fericire, nu avu timp să-și spună părerile cu voce tare, pentru că Blake îndreptă conversația către un subiect pasionant pentru întreaga echipă.

—David, am fost dimineață la epavă... Scoase din buzunarul cămășii o țigară și se tolăni comod pe scaun, dornic să-i facă pe toți curioși:

—Singur? întrebă David, fără să-și ascundă nemulțumirea.

—Știi că nu-ți place să mă scufund singur, dar cunosc bine locul. Și nu mă mai plictisi cu regulile tale de securitate, că am făcut o descoperire grozavă.

David rămase impasibil.

—Spune-ne ce-ai descoperit, încetineala meticuloasă a lui Blake devenea enervantă.

—Povestește odată! se enervă și David.

—Am fost să caut sacii pe care i-am uitat aseară... Știam că nu te vei bucura dacă...Era clar că trăgea de timp!

—Continuă! îl întrerupse patronul.

—Mă grăbeam aseară și mi-a scăpat un sac tocmai în groapa albastră, continuă Blake să-și povestească aventura.

—Idiotule! șuieră David printre dinți.

—Știam eu că așa vei reacționa... Așa că, dimineață, am fost să-l caut...

—Nu se poate! Mary-Ann era stupefiată. Nici un scufundător cu experiență nu se putea aventura în aceste găuri adânci, care se deschideau în mijlocul recifului. Putea fi extrem de periculos, fatal chiar. David, furios, nu-și mai stăpîni mânia:

—Dar găurile astea blestemate au mai mult de șaizeci de metri adâncime! Și sunt așa de strâmte, că abia încapi în ele. Coralul e ca o lamă de sabie, acolo! Blake nu-l lăsă să continue.

—Speram ca sacul să se fi încurcat în plante, undeva mai la suprafață. Dar se dusesse până la fund, din păcate. În schimb, am găsit altceva încâlcit în alge.

—Blake, mă doare în cot ce ai găsit! bubui David. Poate să fie și Coroana Angliei! Nu vreau să sfârșești ca hrană pentru pești într-una din găurile astea, pricepi?

—Asta i-am spus și noi! făcu Jane de lângă soțul ei.

—Dar ascultă-l puțin, să-ți spună ce-a găsit! țipă Ted, enervat de secretul pe care, pesemne, tatăl său i-l dezvăluise.

—Coroana Angliei! glumi David. Îi trecuse mânia și se părea că îi revenise buna-dispoziție.

—N-am putut vedea bine, dar am zărit o barcă veche eșuată în recif și, în barcă, un cufăr din epoca de care ne ocupăm. Și m-am întrebat dacă nu cumva câțiva marinari au părăsit nava înainte de naufragiu, ducând cu ei o bună parte din comoară...

—S-ar putea..., zise David gânditor. La ce adâncime e barca?

—Nu știu exact. Dar putem plonja cu toții.

—Putem merge astăzi? Ted, roșu de emoție, tropăia nerăbdător.

Cât ai clipi din ochi, masa fu strânsă și acoperită cu hărți și schițe. Întreaga echipă era foarte entuziasmată, până și Nikos care stătea între Ted și Wanda. Doar Mary-Ann se simțea puțin cam singură, oarecum exclusă din echipaj.

—David, ce crezi că ar putea să conțină cufărul? întrebă Wanda.

Mary-Ann se întrebă iritată în cât timp își compusese Wanda vocea aceea gravă și afectată. În plus, întrebarea era interesantă! Ce profit spera oare să obțină din descoperire? Brusc, Mary-Ann înțelese: comoara era David! David, pe care voia să pună mâna, pentru a împărți cu el toate celelalte comori! Revoltată, Mary-Ann se ridică și părăsi camera.

Ajunse în sala de baie și închise ambele uși: de la camera ei și de la cea a lui David. După ce își examina rana, hotărî că e mai bine să n-o bage în seamă și dădu drumul la apa fierbinte. Se dezbracă, își desfăcu părul și intră, voluptoasă, în apa caldă. Aproape că ațipise când ușa se deschise. În cadă căzu cu zgomot un obiect metalic.

—Ai pierdut ceva? întrebă ironic Mary-Ann, scoțînd din cadă o linguriță pe care i-o întinse lui Jane.

—Îmi pare rău, ți-am adus ceaiul. Am bătut la ușă, dar probabil că nu m-ai auzit...

—Cred că am ațipit, răspunse Mary-Ann. Nu am prea dormit noaptea trecută. Mulțumesc, Jane!

—Cu plăcere... Ah, să nu uit: dacă vrei să-i întâlnești pe ceilalți, du-te pe plajă. Eu fac curat în camere. Dacă ai nevoie de ceva, mă chemi.

Mary-Ann își savurase ceaiul când auzi din nou bătăi în ușă. Bănuind că e Jane, strigă fără să întoarcă privirea:

—Intră! Înghiți repede ultima gură de ceai pentru a-i înapoia cana bucătăresei, când își dădu seama că persoana de lângă ușă nu semăna deloc cu Jane. Cu picioarele lungi, bronzate și cu pieptul acoperit de păr negru, nu putea fi, în nici un caz, bucătăreasa!

—Te crezi într-o sa!ă de așteptare sau ce naiba? se înfurie ea.

David schiță un gest de scuză, dar nu se mișcă. Pe chipul lui plutea un zâmbet ironic.

—Ai spus «intră», nu? Mary-Ann se cufundă cât putu de mult în apă, mulțumind cerului că avusese ideea să folosească spumă de baie.

- Și acum, te rog să ieși! David clătină din cap.

—Nu înainte de a sta puțin de vorbă.

—Nu obișnuiesc să fac conversație în cadă, replică ea, uitînd să mai fie politicoasă.

—Ah, înțeleg! consimți David. Poate vrei să ieși?

—Asta voiam să fac înainte de a veni tu... Și, dacă ai ieși din baie...

—Imposibil, Mary-Ann... Vei încerca iar să fugi...

—Încetează cu gluma și ieși! spuse ea aproape țipînd. Își aminti că Jane făcea curat la etaj și reluă pe un ton mai calm:

—David, Jane e aici... O aștept dintr-o clipă în alta. Vrei să ieși înainte ca ea să apară, te rog? Vocea ei era aproape rugătoare. David continua să zâmbească.

—Mai vedem... Deocamdată însă, aștept... Cum îndrăznește să se poarte așa? Probabil ce nu-i păsa prea mult de părerea celorlalți, dar lui Mary-Ann îi lipsea

indiferența lui regală. Auzi pașii lui Jane care ieșea din camera ei. Înnebunită, sări din cadă, încuie ușa și rămase acolo, moartă de frică.

—Ieși, înainte ca Jane să apară șopti ea.

—Dar mă va auzi! replică el calm.

—Atunci, pentru Dumnezeu, ascunde-te zise exasperată.

—Aici? glumi el arătându-i cada, Mary-Ann ar fi vrut să-l poată îneca! Închise ochii, încercând să se stăpânească, iar când îi deschise îl văzu în fața ei cu o mână pe clanța ușii.

—Mary-Ann, ești bine? Nu dormi? se auzi glasul lui Jane.

—Nu, Jane, ies imediat, zise ea în grabă, luând un prosop.

—Vrei să-ți aduc hainele? reluă femeia grijulie.

—Nu, Jane, mulțumesc! N-am nevoie acum de ele.

David îi aruncă o privire ironică. Jane se depărta, în sfârșit, și se lăsă din nou liniștea.

—Te rog, David! E ridicol... Pleacă! O clipă, Mary-Ann crezu că o va asculta. Dar el o privi lung, așezându-i mâinile pe umeri.

—Să plec? Glumești! O trase încet spre el și Mary-Ann nu se împotrivi îmbrățișării. Prosopul cu care se învelise căzu, descoperindu-i trupul de o frumusețe tulburătoare. Simți că o părăsește toată voința și o dorință violentă, nestăpânită, puse stăpânire pe corpul ei. Undeva, o ultimă rămășiță de rațiune îi spunea că trebuie să-l convingă să plece... Dar întregul ei trup, ars de dorință, se împotrivi rațiunii și se lipi fremătând de corpul puternic al bărbatului. La această atingere, David gemu...

—Mary-Ann, pe mine nu mă poți minți! șopti el cu glas răgușit. Orice ai spune altora, eu știu bine ce ascunzi tu de fapt.

—Nu-mi pasă ce crezi și habar n-am la ce faci aluzie.

Avea vocea plină de răutate, dar ardea toată în brațele lui, de parcă cea care îi vorbea și cea pe care o cuprinsese în brațe nu erau una și aceeași femeie...

—Micuță sirenă, doar n-ai de gând să te măriți cu Halkias, nu-i așa?

Mâinile lui o mângâiau cu tandrețe și curiozitate. Ea zvâcni neliniștită sub ele.

—Ba da! Și nu înțeleg ce te miră. Nikos e un bărbat extraordinar care mă iubește îndeajuns de mult pentru a se căsători cu mine.

—Și-ți oferă siguranță?

—Întocmai. Pe măsură ce vorbeau, mâinile lui David deveneau tot mai îndrăznețe.

—Îmi oferă ceea ce tu nu mi-ai dăruit niciodată.

—Asta nu înseamnă mai mult! E doar altceva.

—E mai bine.

—Mai bine... Și-ți oferă și... restul?

O cuprinse cu putere în brațe. Își îngropa degetele în părul ei și îi sprijini capul pentru măiestria devastatoare a sărutului său. Îi mângâie buzele cu limba, gustând-o. Nesătul, reveni să ia mai mult... Și mai mult... Mary-Ann se desfătă în carnalitatea sărutului. Îi plăcea gustul lui David, fermitatea buzelor lui, înțepăturile bărbii lui pe obraji și pe bărbia ei. El își trimise limba adânc, pătrunzându-i gura și saturând-o de dorință. Când buzele lui se desprinseseră de ale ei, David avea privirea tulbure, plină de dorință.

—Eu nu sunt extraordinar și nu pot dăruir mai mult decât am dăruit odinioară. Dar ești sigură că preferi siguranța lui, mângâierilor mele?

Se aplecă să o sărute din nou, dar tânăra simți că nu mai rezistă prea mult. Trebuia să scape de el cu orice preț, cât mai repede, căci în curând, își va pierde toată puterea... Cuprinsă de panică, murmură cu voce slabă:

—Dacă nu-mi dai drumul acum, să știi că țiș din toate puterile, să se audă în toată casa! Nikos și cu mine vom pleca, cu contract sau fără!

Ochii lui o priviră cu durere.

—Cât de mult regreti că nu mă poți lovi și tu cu armele tatălui tău, nu-i așa?

Poate că o ura din tot sufletul, dar trupul lui, fremătând lângă al ei, îl trăda împotriva voinței lui. Mary-Ann îl împinse cu putere, dar fără prea mare succes.

—Îți pot face mult rău, David! Nu mă obliga! Lasă-mă!

El se supuse. Totuși, nu ea câștigase!

—Te joci cu o sabie cu două tăișuri! spuse el amenințător. Poți să-mi împiedici proiectul, dar ascultă-mă bine: sunt gata de orice ca să duc expediția la bun sfârșit! Și sunt sigur că nu-ți dorești ca familia Halkias să afle ce a fost între noi. Dacă îți încalci contractul, vă pot intenta proces, și ție, și lui Nikos: totul va ieși la iveală. Imaginează-ți reacția respectabilei tale soacre... Mary-Ann păli. «*Nikos e foarte legat de familia lui... Ar însemna să-i frâng inima dacă ar trebui să aleagă între mine și ai lui...*», gândi ea tulburată.

—S-ar putea ca, între tine și familia lui, să nu fii tu cea aleasă, insistă el cu răutate, ghicindu-i din nou gândurile. Te-aș sfătui, deci, să reflectezi înainte de a ceda impulsurilor tale distrugătoare... Căci, de data asta, nu pierd numai eu! Am fost suficient de clar?

—E un șantaj odios!

—Zi-i cum vrei... Am fost clar?

—Foarte clar! zise ea printre dinți.

David deschise ușa și, în baie, pătrunse o adiere de aer proaspăt. Mary-Ann era zdrobită. Nu avusese de gând să-l amenințe, dar ce altceva ar fi putut face? Dacă s-ar fi lăsat în voia sentimentelor ei, i-ar fi furnizat încă o armă împotriva ei. Trebuia să-i ascundă lui Nikos situația! Iar David vorbea cât se poate de serios, întrevădea zile grele pe insula Andros... Dar nu va renunța, în nici un caz, la viitorul ei alături de Nikos!

Se înveli din nou cu prosopul și-l privi cu mândrie în ochi.

—Rămân... Voi munci cât pot de bine pe durata contractului. Dar vreau să-mi promiți că nu vei spune nimănui nimic și că mă vei lăsa în pace!

—Voi păstra secretul și-ți promit că nu te voi mai atinge. Și o fac nu pentru că mi-o ceri tu, ci pentru că așa e cel mai bine pentru mine. Nu primesc ordine de la nimeni, mai ales de la o femeie ipocrită, care se preface mereu și își controlează permanent emoțiile.

—Presupun că preferi genul Wandei, care te urmează peste tot ca o...

Ea se opri brusc și-și strânse pumnii:

—Cel puțin, ea e cinstită, spuse el cu răceală. Nu-și ascunde nici felul de a fi, nici modul de a gândi. Nu încearcă să treacă drept o tânără inocentă care se gândește doar la cariera soțului și la o casă plină de copii!

—Nu știam că asta e o rușine! replică ea.

—Nu! Departe de mine gândul că însurătoarea e ceva degradant! Și eu am visat la așa ceva... Și eu am dorit-o odată... Pe chipul lui trecu o umbră amară.

—Cred, însă, că două persoane care se leagă astfel trebuie să fie loiale. E demn de dispreț cel care știe de la început că nu poate merge până la capăt, dar nu spune nimic...Privirea lui dură o fixă fără milă.

—Nu știu cine ar putea proceda astfel, rosti ea cu greu, refuzând să se recunoască pe sine în acuzele lui.

—Eu, da. Și dacă te vei analiza cu atenție, Mary-Ann, vei înțelege și tu... i-aș face lui Halkias un serviciu dacă i-aș deschide ochii în ceea ce te privește. Nu te vei schimba niciodată! După mine, e rândul altuia!

—Ai promis! îl opri ea.

—Știu, dar probabil că e o promisiune pe care o vom regreta amândoi toată viața.

CAPITOLUL 7

Mary-Ann asculta cum pașii lui David se îndepărtează. Apoi liniștea se instala din nou în casă. Rămase multă vreme întinsă pe pat, cufundată în gânduri. Acum se afla exact în mijlocul câmpului de luptă al dușmanului!

Suspină adânc și încercă să îndepărteze gândurile negre. Dacă tot trebuia să stea două luni pe aceeași insulă cu un bărbat care o ura, nu-i folosea la nimic să stea închisă în cameră, cuprinsă de presimțiri sumbre. Cu cât își va termina mai repede munca, cu atât va pleca mai repede.

Odată luată această decizie, se ridică hotărâtă să înceapă inventarul și îmbracă o pereche de pantaloni uzați.

Niciodată nu văzuse o astfel de dezordine. Toate fuseseră aruncate, fără nici o grijă pentru posibila lor deteriorare. Nu exista nici un catalog, numai câteva liste de pe care nu se înțelegea nimic! Obiectele erau aruncate unul peste altul, în grămezi ce stăteau să se prăbușească.

Podeaua, pereții, etajerele, toate erau acoperite de un strat gros de praf. Lumina soarelui abia pătrundea prin unica fereastră a camerei, aproape opacă de murdară ce era. Draperiile de catifea — altădată splendide — erau acum niște zdrențe. Mary-Ann le trase într-o parte și un nor gros de praf și de pânze de păianjăn o înconjură dintr-odată. Începu să tușească.

— E de necrezut! își spuse cu voce tare, nevenindu-i să creadă.

Aruncă în jur o privire disperată. Nu știa cu ce să înceapă. Înainte de toate, trebuia să facă curat. Se hotărî să coboare și să caute lucrurile de care avea nevoie. Odată ajunsă în bucătărie, Mary-Ann începu să ezite. Jane era plecată la plajă și, în lipsa ei, nu îndrăznea să caute prin dulapuri.

— Pot să te ajut cu ceva? se auzi dintr-odată o voce, undeva în spatele ei.

Mary-Ann se întoarse speriată. În fața ei stătea Megan, de a cărei existență uitase cu desăvîrșire.

— Da, sigur... Vreau să fac curat în camera de sus... Pot să iau câteva cârpe și o găleată? Megan răspunse cu timiditate:

— Știi că acolo este o mizerie cumplită, dar Wanda mi-a interzis categoric să fac curat

— Megan, nu-ți cer să mă ajuți! o liniști Mary-Ann. Dar, spune-mi — pentru propria mea curiozitate — de ce ți-a interzis Wanda să cureți camera?

Jenată, Megan își plecă privirea:

— S-a gândit că aş putea sparge ceva... Voia să așteptăm pe cineva mai priceput decât mine... Mary-Ann înțelese, astfel, de ce Ted o poreclise pe Wanda: Rechinul. Se răzbuna, probabil, pentru jignirea adusă surorii lui. Dar era și o umbră de adevăr în toate acestea. Wanda, cu superioritatea ei disprețuitoare, teroriza pe toată lumea... Și asta numai pentru că nimeni nu avusese niciodată curajul să o înfrunte și pentru că David acceptase situația ca atare, fără să facă nici cel mai mic efort de a o schimba.

—Sper să corespund persoanei așteptate, glumi ea. Dar, înainte de a face inventarul obiectelor, trebuie neapărat să fac curat.

Ochii albaștri ai lui Megan trădau o ușoară ezitare. Biata fată se simțea la mijloc, între cele două femei rivale, dar la fel de energice și de hotărâte.

—Nu ești obligată să mă ajuți, repetă Mary-Ann cu o voce mai caldă. Spune-mi numai unde pot să găsesc cele necesare. Megan scoase dintr-un dulap o mulțime de cârpe, ziare și alte accesorii pentru menaj.

—Crezi că-mi vor ajunge? Megan nu remarcă ironia din vorbele lui Mary-Ann și îi așază deasupra două măști și o cutie cu sodă.

—Acum cred că da. Mary-Ann era convinsă că nu va folosi nici jumătate din lucrurile scoase de Megan, dar, pentru că nu voia să o jignească, le luă pe toate și se îndreptă spre camera de la etaj.

Mary-Ann nu era genul de femeie care să se dea în vânt după treburile casnice, dar acum era nevoită să o facă. Hotărî să înceapă cu podeaua. Își suflecă pantalonii și începu să frece pe jos cu putere. Dar, își dădu seama imediat că, în ciuda bunăvoinței ei, nu reușea decât să stârnească praful și să se obosească degeaba.

—Ce faci? se auzi din nou vocea blândă a lui Megan.

—Cred că încerc să spăl podeaua, răspunse Mary-Ann descurajată.

Megan zâmbi, clătinându-și pletele blonde.

—Ai măturat înainte?

—Nu. Asta era! Uitase că așa trebuia să procedeze.

—Și ai pus suficientă sodă? Mary-Ann își îndreptă privirile spre găleata cu apă.

—Vrei să te ajut? întrebă Megan amabilă. Mary-Ann ezită să răspundă.

—Nu vreau să ai probleme cu patronul...

—David? A, nu! El nu se supără niciodată pe mine. E așa de bun! Numai Wanda... Orice aș face, nu-i sunt pe plac. Mary-Ann consideră că această discuție ar trebui reluată altă dată. O întrerupse pe tânăra, spunând:

—Megan, înainte mobilele erau tot aici? Aș avea nevoie de o masă, pentru obiectele triate, de o lampă și de un scaun. Crezi că aș putea găsi așa ceva prin casă?

—Întreabă-l pe David... Va fi fericit să-ți cumpere ceea ce-ți trebuie.

—Nu, replică scurt Mary-Ann. Nu vreau să-i fiu datoare cu nimic.

Megan făcu o figură mirată, apoi reluă:

—Poate ai dreptate... Wanda ți-ar reproșa că încerci să atragi atenția patronului. Și — îți spun din experiență — e de preferat să eviți așa ceva.

Megan căzu pe gânduri.

—Sunt sigură că în pod, deasupra camerei părinților mei, poți găsi câteva mobile vechi, pe care le poți împrumuta, fără să se supere nimeni pe tine.

Brusc, se simți cuprinsă de entuziasm. Voia să le arate tuturor de ce e în stare și, mai ales, voia să nu-l dezamăgească pe David. Bănuia că aceasta ar putea fi singura cale ca viitoarea lor colaborare să se desfășoare fără incidente.

Când ajunse în pod, Mary-Ann observă că mobilierul de care îi vorbise Megan era demodat și în stare proastă. Fiind atentă la pânzele de păienjăn, dădu la o parte câteva scaune descleiate și descoperi un birou de stejar masiv, care s-ar fi potrivit perfect cu depozitul ei. Dar era atât de greu, încât avea nevoie de o întreagă strategie pentru a reuși să îl miște.

Însă, după două ore de chin, reuși să coboare din pod ceea ce o interesa, chiar și enormul birou de stejar. Nu-și imaginase că-l va putea căra singură. Dar se simțea însuflețită de o voință de neânfrânt: nu va cere niciodată ajutorul lui David. Își frecă mâinile satisfăcută și își privi ceasul, hotărâtă să o cheme pe Megan. Reveni în camera în care o lăsase și rămase uimită. Megan făcuse aproape minuni: praful dispăruse, draperiile fuseseră scoase și, prin geamul curat și larg deschis, pătrundea aerul proaspăt și parfumat. În cameră mirosea a ceară, iar parchetul și etajerele străluceau. Megan mutase, provizoriu, toate obiectele din cameră într-un colț.

—Megan, ești o minune! Nu-mi vine să cred! Tânăra roși de plăcere.

—Am fost atentă să nu stric nimic. M-am gândit că nu te vei supăra că am mutat câte ceva...

«*E un început bun!*» își spuse Mary-Ann. Deci, Megan avea mai multă încredere în ea decât în Wanda. Și, dacă va trebui pe viitor să o înfrunte pe Wanda, era mai bine să știe de la început cine era de partea ei și cine nu voia să se amestece. Îi zâmbi încurajator și o prinse de umeri.

—Tot ce e aici e vechi de câteva secole și nu cred că le poți face vreun rău, nici măcar din greșeală. Ești un ajutor de nădejde și sper că ne vom înțelege bine. Dar ce-ar fi să mergem să mâncăm ceva?

Megan era la fel de pricepută și într-ale bucătăriei și pregăti masa imediat.

—Cum de le faci pe toate atât de bine? o întrebă Mary-Ann, prefăcându-se invidioasă. Megan îi zâmbi cu modestie, recunoscătoare pentru vorbele ei bune. Cele două femei începuseră să se simtă bine împreună. Megan pregătise un ceai cu gust exotic, câteva gustări și prăjituri.

—Ai pregătit o masă ca pentru o armata întregă sau... ca pentru fratele tău! exclamă încântată Mary-Ann. Megan zâmbi:

—Ai observat deja cât e de gurmând?!

—Bineînțeles! Doar l-am văzut exterminând rapid un întreg platou de biscuiți! răspunse Mary-Ann.

—Ce sălbatic! Nu-i prea priește depărtarea de lumea civilizată. Nu știe deloc să se poarte în societate...

—Dar aici e ca în rai!

—Așa e..., răspunse Megan, ușor amărâtă dintr-odată. Numai că nimeni nu se simte ca în vacanță la el acasă, nu? Fără să aștepte răspuns, Megan adăugă pe un ton ceva mai vesel:

—Pe aici sunt și mistreți... Mary-Ann făcu o grimasă comică și arătă spre farfuria cu prăjituri, făcute de Megan.

—Megan, ești o bucătăreasă grozavă! Dacă te-ar cunoaște tatăl meu, ar fi foarte fericit. Mereu s-a plâns de nepriceperea mea în ale bucătăriei. Și Nikos știe bine ce-l așteaptă...

—Bine, dar nu-i deloc greu! protestă Megan.

—Pentru tine, sunt sigură că nu e greu! Eu nu m-am descurcat niciodată în treburile gospodăriei. La mine acasă, până și plantele se usucă, iar talentul meu culinar nu a evoluat mai departe de simpla omletă.

—Nikos..., adică domnul Halkias, te iubește, poate, pentru alte calități, asta-i tot! îi răspunse cu drăgălășenie Megan, care nu mai părea intimidată de Mary-Ann.

—Poți să-i spui Nikos. Când aude de domnul Halkias, se gândește imediat la tatăl lui. Ai dreptate, sigur că mă iubește din alte motive, dar cred că nu i-ar fi stricat să aibă alături de el o femeie mai bine pregătită pentru căsnicie. E cam demodat în concepții, știi?

—Dacă mai există bărbați ca el, înseamnă că mai am și eu ceva șanse, murmură Megan, strângând masa cu mișcări pline de grație.

«*De ce are Megan o părere atât de proastă despre ea?*» se întrebă surprinsă Mary-Ann, care începuse chiar să o îndrăgească. Era din ce în ce mai convinsă că viața alături de Wanda o făcuse să sufere de aceste complexe de inferioritate.

—Asta nu înseamnă că vreau să fiu o povară pentru cineva, reluă Megan. Pentru mine, o femeie casnică e o adevărată artistă. Îmi place să cos, să fac mâncare, să deretic prin casă... Mai mult, mi-ar plăcea să am copii, să mă ocup de soțul meu, de... Se opri brusc și începu să roșească. Apoi continuă:

—Mama spune că nu am deloc ambiție.

—Dar nu-i adevărat! protestă Mary-Ann. Majoritatea femeilor își doresc o asemenea viață.

—Și tu?

—Eu...

—Tu ce-ți dorești? Întrebarea era mult prea legată de viitorul ei mariaj cu Nikos, astfel că nu putea răspunde sincer. Ridică din umeri, prefăcându-se că nu știe ce să îi răspundă și se apucă de spălat vasele.

—Deocamdată, îmi doresc să terminăm aici și să facem inventarul, înainte ca patronul să se plângă de mine.

—Și ar avea de ce să se plângă, nu? se auzi brusc o voce străină, care venea dinspre ușa bucătăriei. Cele două femei se întoarseră surprinse. În ușă era Wanda, zveltă și bronzată, îmbrăcată în costum de baie. Ochii ei negri străluceau de mânie.

—De două ceasuri așteptăm masa și voi pălăvrăgiți la o ceașcă de ceai! Ce bine e să nu ai nimic de făcut!

—De obicei, eu pregătesc dejunul, îi șopti Megan lui Mary-Ann.

—Află că n-am prea avut vreme de lenevit, replică Mary-Ann. Spre deosebire de alții..., adăugă ea, arătând spre vesela ce strălucea în suport.

—Mă bucur să aflu asta, continuă Wanda, părând că nu sesizează reproșurile din privirile celor două femei. Dar nu ai în camera de sus ceva mai bun de făcut? Asta, bineînțeles, doar în cazul în care ești în stare să faci și altceva, în afară de bucătărie... Megan voi să spună ceva, dar interveni Mary-Ann care o opri cu un gest, rostind clar:

—Câtă amabilitate, dragă Wanda! Niciodată nu încep un lucru atunci când nu sunt sigură că îl pot face. Am hotărât s-o ajut pe Megan pentru că și eu am nevoie de ea, în această după-amiază.

Apoi, cu o mișcare bruscă, smulse din mâna lui Megan buretele de spălat vase și i-l azvârli Wandeii drept în față.

—Și, continuă ea, pentru că ești dornică să ne vezi sus, la treabă, sunt sigură că vei fi încântată să termini de curățat aici... Ca să ne ajuți, evident... Ah! Era să uit... David mi-a spus că o pot lua pe Megan să mă ajute. Am nevoie de ea vreo câteva zile... Așa că, începând de azi, îți vei pregăti singură masa.

Acestea fiind spuse, Mary-Ann o trase pe Megan după ea, lăsând-o pe Wanda interzisă. Imediat ce închiseră ușa bucătăriei în urma lor, amândouă izbucniră în râs. Megan abia mai putea să respire.

—Ai văzut ce mutră a făcut? N-a mai fost tratată așa de ani de zile.

Mary-Ann reușise, astfel, să câștige definitiv încrederea tinerei.

—Așa e întotdeauna? Întrebă curioasă Mary-Ann.

—Da, dar, din fericire, asta nu-l influențează prea mult pe David. Cu mine se poartă întotdeauna frumos...

—Și, între ei..., ce fel de relații sunt?

Ar fi vrut să se poată stăpâni și să nu pună întrebarea. Dar prefera să trăiască cu certitudini, chiar dacă acestea o vor face din nou să sufere, învățase din experiență că e mai bine să nu amâne o criză, ci dimpotrivă... Numai așa putea să se vindece repede...Megan ridică din umeri.

—Mama zice că David o apreciază pentru profesionalismul ei... însă, Ted crede că, între ei, e ceva mult mai serios. Chiar am auzit-o pe Wanda spunând că se vor căsători după ce se va încheia expediția. Oricum, David ne tratează pe toți la fel.

—Deci, el nu se va supăra dacă mă ajuți?

—Nu. Mai ales, când va vedea ce frumos ai aranjat camera... Dar, nu cred că se va păstra așa... Vei vedea... Foarte curând...

—Ce se va întâmpla?

—Niciodată n-am înțeles de ce e așa... Echipajul vine în fiecare zi cu tot felul de lucruri murdare, pline de nisip, și le aruncă în cameră...

—Megan, îți promit că, începând de azi, totul se va schimba. Auzi, ce-ai zice dacă am începe să ne împărțim responsabilitățile? Să ne ajutăm reciproc...

—Nu, mulțumesc! răspunse Megan. Eu te voi ajuta cu plăcere, oricând, dar prefer să rămân în umbră... Dacă ești de acord, spune-mi cu ce vrei să încep.

—Bine, de acord, consimți Mary-Ann. Ce-ar fi să transportăm acum mobila? Ești gata pentru o muncă fizică obositoare?Fusese suficientă doar o singură privire, schimbată între cele două femei, pentru ca ele să înceapă treaba.

După ce terminară de aranjat mobila, Megan întrebă, plină de voioșie:

—Și acum, șefa?

—Ei, acum vom curăța obiectele. Tot azi, aș vrea să le și inventariez. Văd că ai încurcat o clasificare, spuse ea, arătând grămezile ce se înșirau pe podea. Dar, nu-i nimic... Ieșim noi la liman, adăugă ea, zâmbind.

Privi apoi în jur, urmărind atentă obiectele de pe jos.

—Văd că le-ai separat pe cele din aur de cele din ceramică. Foarte bine... Aici văd că ai pus argintăria și cuprul... Ce mai este de făcut? Ai întocmit o listă amănunțită, pentru inventariere?

—Cum adică? Mary-Ann ridică din umeri.

—Nu știu... De exemplu, o listă cu obiectele din argint: bijuteriile, potirele, monedele... Sau o listă pentru bijuterii, care să le cuprindă, separat, pe cele din aur, argint, cupru...

—Eu... n-am făcut mare lucru, murmură intimidată Megan. Wanda s-a ocupat de toate... își bagă nasul peste tot. Mi-a spus că ea este specialistă și să nu mă amestec...Apoi adăugă neliniștită:

—Sper să fii tot așa de bună ca ea, altfel vom avea probleme.

Mary-Ann nu păru speriată de cuvintele ei și își începu lucrul, hotărâtă să o eclipseze pe Wanda, prin îndemânarea ei. Mai întâi, separă și clasă toate obiectele. Apoi alcătui un dosar cuprinzând listele și schițele ajutătoare, pentru ca, mai târziu, să poată redacta un inventar complet.

Megan o ajuta cu tot atâta zel, curățind și aranjând în urma ei. Timp de două ore, lucrară împreună; conștiincioase, fără să scoată un cuvânt.

În cele din urmă, obosite, se așezară amândouă, la o cafea.

—Nu-mi vine să cred că am terminat, zise Megan, ștergându-și sudoarea de pe frunte.

—Dar suntem departe de a fi terminat, replică Mary-Ann, care se mai destinsese puțin.

—Mai greu va fi să menținem camera astfel, suspină Megan.

Ca pentru a-i întări spusele, ușa se deschise și intrară Nikos, Ted, Wanda și David, încărcăți cu obiecte pline de nisip și pulbere de coral.

Mary-Ann se ridică în picioare și strigă:

—Nu! Nu le puneți pe jos!Era hotărâtă să nu-i lase să distrugă ceea ce reușiseră ele două să facă, după mai multe ore de lucru. Le arătă, cu o privire severă, masa din lemn, acoperită cu o pătură mai veche.

—Puneți totul aici, vă rog! Și să nu murdăriți podeaua! Lăsați-le, mâine le voi șterge și le voi tria.David o privea înmărmurit.

—Tocmai triam totul, ca să le putem apoi curăța, identifica, clasifica și ordona, le explică ea, zâmbind calmă.

În ciuda rugăminții și a privirii poruncitoare a lui Mary-Ann, Wanda aruncă jos lanțurile — vechi și grele — pe care le căra și spuse cu multă obrăznicie:

—Și eu care credeam că Megan nu-i stare de nimic! Văd că podeaua e destul de curată... Și nu cred că ai spălat-o tu, Mary-Ann. Tu trebuia să faci inventarul... Era mai bine, pentru că, îți mărturisesc sincer, nu văd nici o diferență..

În decursul timpului, meseria o învățase pe Mary-Ann să-și păstreze calmul în situații mai delicate, dar, în acel moment, simți că explodează. Se înroși și, cu ochii plini de furie, spuse:

—Wanda, află că nu mă interesează părerea ta! M-ar și mira să fii în stare să apreciezi alte lucruri decât cele pe care le faci tu! Dar eu sunt mulțumită de

munca mea. Nu ți-am cerut ajutorul și nici nu am de gând vreodată să ți-l cer. Oricum, nu cred că tu te-ai înjosi atât de mult încât să faci curat într-o cameră...

—Obișnuitul ei stil de..., începu Wanda.

—Wanda, vreau ca obiectele să fie puse acolo unde spun eu, e clar?! i-o reteză Mary-Ann, cu o neașteptată autoritate în glas.

Apoi luă lanțurile pline de nisip și, fără o vorbă, le așeză pe masă.

—În plus, am nevoie de liniște, pentru a putea lucra cu atenție, adăugă Mary-Ann sec, arătând ușa cu un gest nervos, ce se voia fără replică, dar având pe față un zâmbet aparent liniștit. Nikos îi făcu complice cu ochiul și ieși, mîndru de ea și de capacitățile ei organizatorice.

În cameră rămase doar David, care părea că nu i-a auzit ordinele. Cu brațele încrucișate, pășea atent printre grămezile de obiecte și, privind-o pe furiș, îi spuse pe un ton ironic:

—Bună treabă, matelot! Sper că-mi permiți să te verific, din când în când, da?

Înainte de a-i răspunde, Mary-Ann îl servi cu o ceașcă de cafea.

—Ai găsit barca despre care vorbea Blake? îl întrebă ea curioasă.

—Da. Cred că aparține aceleiași nave. Oricum, e din aceeași epocă. Cufărul e splendid, dar, după atâtea secole, coralii l-au înlănțuit bine. Toată ziua am pierdut-o încercând să desprind barca, dar n-am reușit decât parțial, încă mai avem nevoie de timp... Nu vreau să risc și să distrug cufărul, doar pentru a vedea ce conține. Părea pe poziții defensive. Era posibil ca, pe această temă, să se mai fi certat, deja, cu cineva.

—De acord cu tine, îl încuraja Mary-Ann. Ar fi un sacrilegiu să distrugi un astfel de cadou al istoriei. Ceea ce e înăuntru mai poate aștepta câteva zile.

Mary-Ann era convinsă că puțini dintre cei pe care îi cunoștea ar fi avut astfel de scrupule. David o privea cu interes. Părea că descoperă în noua sa colaboratoare un ajutor de nădejde. O undă de regret trecu prin privirea lui și, pentru prima dată, Mary-Ann crezu că înțelege și ea ce se ascunde în asprul bărbat din fața ei. Ca și el, era convinsă că ar fi format, în muncă și în viață, un cuplu imbatabil. Alungă repede acest gând... Între ei era prea multă durere, prea multe amintiri... Fiecare își legase acum viața de altceva și nu se mai puteau întoarce de unde au plecat...

—De ce n-ai venit azi cu noi? Acum chiar că nu-i mai putea spune că n-o interesa munca lor. Se zăpăci și căută repede un pretext plauzibil:

—Am vrut să îl cunoști pe Nikos în absența mea. Sper că nu te-ai răzbunat pe el doar pentru că eu... Știu ce simți și ce crezi despre mine... Nu cred că mai e

nevoie să spun. David își încordă brusc mușchii maxilarului. O privi întrebător. «*Oare chiar știi?*» păreau să spună ochii lui.

—Îl respect mult pe logodnicul tău. Nikos e foarte competent și e foarte greu să nu-l... apreciezi, adăugă el, evitându-i privirea. Ar fi putut să fie un compliment la adresa lui Nikos, un compliment făcut de David împotriva voinței lui... Dar Mary-Ann se îndoia de asta... Oricât de mult ar fi încercat ea să schimbe atmosfera și relațiile dintre membrii echipajului, David tot l-ar fi urât pe Nikos Halkias, chiar și numai pentru faptul că o adusese pe ea aici. Acum își spuneau pe nume, dar aparențele nu o puteau înșela. Erau doi bărbați care credeau că știu totul unul despre celălalt, legați prin sentimentele pe care le avuseseră pentru aceeași femeie... Nikos o iubea... Dar ar fi dat orice să smulgă iubirea din pieptul lui Nikos... Poate că, într-adevăr, nu-l merita. Dar viața îi mai oferise o șansă și nu voia să o piardă. Mary-Ann se mulțumi să răspundă:

—Mă bucur. David zâmbi amar.

—Știi să fac față oricărei situații. N-aș putea spune asta și despre tine...

Mary-Ann tresări. Nu se aștepta la un asemenea atac din partea lui.

—Ce vrei să spui?

—Mă refer la Wanda. S-a plâns de tine... David îi făcu semn cu mâna să nu-l întrerupă.

—Vreau să fiu imparțial cu toți membrii echipajului. Nu vreau să favorizez pe nimeni și nici să condamn fără dovezi. Dar, după scena pe care ai făcut-o mai devreme, o discuție este inevitabilă. Ai încercat să o umilești pe Wanda în fața celorlalți... Știi foarte bine că e așa. Și, între noi, Mary-Ann, nu sunt permise asemenea lucruri.

Tânăra rămase fără replică. Oare David nu își dădea seama că obrăznicia Wande merita pedepsită, chiar și prin niște cuvinte mai dure?

Încercă să se explice, deși o enerva noua evoluție a relațiilor dintre ei:

—Poate că am fost prea răutăcioasă, dar Wanda ne-a acuzat, pe mine și pe Megan, că «lenevim». Cum știam că tu nu mă vei apăra, am făcut-o singură. Era dreptul meu, David!

—Mary-Ann, crezi că eu sunt orb? Sigur că văd ce ai făcut... Dar te acuz pentru faptul că ai făcut-o de față cu toată lumea. E un vechi obicei al tău, destul de nesuferit... Wanda e singura fotografă bună pe care am putut s-o găsec. Nu vreau să o pierd. Iar astăzi, plângea. Mary-Ann îl privi surprinsă de acest nou amănunt. Wanda plânsese...

«*Probabil plângea cu lacrimi de crocodil*», își spuse cu dispreț. I se făcea rău dacă se mai gândea la noua postură de victimă, în care poza acum Wanda. Dar nu reușea să înțeleagă de ce David nu vedea lucrurile exact așa cum erau...

—Aștept scuzele tale, rosti David cu o voce aspră.

—Nu, David! Nu am de ce să mă scuz! replică Mary-Ann, cu glasul înecându-i se de furie.

—Nu te vei schimba niciodată, Mary-Ann spuse David aruncându-i o privire rece. Ești la fel de încăpățînată și de egoistă ca înainte...Mary-Ann se ridică indignată, îi întoarse spatele și se îndreptă spre ușă. Însă David îi bară calea.

—N-am terminat. Nu mă interesează ce faci tu cu viața ta, dar nu-ți voi permite să o ataci pe Wanda. Eu sunt stăpîn aici, să nu uiți asta, bine?

Mary-Ann simțea nevoia să strige, să protesteze împotriva acestei nedreptăți. Dar David o strângea de braț și durerea o reținu. În plus, se gândea la reacția lui Nikos...Trase adânc aer în piept, privindu-l resemnată. David slăbi strânsoarea și Mary-Ann se eliberă, făcu o reverență ironică în fața lui și se îndreptă spre ușă cu fața la el, spunîndu-i ironic:

—La ordinele dumneavoastră, Stăpîne! Umila dumneavoastră sclavă pentru totdeauna!David scăpă o înjurătură printre dinți, dar intră în joc:

—Înveți repede, știam eu... Uite așa îmi plac mie femeile, dulci și supuse. Poți să te retragi, acum.

Ajungând dintr-un salt lângă ea, o prinse de bărbie și o sărută, ca pentru a-și pecetlui victoria. O clipă se pierdu în plăcerea pe care i-o făcu apăsarea buzelor lui pe gura ei... Dar totul nu dură mai mult de o fracțiune de secundă...

Se desprinse furioasă din brațele lui și izbi ușa în urma ei. Din cameră răsună râsul batjocoritor al lui David. Mary-Ann se enervă și mai tare.

Poate că el câștigase prima bătălie, dar războiul nu se terminase încă. Dimpotrivă, abia începuse!

CAPITOLUL 8

Mary-Ann își îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte. Căldura era sufocantă și echipajul — epuizat. Mulțumi cerului că fusese nevoită să rămână acasă. Simțea că, pe o asemenea căldură, nu i-ar fi suportat pe Wanda și pe David.

Așezând pe masă vasul de porțelan la a cărei reconstituire lucra, aruncă o privire mulțumită prin cameră. Totul era pus la punct și nici David, și nici chiar Wanda, nu ar fi putut să se plângă.

Dar, trebuia să recunoască, procedase astfel numai ca să o ignore pe Wanda și ca să evite întâlnirile cu ea. La început, observațiile ei o lăsasera rece și considerase că e mai bine să nu o provoace. Dar, de o vreme, intimitatea ei cu David începea să o deranjeze. Sau, poate, o deranjase de la început, dar nu voise ea să o recunoască. Deocamdată, nu spusese încă nimic. Dar era conștientă că această resemnare mută nu putea să dureze la nesfârșit.

Se gândea cu neliniște că se apropia ora fotografiilor și nu era deloc dispusă să suporte prezența neobositei ei acuzatoare, ale cărei reproșuri deveneau tot mai dese, pe măsură ce laudele lui David erau tot mai rare.

— Hotărît lucru, am nevoie de odihnă! își spuse cu voce tare, împingând la o parte vasul.

I-ar fi plăcut să înoate, mai ales cu Nikos. De când veniseră pe insulă, petrecuseră prea puțin timp împreună. Își petrecea aproape toată ziua sortând și inventariind obiectele aduse de Nikos și de ceilalți scufundători. Dar ar fi putut să recupereze chiar în acea zi timpul pierdut.

Îmbracă în grabă un costum de baie alb, ieși din casă și o porni pe cărarea nisipoasă ce ducea spre plajă. Culese pe drum o floare roșie și și-o prinse în păr.

—Nikos! strigă ea cu mâinile pâlne strânse la gură, în direcția bărcii ce se apropia de țarm. Observă fără plăcere că, în barcă, alături de Nikos, era și Wanda. Evită să o privească și se grăbi să-și întâmpine logodnicul.

—Ce faci aici? Wanda îl lăsase pe Nikos să tragă barca la țarm, rezervându-și dreptul de a pune ea prima întrebare. Părea a fi prost dispusă și avea buzele strânse într-un rictus amar. Mary-Ann îi ignoră întrebarea și i se adresă lui Nikos:

—Mi-am luat o după-amiază liberă și m-am gândit...

—Fără a cere permisiunea nimănui? o întrerupse Wanda pe un ton autoritar.

—Da, îi aruncă Mary-Ann peste umăr, mușcându-și buzele ca să nu spună nici o răutate. Se întinse pe nisip, lângă Nikos, sperând ca Rechinul să o șteargă și să o lase singură cu Nikos.

—Dacă ești liber, am putea înota împreună... Sau poate mergem la o plimbare...

Îl privea cu ochii mari, nerăbdătoare să audă răspunsul.

—Ar fi minunat, Mary-Ann, dar... Ca să-i alunge dezamăgirea, o luă în brațe.

—E rândul meu să mă scufund și, după ce voi termina, voi fi sătul de apă pe ziua de azi.

—Păcat! zise ea, clătinînd din cap. Sigur, munca lui va fi mereu pe primul plan! De aproape o lună de zile, de când veniseră pe insulă, nu prea avuseseră timp pentru ceea ce trebuia să fie «aproape o vacanță»...

—Dacă am face o plimbare după cină? Nikos regreta că nu poate să-și petreacă mai mult timp alături de ea. În ultima vreme, Mary-Ann îi păruse obosită și neliniștită. Își pierduse entuziasmul și buna dispoziție care o caracterizau. E drept, se bronzase puțin, dar avea obraji palizi și ochii lipsiți de orice strălucire, îl dureau această suferință mută a iubitei lui și ar fi dat orice să o facă din nou fericită. Uneori, regreta că o adusese aici, că o izolase de cunoștințe și prieteni, numai pentru că îi fusese teamă că nu ar fi putut sta departe de ea trei luni. Iar acum trebuia să plătească scump pentru egoismul lui.

Cu vocea ei aspră, Wanda îi întrerupse gândurile lui Nikos:

—Cred că, în seara asta, voi fi obligată să fac eu munca altora, așa că, te rog, ocupă-te tu de asta, îi spuse ea lui Mary-Ann, întinzându-i sacul cu obiectele aduse de pe barcă.

«Oare femeia asta nu are inimă?» se întrebă ea mînioasă. *«Nu simte nimic? Nu regretă nimic? Ar trebui să fie bucuroasă că îmi petrec timpul cu Nikos și nu cu David. Sau poate vrea să-i monopolizeze pe toți bărbații de pe insulă? Mă îndoiesc că pentru ea contează prea mult ce simt alții.»*

O privi drept în ochi, hotărâtă să o înfrunte. Nu mai voia să fie considerată o femeie de cârpă, pentru care decid alții. Relația dintre ea și Wanda trebuia să se schimbe și cel mai bine era să înceapă de acum.

—Astăzi nu mai lucrez, Wanda. Pur și simplu, mă odihnesc, replică Mary-Ann pe un ton cât se poate de categoric.

—În acest caz, nu vei fi singura, mormăi Rechinul, îndreptându-se spre casă.

—Cel puțin, sper că nu vom alege aceleași locuri de odihnă. Aș vrea cu adevărat să mă simt bine! Spunându-i acestea, Mary-Ann îi întoarse spatele. În fața ei, Nikos stătea și o privea surprins, neobișnuit cu această ipostază a iubitei lui.

—Poate că e mai bine să te întorci la treabă, îi spuse Mary-Ann lui Nikos.

—Da, dar nu-mi place să te las așa.

—Nu trebuie să îți faci griji pentru mine, Nikos. Sunt o femeie puternică.

—Încep să mă întreb dacă te cunosc cu adevărat, Mary-Ann... Am crezut întotdeauna că ai nevoie de protecția mea, dar descopăr că nu e deloc așa. Însă mă bucur că, astfel, nu o vei mai lăsa pe Wanda să te calce în picioare.

Pe obrazul lui înflorise un zâmbet de mulțumire, ca și cum ar fi avut vreun merit în această schimbare. Îi luă capul în mâini și o privi lung în ochi:

—Aș vrea să știu ce se ascunde dincolo de privirea aceasta...

«Ah, Nikos, dacă ai ști... E tot ce ți-ai fi dorit să simt pentru tine! Sunt o femeie geloasă și îndrăgostită, și neliniștită, Nikos... Și aș fi vrut să nu mă fi iubit, căci minciuna în care trăiesc mă ucide... Și ne face mult rău la amândoi!»

Cu o voce caldă și rugătoare, îl întrebă:

—Nikos, chiar nu putem petrece nici măcar o zi împreună?

—E tot ce îmi doresc, Mary-Ann. Hai să mergem cu toții, duminică, la o plimbare!

—Cu toții? întrebă Mary-Ann dezamăgită, i-ar fi plăcut să fie ceva mai romantic. O durea refuzul lui Nikos de a-și petrece mai mult timp numai cu ea.

—Nu chiar toți... Doar Megan, tu și cu mine. Spusese aceste cuvinte cu o voce tremurată și se grăbi să adauge și o explicație, văzînd privirea surprinsă a lui Mary-Ann:

—Wanda se poartă foarte urât cu ea. Cred că s-ar simți bine cu noi. Are nevoie de niște prieteni, Mary-Ann... E foarte singură...

«*Cum de ai avut timp să observi cât de singură e Megan, Nikos?*» îl întrebă în gând. Ar fi vrut să aibă puterea să spună aceste cuvinte cu voce tare, dar simțea că nu ar fi drept să-i reproșeze așa ceva, mai ales acum, când ea nu se mai gândea decât la David.

—De acord! răspunse Mary-Ann.

—Acum trebuie să plec...Mary-Ann îl privi îndepărtându-se, până când deveni un punct minuscul ce se pierdu repede în zare. Hotărî să nu se întoarcă la lucru. Merita o după-amiază de pauză! La urma urmei, poate că era mai bine că Nikos nu rămăsese cu ea. Avea ocazia să rămână singură și să-și limpezească gândurile. Picioarele i se cufundau în nisipul fin și cald. Se apropie de apă, nerăbdătoare să simtă mângâierea blândă a valurilor pe glezne. Soarele ardea încă și marea era atât de atrăgătoare, încât nu reuși să reziste tentației. Apa o învălui în răcoarea ei reconfortantă, creându-i un sentiment plăcut de siguranță. Când, în sfârșit, se hotărî să se îndrepte spre țărm, înconjurată de spuma valurilor sparte, zări un bărbat așezat lângă prosopul ei, trăgând liniștit din pipă. Probabil că o aștepta demult... Și-ar fi dorit să fie cu ani în urmă, când el o aștepta la fel de răbdător pe plajă... i-ar fi sărit în brațe, plină de iubirea care aproape o sufoca... «*Te iubesc, David Latimer, dar nu ți-aș mai spune-o pentru nimic în lume... Mă urăsc pentru ceea ce simt... Și te urăsc și pe tine, pentru că tu știi acest lucru...*» Plină de atâtea sentimente contradictorii, se îndreptă spre el gata de atac.

—Ce cauți aici?

—Ești frumoasă ca Venus ieșind din spuma mării...Spuse de el, aceste cuvinte puteau să fie foarte bine și un compliment, dar și o ironie.

—Te-am întrebat ceva.David o privea calm, măsurând-o din cap până în picioare cu o privire admirativă. Îi simțea privirea arzătoare mângâindu-i pielea,

înfiorând-o. Era la câțiva pași de el, în picioare, cu pielea încă umedă, dar caldă, așteptând parcă o mângâiere, un semn, pentru a se lăsa cuprinsă de brațele lui. Neîndemânatică, începu să-și strângă hainele împrăștiate în jurul prosopului. Încerca să-și regăsească calmul și să umple cu ceva golul dintre ei. Când crezu că e destul de stăpână pe sine, îl întrebă cu o voce puțin ironică:

—Mă spionezi?Fața lui rămase imobilă.

—Am terminat plonjările pe ziua de azi. Wanda mi-a spus că ți-ai luat liber — nu știu de la cine — așa că am venit să te caut.Simplitatea răspunsului său o derută pe Mary-Ann.

—Cum m-ai găsit?Și, pentru că David nu spunea nimic, Mary-Ann adăugă:

—Simțeam nevoia să mă depărtez puțin de plantație...

—Și eu..., o întrerupse el, golindu-și tacticos pipa. N-am de gând să te aduc înapoi cu forța.

—Voiam să mă destind puțin, încercă ea să se scuze.

Avântul de la început îi cam pierise, derutată de felul în care o trata. În ultima vreme, se obișnuise cu vocea lui rece și indiferentă, cu privirile lui mânioase și pline de ură. De aceea, acum, când îl redescoperea așa cum îl știa, nu putea să-și refuze această bucurie. Renunță, deci, la planurile ei de răzbunare, de teamă ca nu cumva, provocându-l, să redevină patronul indiferent, care îi era din ce în ce mai nesuferit.

—Te înțeleg...

—începusem să vorbesc singură în spaniola veche a secolului al XVIII-lea, glumi Mary-Ann

—Sper că nu e ceva molipsitor!Dorința de a petrece câteva clipe alături de el devenea din ce în ce mai puternică.

—Și ce altceva mai ai de gând să faci azi?

—Nu știu..., răspunse Mary-Ann gânditoare. M-am obișnuit atât de mult cu munca, încât nici nu mai știu cum aș putea să-mi petrec timpul liber.

David aruncă în glumă cu un pumn de nisip spre ea.

—Totuși, nu sunt chiar un stăpân de sclavi! protestă el.

—Ei nu chiar stăpîn... Muncești și tu din când în când, îl necăji ea în glumă. Adică... destul de mult, adăugă cu o voce prefăcută.

«*Oare tu l-ai cunoscut vreodată astfel, Wanda?*» se întrebă Mary-Ann în gând, cu bucuria ascunsă că bărbatul acesta, de o vitalitate debordantă, își deschidea sufletul în fața ei fără nici o rețineră. Când îl cunoscuse, fusese atrasă de energia neobosită de care dădea el dovadă. Și, chiar și acum, trebuia să recunoască, îi plăcea să lucreze cu el, în ciuda faptului că munca îl făcea mai aspru.

—Cred că mi-ar plăcea să explorez puțin insula, spuse cu voce tare. Dar pentru asta trebuie să mă îmbrac. David se prefăcu că închide ochii, fără să se miște din loc. Mary-Ann vorbea mereu, încercând să diminueze tensiunea care începea să se facă simțită între ei.

—Te întorci acasă?

—Probabil că da... Doar acolo locuiesc, îi răspunse el ironic. Deocamdată, însă, te voi însoți în explorările tale... Să nu mai dai cumva peste un mistreț...

—Sunt atât de flămândă că aș fi în stare să-l prăjesc și să-l mănînc ca o sălbatică.

—Vrei să mergem la masă?

—Nu, nu chiar acum, spuse Mary-Ann terminând cu îmbrăcatul.

David se ridică și îi puse în glumă piedică, încercând să o prindă în brațe. Dar Mary-Ann se strecură printre mâinile lui întinse și porni înainte.

—Cred că vom găsi în drum ceva de mâncare. Poate pește crud, ce zici? Sau viața cu Nikos ți-a deschis pofta pentru lux? Vocea lui căpătase din nou intonații dure.

«*Ești gelos, David!*» ar fi vrut să exclame, dar păstră această mică descoperire ca pe o victorie a sufletului ei împotriva rațiunii, care îi șoptea că e zadarnic.

—N-ar fi pentru prima dată când aș mânca pește crud! Dacă îți aduci aminte...

Cuvintele îi țâșniseră aproape involuntar de pe buze. Câteva clipe mai târziu, regreta că le spusese. Privirea ironică a lui David o învălui cu răutate.

—Mă îndoiesc că tu îți mai aduci aminte de ceva!

Continuau să meargă pe țârm. Plaja devenea din ce în ce mai îngustă, iar stîncile mai amenințătoare. În locul nisipului, apăruseră pietricele ascuțite care îi răneau tălpile.

—Ah! gemu ea. De ce m-ai adus aici? Dar David nu-i răspunse nimic și Mary-Ann îl blestemă în gând pentru caracterul lui autoritar și pentru lipsa lui de politețe.

—Nu știai că cele mai mari bucurii sunt destinate celor care știu să rabde?

Mary-Ann mergea cu un pas în spatele lui David, continuând să mormăie.

—Aproape am ajuns, îi spuse David întorcându-se spre ea.

Peretele de stâncă se ridica amenințător în fața lor... Dincolo de el, se afla o plajă mică, acoperită cu nisip fin, mărginită din toate părțile de apă și de stânci. În perete, se deschidea o peșteră.

—O grotă! exclamă surprinsă Mary-Ann.

—Mai mult decât atât. Hai să vezi! David se opri și o cuprinse protector de umeri. Dar, ca și pe plajă, Mary-Ann se desprinse din brațele lui.

—Dacă te răpește vreun balaur, să nu spui că nu am vrut să te apăr.

Mary-Ann se opri. Teama învingea curiozitatea, înainta încet, gata să se retragă la cel mai mic zgomot. Solul grotei era acoperit cu nisip fin. În aerul rece, se simțea mirosul sărat al mării.

—Ce balaur? îl întrebă ea. Să nu-mi spui că pe insula Andros există ființe mai antipatice ca mistreții sau... ca tine...

—Fals! Nu eu sunt antipatic, ci tu ești prea inabordabilă.

—De unde știi că sunt inabordabilă din moment ce nici nu ai încercat să te apropii de mine? Glasul ei era provocator. Profitase că întunericul îi ascundea îmbujorarea din obraji.

—Deci ai observat, rosti el satisfăcut. Chiar mă întrebam dacă ai coborî din turnul tău de fildeș la mine, când ți-aș bate noaptea la poartă, cerșindu-ți mila.

Mary-Ann intră în joc.

—Oare ce spui tu nu se potrivește și invers?

—Adică...David se sprijinea de stânci, cu mâinile în buzunare.

—Eu sunt cea care se poate întreba cât va dura până vei veni să mă cauți.

Mary-Ann își savura victoria.

—Dacă îmi amintesc bine, tu m-ai urmărit azi, nu eu.

—În cazul ăsta, pot spune că am avut dreptate. Ești chiar o sirenă!

Mary-Ann îl lovi în glumă cu prosopul.

—N-am nici o șansă cu tine, nu?

—Nu știam că asta vrei, răspunse David, aruncându-i înapoi prosopul, pe care ea îl prinse din zbor.

—Serios, David, de ce m-ai urmărit azi?

—Mi-am amintit cât de plăcută e compania ta... Mint... Voiam să-ți arăt balaurul. Vii?

Apoi se îndreptă spre grotă și intră fără să privească în urmă. Mary-Ann nu avu de ales și-l urmă, fiind atentă să nu se lovească de plafonul scund al peșterii. Pe măsură ce înaintau, tavanul și pereții se îngustau din ce în ce mai mult, astfel că fură nevoiți să meargă în genunchi.

Deodată, culoarul strâmt se lărgi brusc, dând într-o încăpere vastă, suficient de înaltă pentru ca un om să poată sta în picioare. Cu toate acestea, David se așeză și-i făcu semn și ei să facă la fel.

—Suntem în vizuina balaurului, șopti el. Pe jumătate dragon, pe jumătate caracatiță. Îi devorează pe toți cei care se apropie de el.

—Câtă imaginație ai! O clipă, chiar era să te cred.

—Nu e deloc imaginație! o corectă el. Legenda era cunoscută chiar și de primii locuitori ai grotei.

—Vrei să spui că au intrat și alții în colțul ăsta uitat de Dumnezeu?

—Sigur că da! Bineînțeles, au fost puțini cei care s-au aventurat până aici...

Mary-Ann îl asculta, privind în jurul ei puțin înfricoșată. David vorbea încet, dar ecoul îi amplifică șoaptele.

—Lista de vizitatori conține câțiva indieni, pirați, naufragiați și... pe noi doi. Ești încântată?

—Nu știu sigur, îi răspunse ea râzând. De unde știi că nu există și alți... locatari?

—Păi, eu am degajat primul intrarea în grotă. Am descoperit-o întâmplător, când am alunecat de pe stânci, în prăpastie...

—Te crezi un adevărat aventurier, nu? îl întrebă Mary-Ann, lăsându-și capul pe spate și privind peretele care se înălța lângă ei.

—Ai descoperit ceva interesant?

—Depinde la ce te referi... Câteva năvoade de pește... Și încă ceva, care mi-a permis să finanțez expediția asta și să găsesc nava scufundată.

David făcu o pauză și privi chipul uimit al tinerei femei. Apoi continuă:

—Am găsit niște plăci de argint pe care era înscris numele navei: Prințesa.

—Prințesa? Ce caraghios! Lucrez de săptămîni de zile la nava asta, fără să-i fi știut măcar numele... Mai povestește-mi, te rog.

—Se spune că nava avea un căpitan care voia să se căsătorească cu o prințesă spaniolă și naviga spre ea încărcat de daruri. Dar soarta nu l-a ajutat să-și îplinească visul. A sfârșit pe fundul oceanului, împreună cu nava sa — singura prințesă pe care a avut-o vreodată.

—De unde știi toate astea? întrebă Mary-Ann, privind-l cu coada ochiului.

David părea pierdut în visare. Rar i se putea întrezări această latură sentimentală a personalității lui. Mary-Ann își dădu într-o parte părul de pe frunte și-l privi atentă.

—Am stat mult în muzeu, cercetând istoria Prințesei, dar nu cunoșteam locul naufragiului. Descoperirea grotei a fost o șansă nesperată...

—Nu înțeleg...

—Pe o placă era schițată o hartă a insulei, care indica locul unde se scufundase nava.

—Au fost supraviețuitori? întrebă Mary-Ann cu o curiozitate sporită.

—Așa cred, deși n-am dovezi. Oricum, până la mine, nimeni n-a căutat nava...

—Poate au murit toți...

—Da... Și, dacă au fost atacați de pirați, nu cred că au încercat să salveze încărcătura, ci femeile.

—Dar tu ce crezi că li s-a întâmplat?

—Probabil că cele mai bătrâne au fost aruncate peste bord... însă fecioarele au avut mai multe șanse de supraviețuire... Mai ales dacă semănau cu tine, o tachina el. David se opri și o învălui cu o privire caldă, mîngîindu-i ușor părul.

—David, nu... Nu cred că...

Se aplecă spre ea și o sărută cu ardoare, ținîndu-i mâinile prizoniere în ale sale. Buzele lui se freacă de câteva ori cu putere de ale ei, înainte să se liniștească. Apoi, încet, limba lui își făcu loc în căldura umedă a gurii ei. Mary-Ann încercă să protesteze, dar simți că mușchii gâtului îi devin maleabili, așa încât el își strecură degetele în părul ei, împingându-i capul pe spate. Îi devoră gura cu o blîndă ardoare. Când se depărtară unul de altul, Mary-Ann avea respirația întretăiată.

—Dacă pirații te-ar fi adus aici, n-ai mai fi fost în stare să crezi nimic... Oricum, pentru ei, n-ar mai fi avut nici o importanță. Ba chiar refuzul tău ar fi făcut mai picantă întâmplarea!

—Observ că îți cam place să faci pe piratul, vorbind despre nave eșuate, pline de comori... îți place să faci declarații femeilor, pe care nu le iubești...

David zâmbi și o mîngâie încet. Mary-Ann tresări, își dorea ca el să înceteze, dar, în același timp, așteptase gestul acesta de mult timp. Își înfipse unghiile adânc în carne, dureros tentată de dulceața buzelor lui.

—Nu te juca, Mary-Ann! Eu nu glumesc. Știi foarte bine că te iubesc! Am încercat să te uit, dar n-am putut... Mary-Ann răspunse cu o voce impersonală:

—Nu sunt fecioara din poveștile tale cu pirați. Trăim în secolul XX, sunt logodită, iar tu ești patronul meu. David insistă, privind cu disperare în ochii ei:

—Nu pot să cred că l-ai uitat pe primul pirat, pe care l-ai iubit. Spune-mi că nu l-ai uitat, Mary-Ann... Spune-mi, Mary-Ann..., șopti el cu vocea sugrumată de emoția evocării aceluia trecut.

Era crud cu ea! Acum îi făcea declarații de dragoste, pentru ca, peste câteva clipe, să-i spună că nu are încredere în ea! O ura atât de mult ca să o facă să-l piardă pe Nikos? Se agăță de acest gând și reuși să articuleze cu greu:

—Asta a fost demult... Acum, îl... iubesc pe Nikos.

—Nu te cred! Mi-o spune corpul tău când te sărut...

—Nu simt nimic când mă săruți! se revoltă ea.

—Atunci de ce nu te împotrivești? îți spun eu, Mary-Ann... Pentru că îți place... Altfel, spune, de ce mă privești întotdeauna cu buzele întredeschise, invitându-mă parcă să te sărut?

—Eu?!

—Da, tu... Și acum ai vrea să te sărut...

—Ha, ha! hohoti ea cu o voce răgușită. Încerci să mă provoci...

—De ce nu recunoști? Nikos te sărută ca un frate mai mare, așa-i? Nu te-a sărutat niciodată așa...

David se aplecă din nou spre ea, o strânse cu putere în brațe și o sărută cu patimă. La fiecare mișcare a buzelor lui, se simțea cuprinsă de o flacără care o devasta. Cu ultimele puteri, își așeză mâinile pe umerii lui și-l împinse cu putere, eliberându-se din îmbrățișare.

—Te rog să nu te mai legi de Nikos! Intimitatea dintre noi doi nu te privește! rosti Mary-Ann, înghițind în sec.

—Asta nu mă împiedică să te iubesc! spuse David întristat. Ce simplu ar fi fost să fie așa! adăugă el.

David întinse din nou mâna spre ea și-i atinse umărul. Mary-Ann se scutură cu violență.

—Mary-Ann, te rog, mai dă-mi o șansă înainte ca Nikos și ai lui să pună stăpânire pe tine și să te condamne la o existență plicticoasă. Nu-i lăsa să distrugă femeia plină de viață pe care am iubit-o și pe care încă o mai iubesc...

Mary-Ann se lupta disperată cu propria ei dorință. O provoca pielea lui mirosind a mare, trupul lui fierbinte, fremătând. Îi era frică să-l privească în ochi. Simțea cum, încet-încet, voința o părăsea. Ar fi vrut să fugă cât mai departe de el, să se arunce în brațele lui Nikos. Își închise pleoapele cu putere, alungând acest ultim gând. Îl dorea pe bărbatul care era acum cu ea, lângă ea. Își întoarse capul spre el. David o privea cu dragoste, dar citea în privirile lui o hotărâre imposibil de înfrânt, indiferent care ar fi fost răspunsul ei.

Ar fi vrut să-l pedepsească pentru felul în care o părăsise, lăsând-o pradă singurătății și disperării. Dar îl iubise cu adevărat și era în stare să-l ierte pentru răul pe care i-l făcuse... Și, probabil, încă îl mai iubea...

David se apropie mai mult de ea, dar Mary-Ann făcu un pas înapoi.

—Nu pot să-l trădez pe Nikos, spuse ea pe un ton confuz.

Dar știa mai bine ca oricine că nu era vorba de Nikos, ci de ea însăși. Îi era frică de reacțiile ei, de evoluția relațiilor dintre ei doi, în situația în care ea era logodită cu alt bărbat. Își cuprinse fața în palme, ascunzându-și lacrimile.

—Bine, rosti resemnat David. Auzindu-i aceste ultime vorbe, Mary-Ann avu brusc sentimentul că-l va pierde din nou. Își dădu seama că acest lucru o speria. Se apropie de el atingându-l ușor.

—David, încearcă să înțelegi! îl imploră ea.

—Încerc, izbucni el. Nu-mi îngreuna situația. Ai hotărât ceva, acum pleacă. Pleacă înainte să... Pleacă acum cât pot încă să mă stăpânesc și să nu te opresc.

—Dar. David...

—Pleacă. Du-te. Mary-Ann.

Orbită da lacrimi, Mary-Ann părăsi grota și fugi până la plajă. Se lupta cu toate puterile să nu se întoarcă la el și să se arunce în brațele lui. Să culeagă o clipă de fericire, oricât de scurtă ar fi fost aceasta...

CAPITOLUL 9

Deși ajunsese la hotarul plantației, Mary-Ann încă mai tremura. Acum știa exact de ce trebuia să-l evite pe David: încă o mai tulbura și o atrăgea irezistibil. După propriile lui mărturisiri, și el se afla în aceeași situație. Dar amândoi aveau acum pe altcineva și exista între ei prea multă neîncredere, pentru a putea fi din nou împreună. Trebuia cu orice preț să creadă că totul se va încheia după căsătoria cu Nikos și că acest sentiment incomod era trecător.

—S-a întâmplat ceva, Mary-Ann? Vocea lui Wanda răsună aspru în spatele ei. Tânăra tresări.

—Ce faci aici? întrebă ea. Era destul de târziu. Soarele apusese demult și cerul era întunecat.

—Îl caut pe David, răspuse Wanda. Nu l-ai văzut cumva?

—Nu, replică simplu Mary-Ann. O mințise pe Wanda, de frică să nu-și trădeze vinovăția. Aceeași teamă o chinuia și în momentul în care intră în camera unde Nikos și Megan jucau dame, așezați la masă.

—Cine e câștigătorul? întrebă Mary-Ann cu o voce voit veselă.

—Ea, răspuse Nikos, arătînd spre Megan. E pe cale să mă nimicească. Megan izbucni în rîs, ciufulindu-i părul copilărește.

—Asta numai pentru că ești prea obosit și nu te poți concentra.

—Ai dreptate, suspină el, masându-și tâmplele.

—Gata! încetați, îi întrerupse Mary-Ann. Mă faceți să mă simt vinovată.

«Cred că e mai bine să plec. Altfel, risc să mă dau de gol», își spuse în gând Mary-Ann, apoi rosti cu glas tare:

—Mă duc să mă schimb. Megan, ai grijă să nu-i dai vreo șansă lui Nikos, adăugă Mary-Ann zâmbind.

—Nici măcar logodnica mea nu are încredere în mine, mormăi Nikos, prefăcându-se nemulțumit.

Ajunsă în cameră, Mary-Ann se trânti, epuizată, pe pat. Reîncepu să se gândească la toate cele petrecute în cursul zilei, rozându-și nervoasă unghiile. Se întreba în gând dacă Nikos, atât de generos și încrezător, își va da seama de ceea ce se întâmplă. I se părea o situație de-a dreptul imposibilă.

Tresări, auzind bătăi ușoare în ușă.

—Cine e?

—Cel învins. Am venit să caut consolare. Mary-Ann deschise și-l înlănțui pe Nikos cu brațele pe după gât.

—Nu știu dacă îți pot oferi consolare pe care o cauți, șopti ea.

—Draga mea, dacă tu ești prețul câștigat de învins, mă voi lăsa bătut de fiecare dată. O sărută ușor pe gâtul catifelat și o împinse spre mijlocul camerei, încuind ușa.

—Mi-ai lipsit azi.

—Si tu...Era, totuși, ceva adevărat în cuvintele ei. Dacă Nikos ar fi fost cu ea, poate nu s-ar fi întâmplat nimic. Mary-Ann începu să-l sărute cu patimă, dar el o opri cu blândețe, privind-o tandru:

—Te-ai simțit părăsită?

—Cumplit... Dar acum ești lângă mine... Mary-Ann se opri deodată, auzind pași apropiindu-se pe culoar. Era încă îmbrăcată în costumul de baie.

—Vrei să deschid eu? întrebă Nikos.

—Și dacă nu deschidem? răspunse șagalnic Mary-Ann, printr-o întrebare plină de subînțeles. Nikos se strâmbă vesel la ea și deschise ușa. În fața lor apăru David.

—Sunt dezolat că vă deranjez...însă Mary-Ann observă că David nu avea deloc o figură dezolată.

—... dar Blake a adus un vas deosebit — absolut întreg! — și ar vrea ca Mary-Ann să-l curețe, pentru ca să-l poată Wanda fotografia.

—Intact?! repetă Nikos mirat. Unde e? Pot să-l văd? Mary-Ann își dădu seama că totul fusese doar un pretext pentru a-l îndepărta pe Nikos, știind că e pasionat de astfel de descoperiri.

—E în bucătărie Nikos, vrei să o cauți tu pe Wanda? Spune-i că vreau fotografia în această seară.

—Am înțeles. Ai idee unde poate fi?

—Cred că o poți găsi în zona pontonului...

—Imediat! Nikos o sărută delicat pe Mary-Ann pe obraz și dispăru. După ce închise ușa în urma lui, ea rosti sec:

—Am văzut-o pe Wanda mergând pe plajă în direcție opusă celei indicate de tine.

—Știi. Surprinsă, Mary-Ann făcu ochii mari:

— Bine, dar n-o va găsi niciodată

—Ba da, replică el, dar nu înainte de a discuta noi doi ceva...

—David, l-ai mințit pe Nikos! strigă ea revoltată.

—Da... Nu suport să vă văd împreună și, mai ales, singuri.

Fără să vrea, Mary-Ann roși. Trebuia să recunoască în sinea ei chiar dacă îi era greu că o bucurase gestul lui David. Dar cel mai mult o surprinsese sinceritatea lui David. Această noua ipostaza de bărbat îndrăgostit, care îi dădea o strălucire ciudată în priviri, îl făcea și mai atrăgător. Devenea din ce în ce mai greu să îi reziste.

—Nu putem continua așa, spuse Mary-Ann tulburată.

—Sunt de acord. Nu trebuia să te las să pleci... Nu pot să accept hotărârea ta, dar nici nu pot continua să-l spionez mereu pe Nikos...

—Dar n-ai dreptul! Suntem logodiți.

—Dar nu-i aparții încă, pentru Dumnezeu! Și, din nefericire, nici mie...

Mary-Ann închise ochii cu putere, știind parcă ce avea să urmeze.

—Știi că nu pot trăi fără tine. Știi că te iubesc, sirena mea cu ochi de smarald...

Lasă-mă să încerc din nou..., șopti David.

Mary-Ann ridică ochii spre el. David o trase spre el și își apropie buzele de gura ei fierbinte.

Mary-Ann deschise ochii și constată surprinsă că adormise. Își masă pleoapele și întinse brațul spre ceasul deșteptător. Își imagină că, probabil, adormise în timp ce gândurile negre o asaltaseră cu insistență.

După ce David plecase, rămăsese întinsă pe pat, cu ochii deschiși. Îl auzise foindu-se agitat în camera alăturată, plimbându-se, așezându-se pe pat, pentru ca apoi să se ridice din nou și să se îndrepte spre camera ei.

Avusese nevoie de toată puterea ei de convingere pentru a scăpa de el. David o purtase pe brațe până în camera lui, însă, în timp ce descuia ușa, ea fugise prin baie și se încuiase în cameră. Bineînțeles, David se întorsese după ea. Însă ea rezistase eroic și reușise să-i ignore vocea care poruncea, implora cu disperare...

Lui Mary-Ann i se părea că, dacă va continua așa, va înnebuni. Se întrebă în gând ce ar trebui să facă acum.

Se strecură afară din pat și, în picioarele goale, se îndreptă spre camera de inventariere. Vasul adus de Blake era superb, în ciuda noroiului ce acoperea porțelanul fin.

Începu să lucreze cu febrilitate încet-încet, liniile și motivele vechi cu care era ornamentat vasul începeau să iasă la iveală. Când totul fu terminat, se întoarse în cameră și adormi imediat. A doua zi dimineață, David o trezi, intrând mânios în camera ei, fără să bată la ușă. Mary-Ann sări ca arsă din pat.

—Trezește-te! Cum poți dormi, după tot ce-ai făcut?

—Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce somnoroasă.

—Mary-Ann, nu încerca să mă minți, că te strâng de gât!

—David, ce-am făcut? Ascultă, dacă te referi la seara trecută..., începu Mary-Ann intrigată. David avea o figură răvășită, era neras, iar părul ciufulit îi dădea un aer înfricoșător.

—Știi prea bine despre ce vorbesc, așa că nu te mai preface! o întrerupse el cu brutalitate. În cadrul ușii apărură imediat Nikos, Megan și aroganta Wanda, ciufuliți și somnoroși.

—Ce s-a întâmplat, David? întrebă Nikos neliniștit, văzându-le chipurile livide și auzind tonul ridicat al cuvintelor lui David.

—E vorba de vas, domnilor! A fost făcut țandări și numai ea e vinovată! spuse David, arătînd spre Mary-Ann. Însăpăimîntată, ea încercă să se apere:

—Nu eu... Eu n-aș fi făcut așa ceva niciodată...

—David, nu ți-e rușine să o chinui așa pe biata fată? se auzi deodată vocea lui Jane.

—David, e adevărat că tu ești patronul, dar ceea ce spui e o acuzație gravă. Ar trebui să fii mai precaut... Mary-Ann e pasionată de munca ei... Probabil că a fost doar un accident stupid. Sunt și eu la fel de supărat, dar nu e cazul să-ți ieși din fire.

—Să nu-mi ies din fire?! repetă David, trăgînd-o cu brutalitate pe Mary-Ann după el. Toți ceilalți îi urmară speriați în camera de depozitare. David o împinse în mijocul încăperii. Abia atunci Mary-Ann zări, aruncate pe jos cioburi minuscule din ceea ce fusese, până ieri, prețiosul vas din porțelan. Își dădu seama că nimic nu mai puteafi reconstituit. Un singur gând îi trecu prin minte în acel moment: cineva o făcuse intenționat.

În tăcerea ce se lăsase în încăperea, Mary-Ann începu să plîngă, sub privirile consternate ale echipei. David începu să o interogheze cu asprime:

—Ai fost aici aseară! Da sau nu?

— Da... Nu puteam dormi și... am venit aici și-am curățat vasul... Dar era întreg când am părăsit camera, adăugă Mary-Ann printre lacrimile ce-i umezeau obrazii.

—Eu o cred, interveni Megan, cuprinzînd-o de după umeri și aruncîndu-i lui David o privire sfidătoare, contrar obiceiului ei.

David îi întinse lui Mary-Ann fotografia vasului.

—Uite, asta-i tot ce ne-a mai rămas! urlă el. Și asta, datorită lui Wanda.

David continuă, adresându-se acum lui Wanda:

—La ce oră ai făcut fotografia? Wanda se gândi o clipă, apoi spuse:

—Nu mai știu exact... Toți erau jos, în afară de tine și de Mary-Ann, adăugă ea, privind-o cu răceală pe tânără. Probabil că era în jurul orei zece.

«*E imposibil!*» își spuse Mary-Ann în gând. Vasul din fotografie părea curat și era sigură că îl curățase pe la trei dimineată. Dar i se părea inutil să protesteze. Nimeni nu va crede că se trezise la acea oră matinală doar pentru atîta lucru.

—Cred că nu există nici un dubiu privind identitatea vinovatului, zise David cu severitate în glas. Interveni însă Nikos, care îi luă apărarea:

—Mary-Ann n-avea nici un motiv să facă așa ceva!

—Nu eu trebuie să caut motivele. Și nici nu mă interesează, replică sec patronul. E vinovată, deci va plăti! În fața echipajului uimit de tot ceea ce se întîmpla, David o ridică brutal pe Mary-Ann, fără să ia în seamă protestele ei. O împinse apoi în cameră și încuie ușa pe dinafară.

—Ai câteva minute să te îmbraci. Mary-Ann se supuse și fu gata rapid.

—Unde mergem? Mă alungi de pe insulă? David nu răspunse. O împinse cu brutalitate spre scări, dar Nikos le bară calea. Mary-Ann îl privi uimită: nu-l mai văzuse niciodată atît de furios.

—Atît timp cât nu ai nici o dovadă împotriva ei, nu-ți permit să o dai afară!

Chipul lui David se înăspri și mai mult.

—Mary-Ann, spune-i să se dea la o parte, altfel va mai avea câteva surprize referitoare la tine. Mary-Ann îl privi cu dispreț pe David. Știa că Nikos nu poate face nimic în situația creată, ea fiind singura în măsură să aplaneze acest conflict.

—Nu te neliniști, Nikos. Îi voi explica totul... Dar Nikos nu se clintea din loc.

—Te rog, Nikos! insistă Mary-Ann. El se dădu cu greu la o parte, privind cum cei doi se îndepărtează în tăcere.

—Unde mă duci? Urcară împreună într-o barcă cu motor și porniră.

—Vei înlocui ce-ai distrus, chiar de-ar fi să cauți toată viața un singur vas.

După câteva minute, David opri ambarcațiunea și o legă de o barcă mai mare, ancorată în locul unde fusese găsită nava eșuată.

— Acum ne vom scufunda. Pune-ți asta! rosti el pe un ton poruncitor.

David îi aruncă labele, tubul de oxigen și combinezonul de scafandru. Se echipă și plonja după el. David o lăsă să coboare singură spre navă.

Mary-Ann era, într-un fel, emoționată de tot ceea ce vedea, chiar dacă un imens coral ascundea o mare parte din nava putredă. Își dădea seama că, fără descoperirea grotei, David n-ar fi găsit nicicând nava.

În fața ei, bulele de aer din tubul lui David pluteau în razele de lumină ce străpungeau bezna de pe fundul apei. Era o liniște ireală și un decor de vis — animat de mulțimea de pești multicolori și strălucitori, ce pluteau nestingheriți de prezența lor acolo. Totul în jur era un evantai de pasteluri delicate, în nuanțe de roz și mov pal. Pe fundul apei, Mary-Ann zări un obiect ciudat. O tăbliță, legată de acel obiect, plutea ușor. David o prinse și, cu un stilet de ceară, notă ceva. Apoi puse în funcție un aparat.

— Uită-te la mine! Acum aspiră! Mary-Ann privea curiosă la felul în care nisipul era aspirat cu un zgomot surd, înăbușit de apă. O grilă fină oprea pietrele, resturile de corali și, uneori, câteva obiecte mici de pe navă. Din când în când, Mary-Ann debarasa aspiratorul de resturile ce blocau orificiul și așeza într-un sac obiectele acoperite de un strat gros de mâl. I se părea la fel de misterioase cum i se părea David în acel moment.

Însă, oricât de fascinant ar fi fost totul, era oricum prea mult dintr-odată. Mary-Ann nu era obișnuită cu astfel de expediții subacvatice, așa încât obosi repede. Îl privea din ce în ce mai des pe David, a cărui energie părea inepuizabilă. Era încă furios, cel puțin așa i se părea ei și nu îndrăznea să-i spună nimic. Se rugă în gând ca David să se hotărască să urce mai repede, înainte ca ea să se prăbușească. Dar el nu părea nicidecum obosit.

Într-un târziu, îl auzi spunând:

— Urcăm. Mary-Ann ajunsese la suprafață epuizată. Își scoase masca și, tremurând, se întinse pe puntea ambarcațiunii, fără ca David să schițeze vreun gest de ajutor. Îl privi o clipă cu reproș, apoi îl urmări cum se îndreaptă spre cabină, lăsând-o să se descurce singură cu costumul și cu tubul de oxigen.

— Nu mai pot, gemu ea disperată. Degetele ostenite se crispau neândemânatic pe tuburi și fermoare. David îi veni, în sfârșit, în ajutor.

— De ce n-ai spus că ești obosită? Îi întinse apoi o farfurie cu tartine și o ceașcă plină cu un lichid fierbinte.

—Ce-i asta? întrebă ea cu glasul frînt.

—Cafea, miere și whisky, ia o tartină, îți va face bine.

—David, eu de încrederea ta am nevoie, spuse Mary-Ann, privindu-l în ochi. Trebuie să mă crezi! Niciodată nu m-aș fi răzbunat pe tine distrugând un vas atât de frumos. David refuza să răspundă.

—Crede-mă, când am părăsit camera, vasul era intact. Dacă nu mă crezi, recunoaște măcar că nu aveam cum să fiu acolo la ora zece!

David păru se gândește o clipă, aruncând distrat cocoloașe de pâine peștilor din jurul bărcii.

—Știi. Însă Wanda se putea înșela asupra orei... Replica sa o descurajă pe Mary-Ann. Nu-i venea să creadă că David nu-i acorda nici măcar dreptul de a se apăra. Oare nu se gândea deloc la faptul că cineva putea minți? Că cea care spărsese intenționat vasul putea fi chiar Wanda?

—Doar tu și tatăl tău mă puteți urî într-atât încât...

—Eu nu te urăsc, David, ripostă Mary-Ann.

—A, nu? Atunci mă întreb cum te-ai purta cu mine dacă m-ai urî?

—Nu înțeleg... Te referi la seara trecută?

—Nu numai...

—David, nu doream să se întâmple nimic aseară...

—Ai reușit... Nu s-a întâmplat nimic. Dorința ta a fost îndeplinită, iar eu n-am închis ochii toată noaptea. Mary-Ann observă că semăna mult cu un copil bosumflat și zâmbi.

—Nu înțeleg ce găsești de râs!

—Crezi că numai tu n-ai putut dormi? David tresări și-și îndreptă privirile spre ea.

—Atunci, dacă și tu mă doreai, de ce te-ai purtat așa? Mary-Ann ridică ochii spre cer, implorând parcă ajutor.

—Știi că te iubesc... Că n-am iubit niciodată altă femeie... David se apropie de ea și o strânse în brațe. Încurcată, Mary-Ann încercă delicat să se desprindă.

—De ce trebuie să se întâmple toate astea, David?

—Nu te înțeleg.

—Nici eu nu mai înțelg nimic... Evitându-i privirea, Mary-Ann scrută zările.

Deodată, miji ochii și fixă un punct minuscul, îndepărtat, care devenea din ce în ce mai mare.

—David, tu nu vezi nimic acolo?

—Nu încerca să schimbi vorba, Mary-Ann.

—Nu glumesc. Cred că se apropie o barcă .. într-adevăr, se zăreau din ce în ce mai clar pânzele unei ambarcațiuni.

—Da, cred că ai dreptate. David luă imediat două pânze mari și le întinse peste aparate.

—Așează-te, spuse el detașat. Lui Mary-Ann i se păru că el e îngrijorat. Oricum, David se temea instinctiv de orice barcă care se apropia de insulă, însă de data aceasta, barca ce se zărea venea direct spre ei. Era un yacht luxos, ce nu semăna deloc cu cele închiriate de turiști.

David se instala confortabil în chaise-longue și se prefăcu că stă la soare, de mână cu frumoasa sa însoțitoare, începu să o mângâie tandru pe mână.

—Destinde-te! Prefă-te că faci plajă. Între timp, yachtul ajunsese lângă ei.

—Un bărbat rotofei, cu părul roșu, sări la bordul navei lor.

—Bună ziua! spuse acesta.

—Bună ziua! răspunse politicos David. Căutați pe cineva?

—Nu. Pur și simplu, mă plimb.

—Mă bucur că vă cunosc, domnule...?

—Wade. Joshua Wade. David strânse mâna necunoscutului, apoi se întoarse spre Mary-Ann.

—Avem ceva de băut și pentru domnul Wade? Fata se ridică și se duse spre cabină, stăpânindu-și curiozitatea. Reveni repede cu un ceai cu gheață și o farfurie cu câteva gustări reci. Abia atunci observă că Joshua era însoțit de un bărbat brunet, slab și cu o figură sumbră. Necunoscutul nu-i stârnea prea multă încredere. David mai aduse două scaune și începu să converseze, amabil. Dar, dincolo de calmul aparent, Mary-Ann îl simțea încordat. Apoi, brusc, îi veni o idee sinistră: pirații! începu să asculte atentă dialogul lor.

—Pescuitul e bun prin părțile acestea? întrebă Wade.

—Nu, răspunse sec David. Era evident că îl deranjau, dar făcea eforturi vizibile să fie politicos. Mary-Ann surâse în gând unei idei ghidușe care-i venise atunci și interveni, venindu-i astfel în ajutor:

—Într-adevăr, am luat cu noi niște undițe, dar nu le-am prea folosit. Avem alte ocupații, nu-i așa iubitele? David rămase interzis. Cei doi bărbați începură să o privească cu interes.

—Sigur, înțelegeți că nu vă pot spune ce anume...

Ochii lui David, de culoarea mării, o fixau cu intensitate. Mary-Ann răspunse privirii lui perplexe printr-un zâmbet provocator.

—Suntem proaspăt căsătoriți și am ales acest colț de lume pentru a ne savura intimitatea în liniște, adăugă ea, accentuând intenționat ultimul cuvânt

Îl sărută apoi pe David pe frunte, ca pentru a-i da timp să-și revină.

Joshua Wade se cufundă mai bine în scaun. Părea vizibil atras de silueta ei zveltă, pusă inteligent în valoare de costumul de baie, de un roșu aprins.

—Ei bine, domnule, dacă aş avea o soție cel puțin la fel de încântătoare ca a dumneavoastră, nu aş aduce-o nicidecum în acest loc sălbatic.

—Dar ea a ales! Și, cum și eu doream să fim singuri, m-am supus dorinței ei...

Musafirul se încruntă ușor și întrebă:

—Știți ceva despre barca aceea mică, pe care am zărit-o între insulă și ambarcațiunea dumneavoastră? David suspină, părând resemnat.

—Familia! E greu să scapi de ea... Am un unchi pe Andros care mi-a împrumutat nava pentru luna de miere. Dacă m-aș lua după frecvența vizitelor lui, aş putea spune că nu știe ce înseamnă luna de miere.

—Probabil, ține foarte mult la dumneavoastră. Dar, spuneți-mi, știți că plutiți deasupra celui mai vestit recif de corali din lume?

—Adevărat? răspuse David, mimând surpriza produsă de întrebarea lui.

Mary-Ann trebui să recunoască în sinea ei că această veleitate artistică nu i-o cunoscuse până atunci.

—Cum, nu faceți scufundări? reluă Wade. Mary-Ann se întrebă neliniștită dacă cei doi străini zăriseră costumele și aparatele, dar își învinse teama și, cu o voce seducătoare, rosti:

—Avem la bord tot echipamentul necesar. Dar n-am avut timp. În plus, se alintă ea, nu cred că-l voi lăsa pe soțul meu să se scufunde. Ce poate fi atât de interesant ca să mă lase singură? Wade răspuse repede:

—De fapt, doamnă, nimic din ceea ce-ar putea fi, nu numai sub apă ci oriunde în altă parte, nu merită riscul de a vă lăsa singură.

—Sunteți sigur? replică ea zâmbind. Ați plonjat de curând?

—Nu. Demult n-am mai făcut scufundări, mărturisi el.

—Cu atât mai bine..., mormăi imprudent David, fără să se poată stăpâni.

—Poftim? făcu tipul brunet, surprins de remarca lui.

Mary-Ann se ridică imediat și încercă să le atragă din nou atenția.

—Soțul meu se teme de eventualii spectatori. Știți, uneori, eu înot goală și...

Apoi căscă și se întinse ostentativ.

—Vă rog să mă scuzați, eu mă duc în cabină. Vreau să mă odihnesc puțin...

Se opri o clipă în ușă, luând o figură prin care își invita clar soțul să o urmeze. Musafirii trebuiau să înțeleagă că prezența lor acolo nu mai era necesară. Intră apoi în cabină și se grăbi spre postul de radio. Dar David, care venise

imediat după ea, îi smulse nervos aparatul din mână. Chipul lui era întunecat și părea complet lipsit de simțul umorului.

—Luna de miere s-a terminat, nu? îl ironiza ea.

—Mulțumesc, Mary-Ann. Ajutorul tău a fost extraordinar. Eu voiam să scap de ei, nu să-i invit să revină!

—N-am vrut decât să înlăturăm orice bănuială...

—Sugerându-le să vină să asiste la băile tale zilnice, da? o întrerupse el cu brutalitate. Mary-Ann își motivează această izbucnire printr-o eventuală gelozie.

—Au plecat? întrebă ea, îndreptându-și privirea spre hublou.

—Da, dar se vor întoarce, răspunse David furios.

—Crezi că sunt pirați? făcu ea, oferindu-i un cocteil.

—Nu, mulțumesc, refuză el. S-ar putea să fie pirați, dar nu sunt sigur.

—David, nu crezi că dramatizezi cam mult? Am mai întâlnit oameni antipatici, ce nu erau neapărat pirați...

—Mary-Ann, nu cumva le iei apărarea?! Se ridică brusc și spuse, trecându-și cu mâna prin păr:

—De acum înainte, te rog să-ți vezi de ale tale! Ne întoarcem.

—N-ar trebui să așteptăm să se îndepărteze? Să-i facem să creadă că noi doi....

—Poate tu! Oricum, eu n-am apreciat mica ta comedie. Nu suport să te văd prefăcându-te... David continuă, fără a da importanță expresiei ei ofensate:

—Te-am mai văzut jucând teatru, în seara logodnei tale. Așa că, te rog, scutește-mă! Credeam că stagiul tău la Andros, în mijlocul unor oameni simpli, te va schimba în bine.

—David, am făcut totul ca să te ajut. Credeam că ai înțeles!

—Dacă mă voi căsători vreodată, fii sigură că nu mă voi folosi de trupul soției mele pentru a-mi atinge scopurile. Mary-Ann izbucni furioasă:

—Am încercat doar să trag de timp și să salvez aparențele create de greșeala făcută de tine, când a venit vorba de scufundări. Deci, te rog, nu mă acuza pe nedrept!

—Află, dragă Mary-Ann, că — spre deosebire de Nikos, căruia poate îi place să te porți așa — eu nu suport genul ăsta de seducție calculată. Mary-Ann își mușcă buzele de furie.

—Scuză-mă pentru că am îndrăznit să mă prefac a fi soția ta. Trebuia să îmi închipui că ai ambiții mult mai înalte.

—Singura mea ambiție este să mă însor cu o femeie care să mă iubească sincer. Și — ai dreptate! — nu corespunzi idealurilor mele. Poate vei fi o soție bună și iubitoare, poate chiar o mamă bună pentru moștenitorii Halkias... însă, dă-mi

voie să mă îndoiesc că vei fi fericită cu ceea ce-ți va oferi el. Tu îl vei putea face fericit, însă el...David reușise doar prin câteva cuvinte răutăcioase, să-i dărâme toate speranțele.

—Crezi că poți citi în mine ca într-un cristal? replică ea rănită. Aș fi foarte curioasă să știu ce crezi tu că m-ar putea face fericită?

«*Tu, personal, nu-mi oferi nimic, în afară de vorbe*», continuă ea în gând.

Tot ce-i putea oferi el era o viață solitară și cenușie, în cazul acesta, chiar și o căsătorie fără pasiune era de preferat!

—Acum șase ani ți-am oferit ceva și ai refuzat, spuse el pe un ton amar. Oferta rămâne valabilă, dar tu va trebui să faci primul pas. Eu nu-ți mai cer nimic.

Mary-Ann își aminti de alegerea pe care trebuia să o facă atunci: soție model sau amantă.Își dădu seama că amintirile încă o mai răneau. Și era mai convinsă ca niciodată că trebuia, cu orice preț, să-l evite pe David.

CAPITOLUL 10

Pentru a face față unei eventuale întoarceri a misterioșilor necunoscuți, David hotărî să despartă echipajul în două grupe. Patru scufundători urmau să rămână în permanență la bordul navei, scufundându-se și dormind alternativ, doi câte doi. Această nouă dispoziție nu făcu altceva decât să sporească tensiunea în rândul membrilor echipei. În plus, David modifică și planul de lucru pentru Mary-Ann, din acea clipă, ea urmând să lucreze numai cu el.

Astfel, atitudinea lui Wanda deveni vizibil ostilă, în timp ce pe David nu părea să-l intereseze altceva în afară de problemele legate de nava eșuată.

Pentru că oboseala se făcea din ce în ce mai simțită printre membrii echipajului, David fu nevoit să le acorde o zi liberă, astfel că toată lumea se întoarse la plantație.Abia se așezară la masă, când se auziră bătăi în poartă. Jane, care se dusesse să deschidă, se trezi în fața unei mulțimi de ziariști ce își agitau camerele și microfoanele, asaltându-l pe David cu întrebări:

—Domnule Latimer, e adevărat că ați găsit epava unei nave pirat, naufragiată lângă Andros?

—Comoara e extraordinară?

—Vă păstrați cercetările în secret pentru că nu aveți autorizație guvernamentală?

—Unde este epava? O putem filma? David îi întrerupse cu o voce calmă:

—Domnilor, înainte de a vă răspunde, aș vrea să știu de unde aveți informațiile.

Din grup, se desprinsese un tânăr blond, care-i răspunse privindu-l în ochi:

—O persoană din Nassau a primit o telegramă expedită de o femeie... Mary-Ann Forbes.

Orele următoare fuseseră un adevărat coșmar. David ordonă furios reporterilor să părăsească plantația. Wanda și Blake stăteau în ușa depozitului, gata să bareze calea oricărui reporter curios ce s-ar fi aventurat până acolo. După mari eforturi, ziaristii fuseseră alungați din casă, dar rămaseră pe insulă, așteptând ceva, neștiind nici ei prea bine ce, însă, perspectiva unei nopți petrecută pe plajă nu îi încântă pe nici unul dintre ei, așa încât se întoarseră dezamăgiți la Nassau.

În agitația de pe insulă, mineni nu mai avu timp să o întrebe nimic pe Mary-Ann. În cele din urmă, echipa se retrase pe navă și reîncepu lucrul cu mai multă înverșunare decât în zilele precedente. Însă, obiectele găsite ulterior fuseseră trimise la plantație fără prea multă grijă pentru inventarierea lor.

David, enervat de tot haosul ce se instaurase pe insulă, nu vedea decât un singur vinovat: Mary-Ann. Cuvintele ziaristului nu făcuseră altceva decât să-i confirme bănuiala ce se născuse în sufletul și mintea sa chiar din momentul în care o surprinsese lansând mesajul radio, imediat după vizita celor doi necunoscuți.

În ziua aceea, Mary-Ann rămăsese singură pe navă, David plonjase în apă și întârzia să apară, își privi îngrijorată ceasul. De la plecarea ziaristilor, grăbit să scoată la suprafață cât mai multe vestigii, David uitase de toate normele de securitate. Se simți cuprinsă de teamă. Privi în jurul ei cu teamă și văzu că, pe o altă barcă, Megan și Wanda stăteau în așteptarea lui Nikos și Blake. Se întrebă în gând dacă nu ar trebui să le ceară ajutorul. Sau să intervină ea însăși...

Însă nu mai avu timp să-și ducă gândul la capăt. Capul lui David se ivi dintr-odată, ieșind din valurile înspumate.

—Ești sănătos? întrebă ea îngrijorată, întinzându-i o mână și ajutându-l să se ridice în barcă. Ai stat cam mult și mi-a fost frică să nu ți se fi întâmplat ceva.

David ignoră mâna care i se întindea și o privi ironic.

—Ce mișcător! replică el, nereușind să-și stăpânească ura. Iuda zilelor noastre are remușcări. Se întinse pe fundul bărcii, epuizat. Mary-Ann nu mai avu curajul să-l privească. David se ridică și se îndreptă spre radio.

—Wanda, Megan, ne întoarcem! Când apar Nikos și Blake, veniți după noi! După aceea, luăm cu toții o pauză.

Eforturile lor fuseseră încununate de succes. Salonul era plin de obiecte pe care, în graba lor, nu apucaseră să le urce la etaj. Echipajul era amestecat printre ele, fiecare ținând pe genunchi o farfurie cu gustări reci. David desfăcu o hartă, însemnând cu câte o cruce neagră fiecare zonă explorată. În dreptul regiunilor necercetate încă, puse un semn roșu.

—Nu stăm prea rău, mormăi el.

Apoi, cu o voce obosită, continuă, adresându-se tuturor:

—Cred că va trebui să păstrăm acest ritm, timp de câteva zile. Menținem echipele și toată lumea se va scufunda, cu excepția lui Megan.

Văzând expresia dezamăgită de pe chipul tinerei, adăugă:

—Am nevoie de un navigator bun, Megan, care să ne poată conduce.

Megan roși și-i mulțumi cu un zâmbet pentru aprecierea lui.

—Toată lumea? O păstrezi și pe ea? interveni Wanda, îndreptând un deget acuzator spre Mary-Ann și privind-o cu ură. Vrei să ne faci și alte necazuri?

—Am nevoie de câți mai mulți scafandri! Fii fără grijă, o voi putea supraveghea, pentru că va lucra în echipă cu mine!

—Împotriva ta, mai curând! încă mai ai nevoie de alte dovezi ca să te convingi?

—Wanda, încetează! i-o retează aspru Jane.

—Dar faptele sunt fapte! continuă Wanda nervoasă.

—Nu! Singurul fapt adevărat e că tu ești geloasă! replică Jane, zâmbindu-i disprețuitor.

—Tăceți amândouă! strigă Blake. Nu e momentul să ne certăm. Trebuie să fim împreună până la capăt, dacă vrem să terminăm înainte de întoarcerea ziariștilor. Și sunt sigur că putem.

—Ești convins? interveni din nou Wanda, arătându-i pe Megan și pe Nikos care, între timp, adormiseră ghemuți unul lângă altul. David oftă.

—Da, e mai bine să ne oprim. Nu suntem mașini și nu vă pot cere să faceți mai mult decât este posibil.

—Îmi pare rău, David, murmură Blake. Dar suntem cu toții epuizați.

Imediat, membrii echipei se retraseră în dormitoare. Mary-Ann își dădea seama că o dată cu ei dispar toate speranțele lui David de a salva nava de pirați.

Afară începu să se lumineze. Mary-Ann se gândea cu groază că, în curând, vizitatorii vor invada insula și David va asista neputincios la năruirea visului său. Și că nu o va putea ierta niciodată pentru că distrusese ceea ce el construisese cu sufletul vreme de șase ani. Mary-Ann se ridică, lăsându-l pe David așezat pe covor, nemișcat, ținând încă în mâini harta.

Trebuia să facă ceva. Ieși din casă și, în răcoarea dimineții, se îndreptă spre plajă, fără să-și dea seama că era urmărită. Tresări speriată în momentul în care o mână puternică o prinse de umăr.

—Unde te duci? se auzi vocea lui David.

—La barcă, răspunse ea, privindu-l speriată, în ochii lui gri sclipi o scânteie de speranță.

—De ce? Pentru a le comunica prietenilor tăi drumul?

—Nu-mi pasă ce crezi. Se miră în sinea ei că nici măcar nu încerca să-l convingă de nevinovăția ei. Inconștient, își păstra forțele pentru ceea ce urma să facă.

—Mă duc la barcă, repetă fata. David se încăpățână și-i bară calea:

—Ești nebună! N-ai harta după care să te poți orienta!

—E adevărat, eu nu am hartă. În schimb, tu o ai, replică Mary-Ann ațintindu-și privirile în ochii lui.

—Bine, dar ar fi o muncă enormă, răspunse el ezitant.

—Da, dar acum suntem doi... Mary-Ann era hotărâtă să nu abandoneze lupta, chiar dacă ar fi trebuit s-o continue singură.

—Trebuie să mă duc! Vii cu mine? Întrebă ea cu o voce ce nu admitea un refuz din partea lui. Zorii se ridicau ușor. Mary-Ann și David plonjară împreună spre adâncul misterios al apei. Când reveniră la suprafață — doar pentru a-și face plinul cu oxigen și pentru a se odihni la o cafea — sacii plini cu obiecte arătau că nu coborâseră degeaba.

După câteva ore obositoare, în lumina difuză de sub apă, Mary-Ann privi în jurul ei și constată că nu mai rămăsese aproape nimic. Făcu câteva semne spre David și urcă. Se agăță de barcă și se prăvăli epuizată pe fundul ambarcațiunii. Își dădea seama că ar trebui să se scufunde din nou, pentru a scormoni și în nisip. Dar se simțea la capătul puterilor. O trezi brusc apelul radio. Răspunse:

—Aici Mary-Ann. Ted, tu ești? Poți să repeți mesajul?

—Aici Ted. Mary-Ann, trebuie să vorbesc imediat cu David. Avem necazuri.

—Bine, dar David e încă sub apă. Spune-mi despre ce e vorba și-i voi transmite... Exact în acel moment, David ieși din apă și sări în barcă alături de ea. Mary-Ann îi luă masca și-i întinse aparatul.

—E Ted... Spune că-i ceva urgent.

—Ce s-a întâmplat, Ted? Mary-Ann îl privea atentă. Tocmai acum, când vestea putea însemna sfârșitul visului lui, David era încă plin de optimism și de energie. Mușchii trupului său fremătau sub pielea umedă, bronzată. Trebui să recunoască în sinea ei că îl admira.

—Au revenit ziaristii. Vor să știe unde ești...

—Pentru Dumnezeu, nu le spune nimic!

—David, știi... Wanda e de părere că ei ar trebui să afle...

—Sunt undeva pe lângă groapa albastră, minți el. Dar nu-i spune nimic, Ted, și nu mă mai căuta. Mesajele radio m-ar putea trăda, încheie David, după care închise fără a mai aștepta replica lui Ted.

—Adevărul e că ziariștii s-au cam plictisit de atâta așteptare. Crezi că vor începe să te caute? întrebă timidă Mary-Ann.

—Da. Dar, când mă vor găsi, atunci va fi sfârșitul...

Pe chipul lui David se putea, totuși, citi neliniștea.

—Nu ne-am putea ascunde și să continuăm scufundările?

—Nu-i vorba numai de asta, replică David. Peste două sute de persoane au pierit în naufragiu, exact în zona asta. Marea le-a fost mormânt, fără flori și fără cruce. Proprietarul vasului și-a pierdut atunci unicul fiu. Dar n-a încetat niciodată să-l caute. Acum, după trei sute de ani, eu pot dovedi că tânărul s-a înecat, am găsit un medalion de aur care-i aparținea. Iar toți acești căutători de comori sunt, pentru mine, profanatori mizerabili ai istoriei.

—Ce putem face ca să-i împiedicăm? întrebă curioasă Mary-Ann. Noi doi nu suntem suficienți pentru a salva tot ce a mai rămas pe fundul apei. Ar fi minunat dacă am reuși să urcăm cufărul din groapa albastră, dar..

—Și eu m-am gândit la asta, rosti David, cu glasul scăzut.

Apoi, dintr-odată, își întoarse privirile obosita spre Mary-Ann și-i spuse:

—Când se întunecă, mergem într-acolo. Eu cobor, iar tu te duci la plantație cu sacii.

—Și să te las să cobori singur în gaura albastră? se miră Mary-Ann, care nu uitase cum îl mustrase pe Blake pentru imprudența lui de a se scufunda acolo singur.

—N-am altă soluție, răspunse David încruntat.

—Dar de ce n-am coborî amândoi cu batiscaful? Ar fi și mai ușor, și mai sigur! propuse ea. Avea vocea neutră, încercând să-și ascundă îngrijorarea care o cuprinsese. David era, oricum, hotărât să o facă, indiferent de ce credea ea. De aceea, se gândi că, în loc să se certe cu el, ar fi mai bine să îl ajute.

—Si ce facem cu barca? O lăsăm aici, în zona asta atât de importantă?

Mary-Ann își dădu seama că neglijase acest aspect.

—David, orice-ar fi, trebuie să te hotărăști repede. Privește, vin spre noi!

Într-adevăr, câteva vase tocmai păraseau țărmlul și se îndreptau spre ei.

—Nu te pot lăsa să-ți asumi un asemenea risc, spuse David sărind în apă. Pleacă repede și atrage-i după tine, dacă poți.

—Nu te pot lăsa aici!

—Pleacă, Mary-Ann! Sunt șeful tău și îți ordon să mă ascuți!

—Dacă nu mă crezi în stare să...El o opri, făcându-i semn cu degetul la buze:

—Nici nu încape vorbă! E distanță mare de aici până la groapă... Și de acolo, ar trebui să ne întoarcem la mal. Nu, nici nu discut. În plus, nu avem suficient oxigen pentru amândoi. Asta ar însemna să înotăm noaptea în recif E mult prea periculos!

—Nu fi ipocrit! Până acum îmi reproșai că stau comod închisă în turnul meu...Iar acum, când sunt gata să te ajut și să-mi asum aceleași riscuri ca și tine...

—Nu, e imposibil! o întrerupse David. Nu-mi voi schimba părerea, reluă el categoric. Și dacă mai pierzi mult vremea încercând să mă convingi, această expediție și toată munca noastră de până acum va fi în zadar.

Mary-Ann încercă să spună ceva, dar el o întrerupse din nou:

—Te conjur, întoarce-te la plantație și atrage-i pe ziaști după tine!

Imediat, David dispăru în adâncurile apei, lăsând-o pe Mary-Ann privind speriată în urma lui. Pentru prima oară de când se reântâlniseră, îl simțea pe David ca făcând parte din ființa ei. Deși rămăsese singură în barcă, avea senzația că el e încă acolo, lângă ea. Aproape îi simțea respirația caldă și atingerea mâinilor lui. Își dădu seama, însă, că e timpul să acționeze.

CAPITOLUL 11

Seara se lăsa ușor, iar marea părea din ce în ce mai întunecată. Mary-Ann se apropie de gaura albastră. Apa fremăta amenințătoare, însă nimic nu putea să o sperie. Își dorea prea mult să-l găsească pe David, în ciuda interdicției lui de a-l căuta. Îl zări imediat, urcând spre ea, la suprafață.

— Ce faci aici? Credeam că ai înțeles. Ți-am spus să scapi de ziaști și să te duci acasă!Deși era întuneric, Mary-Ann îl simți mai curând neliniștit decât nervos.

—Am scăpat de ei, atrăgându-i spre larg. Apoi am sărit din barcă și am venit până aici. Așa că, vrei-nu-vrei, ne întoarcem împreună.

—N-am mai văzut atâta încăpăținare! spuse el.

—Credeam că-ți plac femeile curajoase!

—Nu și cele imprudente! Mary-Ann, îmi vine să te strâng de gât.

—Nu vei reuși! înot mai repede decât tine, strigă ea, încercând să acopere zgomotul valurilor. Hai, mergem sau nu?

—Nu! răspunse David, privind spre larg.

—Nu?Fără să mai aștepte răspunsul lui, Mary-Ann plonja direct spre grotă albastră:Zări curând cufărul, bine conservat, dar înlănțuit de corali. David o ajunse repede din urmă și, după o scurtă privire schimbată între ei, începură

amândoi să-l studieze. David se aplecă ușor și încercă să-l ridice, pentru a-i evalua greutatea. În același moment cufărul alunecă din strînsoarea coralilor și se prăbuși pe fundul apei. Amândoi se grăbiră să-l prindă, înotând prin apa neagră și rece ca gheața. Constatară surprinși că, de fapt, cufărul nu era atât de greu precum se așteptaseră. Era făcut din fildeș, cu încrustații de jad, aur și pietre prețioase. După câteva încercări eșuate reușiră, în sfârșit, să-l ridice la suprafață. David ridică ușor capacul, în secunda următoare, încremeniră amândoi: perle, diamante, smaralde, aur și fildeș, montate în brățări, inele și coliere de toate felurile erau îngrămădite în acel cufăr superb. Mary-Ann nu văzuse niciodată atâta splendoare... Atâtea frumuseți adunate la un loc...

— Trebuie să-l ducem la mal, murmură David, cu vocea sugrumată de emoție.

Era la fel de fericit ca și Mary-Ann, însă pentru el, această descoperire însemna mult mai mult: era încununarea muncii lui. Era visul care îl făcuse să riște tot, iubire, liniște, prestigiu, bani, totul. Îi venea să plângă de fericire.

O privi cu coada ochiului pe Mary-Ann, vrând să se asigure că ea nu-i văzuse lacrima pe care și-o șterse repede cu dosul palmei. Însă, își dădu seama că Mary-Ann era încă hipnotizată de strălucirea pietrelor și nu se mai sătura să le admire. Părea că uitase până și de prezența lui acolo.

David își ridică privirea spre cer și mulțumi în gând pentru darul primit pentru faptul că, în acele momente de neuitat, era alături de femeia pe care o iubise cândva și pe care încă o mai iubea. Cerul, plin de stele, era imens ca și liniștea dintre ei doi.

Întoarcerea se dovedi tot atât de dificilă pe cât prevăzuse el. Oxigenul se terminase repede și trebuiră să înoate, purtînd cu ei prețioasa comoară. Niciodată, nici unul dintre ei, nu ar putea să spună exact cât a durat până au ajuns, epuizați, la țarm.

Rămaseră câteva minute lungi întinși pe nisip, privind cufărul. După ce își recapătă puterile, David îi șopti:

—Îți dai seama? Am găsit cadoul destinat unei prințese spaniole, viitoare regină a Spaniei. Cel care o iubea nu i-a putut niciodată oferi...

—Știai de existența lui? îl întrerupse ea, privind spre întinderea albastră a cerului.

—Nu eram sigur. Dar nici nu bănuiam că pot fi astfel de bogății. Documentele nu-l menționează. Imaginează-ți: tânărul căpitan dorea să-și păstreze surpriza până la capăt!

—Astfel, prințesa ar fi înțeles că el o iubește! Mary-Ann era emoționată de această poveste tristă.

—Da... Poate chiar ea l-a trimis la moarte pe cel ce spera să-i pună la picioare întreaga lume. Pentru că regele, tatăl ei, nu fusese de acord cu o astfel de alianță, nedemnă de fiica lui...

—Ești sumbru...

—Sstt! făcu David, punându-i ușor degetul pe buze. Nu ți-am mulțumit pentru ajutor. Nu știu cum m-aș fi descurcat fără tine. Fără tine...

—Spune-mi sincer: încă mai crezi că am vrut să-ți sabotez proiectul?

Era pentru prima oară după mulți ani când simțea că trăiește. Îl privi pe David fără teamă. Voia să-i spună cât de mult îl iubește, cât de dor i-a fost de el... în clipa aceea, nimic nu părea să mai conteze pentru ea... Nikos, logodna, tatăl ei, lumea din jur, toate păreau îndepărtate ca un trecut dureros.

Fără să spună nici un cuvânt, David deschise cuffarul și scoase un colier din aur cu un medalion de ametist, ce strălucea în lumina lunii. Îi întinse bijuteria.

—Aș vrea să ți-l dăruiesc...Mary-Ann își aplecă fruntea. Părul negru se răsfirea pe umerii ei goi. Inima îi spunea să accepte cadoul. Rațiunea îl refuza. Iar, pentru el, putea să nu fie decât un gest lipsit de orice însemnătate, revanșa pentru un serviciu pe care i-l făcuse ea.

—Nu, David, nu pot...Dar, în ciuda refuzului ei, bărbatul îi trecu lanțul pe după gât.

—Te rog... Vom spune logodnicului tău că l-ai găsit. Dacă nu-l accepți de la mine, primește-l ca pe un dar din partea căpitanului spaniol.

Îi atinse cu blândețe părul care răspîndea reflexe strălucitoare sub razele lunii.

—Nici o prințesă spaniolă nu avea părul tău de abanos, ochii tăi de smarald sau pielea mai dulce ca a ta. Nici o prințesă nu merita acest colier mai mult decât tine.Mary-Ann prinse delicat între degete piatra ce sclipea la gâtul ei. Apropierea lui David aproape o ameți. Nu-l mai auzea bine și-l vedea ca prin ceață. Tot ce știa e că nu își dorea nimic mai mult decât să fie, în acel moment, în brațele lui.David întinse mâinile spre ea, dar, când degetele lor se atinseră, David încremeni.

—Mary-Ann, îi șopti, îmi doresc să te țin toată noaptea în brațe, dar se pare că avem musafiri.O îndepărtă ușor. O barcă cu motor, care-și fixă farurile asupra lor, se apropia în viteză.

—Iată-i!

—Hei! Latimer, tu ești?

—Dar ce ai sub braț?

David închise cuffarul. Lăsând toate întrebările fără răspuns, David zâmbi către Mary-Ann.

—De fiecare dată când te iau în brațe se întâmplă ceva. Voi deveni superstițios.

—Tu?! Cedezi fără să lupti, pretextând că e inevitabil?

—Am mai făcut greșeala asta o singură dată, recunosc eu. Mai regret încă. Ar fi trebuit să mă lupt din toate puterile... Poate, de atunci, am devenit fatalist...

—Se pare că tot noi, femeile, trebuie să hotărâm pentru toți. Acum, de exemplu, ai de gând să rămâi aici? Te simți în stare să faci față ziaristilor?

Aceștia încercau deja să debarce. El o strânse de mână.

—Știi bine că nu! Nu-i voi lăsa pe nenorociții ăștia să-mi distrugă munca. În plus, dătez ceva și istoriei! Vino!

Îi lăsară în urmă pe ziaristii care începuseră să țipe agitați. Li se păru comică încercarea lor de a debarca în plină noapte.

—Ai văzut? Două dintre bărci s-au răsturnat. Ce se va întâmpla cu filmele lor?

—Vor avea aceeași soartă ca și costumele lor elegante și pantofii de catifea.

Mary-Ann izbucni în râs.

—Si-au meritat soarta!

—Nu-ți stă bine așa, micuță răutăcioasă! Să-ți bați joc, în ținuta asta, de societatea bună din Nassau...

—Cel puțin nu sunt singura! ripostă ea Nici tu nu ești mai bun ca mine!

—Da, dar eu asta fac de obicei. În schimb, acum mi-ar plăcea să fiu la plantație. Când îți termini de aranjat ținuta, pune, te rog, la treabă picioarele astea frumoase și hai să mergem!

—Dar nu pot să merg atât de repede! Eu nu am puterea ta supraomenească! se revoltă în glumă Mary-Ann. Se împiedică de o creangă. Sacul pe care îl căra căzu, iar conținutul lui se risipi pe pământ.

—De partea cui ești, fată dragă?

—De partea mea! Și nici pe mine nu mai pot conta, din câte observ, abia articula ea, adunând lucrurile de pe jos.

—Descurcă-te singură, dacă asta vrei! se enervă el, prefăcându-se că pleacă.

—Nu! Nu mă lăsa singură aici!

—Atunci nu te mai plânge și economisește-ți puterile pentru a merge mai repede. O luă de mână, ajutând-o să sară peste o stâncă ascuțită aflată în calea lor. Ajunși în vârf, se așezară pe o piatră, respirând din greu.

—Ne urmăresc?

—Nu știi! Nimic nu-i oprește, nu?

—Unde-ți sunt mistreții dresați, acum când ai nevoie de ei?

—S-ar putea să fie vreunul pe aici, zise el, arătând un mărăciniș care parcă se mișcase. Poate asta e avangarda. Mary-Ann se gândi încruntată la ceva:

—David, pleacă înainte, fără mine și du cufărul. Eu n-am nimic în sac care să-i poată interesa. Du-te! insistă ea. El o sărută ușor pe obraz.

—Atunci, ne vedem acasă. Ai grijă de tine! David dispăru în întuneric. Singură, Mary-Ann ajunse fără probleme în spatele casei. Intră pe ușa din spate și, imediat, se trezi în mijlocul unui grup agitat. Ziariștii invadaseră casa. Mary-Ann se strecură până la biroul lui David — în chip miraculos gol — și se afundă în fotoliu, hotărâtă să aștepte fie venirea lui, fie a ziariștilor, în funcție de cine avea să câștige cursa.

O trezi mirosul îmbietor care venea dinspre bucătărie. Era liniște, semn că, în sfârșit, ziariștii fuseseră goniți din casă.

Mary-Ann intră în bucătărie. Avea părul ciufulit și costumul de baie era plin de nisip. Nikos, care se agita în jurul mașinii de gătit, veni și o sărută pe frunte.

—Bună dimineța, iubito! S-ar spune că ai avut o noapte nu tocmai ușoară.

O sărută din nou pe obraz. Mary-Ann se încruntă, dar încercă să-și mascheze neliniștea.

—Cred că arăt ca o sălbatică...

—Mai curând ca o eroină. Știm ce ai făcut împreună cu David.

—El v-a spus? Unde era atunci? Se luptă împotriva dorinței de a-l întreba pe Nikos.

—Nu, Wanda... Nu cu mult timp în urmă... Așa deci, era cu ea... Sau, cel puțin, se văzuseră în timpul nopții. Mary-Ann bău în fugă o ceașcă de cafea.

—Urc la mine să mă schimb. Nu mă așteptați la micul dejun.

Ajunsa în camera ei, auzi zgomote alături, în camera lui David. Ce făcuse care cu cufărul? Și, pentru că nu-și putea stăpâni curiozitatea, intră la el fără să se mai gândească să bată la ușă.

Mary Ann se opri uimită în fața spectacolului ce se oferea privirilor ei îndurerate. David, cu o mână sub cap, dormea adânc. Alături de el, Wanda, cu ochii larg deschiși, părea o tigroaică gata să sară. Mary-Ann se dădu înapoi câțiva pași și închise ușa după ea ca hipnotizată. O voce blândă în spatele ei o făcu să tresară,

—Nu e ce crezi tu, draga mea. rosti Blake. N-o lăsa să-ți ascundă adevărul. Acum o jumătate de oră, Wanda era încă în bucătărie. Sunt sigur că n-a petrecut noaptea aici.

—Dar e în patul lui, Blake! Nici nu mai încerca să-și ascundă durerea. Blake știa... Se aruncă în brațele lui suspinând.

—Blake, ce să fac eu acum?

—Stai de vorbă cu el. Sunt sigur că e ceva necurat la mijloc.

—Dar de ce trebuie să sufăr eu pentru asta? În sfârșit, se putea destăinui cuiva. Blake o înțelegea.

—Știu. Dar ascultă-mă, micuțo! Nikos e un om remarcabil și sunt sigur că va fi un soț minunat. Numai că bărbații sunt ca navele, iar el e făcut pentru ape liniștite. Pentru mărilor zbuciumate și adânci e nevoie de o altă navă, cu un alt căpitan la cârmă. O conduse spre scară, vorbindu-i cu blândețe.

—Bărbații iubesc femeile așa cum marinarii iubesc marea și nu pot trăi fără ea. Arată cu dispreț spre camera lui David:

—Asta de sus nu-i pentru el. Și ea știe... De aceea e plină de ură.

Mary-Ann se opri la capătul scării. Nu era în stare să facă față privirilor celorlalți.

—Mulțumesc, Blake! Dar trebuie să mai reflectez la toate întâmplările astea. Mă duc să fac o plimbare cu barca.

—Fii atentă sunt semne de furtună!

—Nu voi lipsi mult. Trebuie să fiu singură, măcar câteva clipe...

El suspină, apoi consimți.

—Bine, dar, încă o dată îți spun, fii atentă! Când ajunse pe plajă, în spatele ei, se auzi un zgomot care o făcu să se întoarcă.

—Unde te duci? întrebă Nikos.

—Vreau să fiu puțin singură. O plimbare pe mare mi s-a părut cea mai bună soluție.

—Și dacă te-ai mulțumi cu o plimbare pe insulă? Blake a anunțat furtună.

—Voi reveni înainte de a izbucni furtuna! Știi că întotdeauna am fost prudentă.

El încercă, totuși, să o convingă să renunțe.

—David nu va fi mulțumit.

—David nu are dreptul să mă supravegheze ca pe un copil! Spune-i asta din partea mea, dacă te întreabă ceva. Simțind că-i clocotește sângele de mânie, întoarse capul. Nikos o luă de braț, vizibil neliniștit.

—Știi ce faci acum, Mary-Ann? Nu putea să-i explice!

—Nici eu nu mai știu, Nikos! De aceea trebuie să fiu singură, să mă gândesc la... El îi întinse câteva haine, pe care le ținea pe braț și pe care Mary-Ann nu le observase.

—Blake mi-a spus că ai plecat fără să te schimbi.

—Mulțumesc, Nikos!

«*Oh, dacă ar pleca acum și m-ar lăsa singură!*» Dar el mai rămase.

—Mary-Ann, dacă tot trebuie să te pierd, aș prefera să te pierd din cauza lui David, nu din cauza furtunii... Nikos își mușcă buzele, apoi reluă:

—De fapt, aş fi fericit să nu te pierd deloc... Fii prudentă şi întoarce-te repede!
Era atât de multă disperare în glasul lui, că Mary-Ann simţi nevoia să-l îmbrăţişeze. Se desprinsese apoi brusc de el, urcă în barcă şi se îndepărtă.

Îl rănise pe Nikos şi durerea lui mută spunea mai mult decât orice reproş.

Marea era agitată, iar ea era fericită că se poate concentra asupra valurilor ce o înconjurau ameninţătoare. Începu să plouă uşor. Opri motorul. Singură, în mijlocul mării, rămase mult timp nemişcată sub ploaia care-i izbea şi-i răcorea obrajii înfierbîntaţi.

Îngheţată, se hotărî să se îmbrace. Îşi trase bluza roşie de lână şi fusta adusă de Nikos. Țineau cald, dar nu erau prea practice. În ceea ce privea sandalele uşoare, hotărî să nu le încălze. Cu toată bunăvoinţa lui, Nikos nu gândea ca ea... Era atent, încerca să-i satisfacă toate dorinţele... Era tot ce-şi dorise şi ea, după experienţa nefericită cu David, Nikos era gata să-i ofere siguranţă şi confort. După plecarea lui David, micile lor dispute îi păreau atât de neînsemnate...

Dar acum totul se schimbă. David revenise, o iubea încă... N-avea decât să se întoarcă la el şi era sigură că o va primi cu braţele deschise.

Mary-Ann tresări brusc. Cerul se întunecase, iar marea avea culoarea cernelii. Uitase să supravegheze orizontul, încălcând cele mai elementare norme de navigaţie. Mai avea timp să-şi îndrepte greşala, să scape cu viaţă?

Puse motorul în funcţiune şi se îndreptă spre ţărmul care îi părea tot mai îndepărtat... Munţi de apă o înconjurau, valurile aveau creste imense, de un verde întunecat. Mary-Ann îşi aminti de noaptea naufragiului, când marea înghiţise nava pirat. Zguduită din toate direcţiile, simţi că începe să i se facă greaţă... Şi ea nu avusese niciodată rău de mare!

Înainta cu greu şi, din cauza furtunii, nu mai reuşea să atace valurile frontal. Un val o izbi dintr-o parte, aproape răsturnându-i ambarcaţiunea fragilă. Din când în când, înfloreau la suprafaţă stânci şi corali. Mary-Ann încerca cu disperare să le evite, agăţată de cârmă. Brusc, barca aruncată de valuri se izbi de o stâncă. Pe fundul bărcii apăru o spărtură.

Nu era mare, dar apa pătrundea încet şi sigur. Barca începea puţin câte puţin să se scufunde. Agăţată cu amândouă mâinile de bară, Mary-Ann îşi dădu seama că nu mai poate să facă nimic.

Motorul tuşi de câteva ori, apoi se opri. Uitase să verifice până şi nivelul benzinei înainte de plecare.

Barca se înclina din ce în ce mai tare. Nu mai exista altă soluţie... Mary-Ann trebuia să înoate. Apucă în grabă o pernă de aer de pe un scaun şi şi-o fixă în talie cu ajutorul costumului de baie. Închizînd ochii, murmură o rugăciune către

zeii mărilor, dacă vor fi existând, și se aruncă în apă. Agățată de colacul de salvare, se lăsă purtată de valuri, păstrându-și forțele pentru a putea evita stâncile ce mărgineau țărmul.

Înainte ea se ridică un munte de apă întunecată, își ținu respirația, dar valul puternic o izbi și o trase la fund, în abisuri...

CAPITOLUL 12

Când își reveni, Mary-Ann auzea încă vuietul amenințător al oceanului. Privi în jur. Unde se afla oare?

Marea o azvârlise aproape de țărm, iar clipocitul valurilor o legăna încet. Încercă să se ridice, dar nu reuși decât să se târască puțin. Căzu epuizată pe nisip. Pe jumătate inconștientă, rămase întinsă acolo, fără să simtă ploaia sau frigul. Cineva o va găsi...După două ore — sau poate numai două minute, cine știe? — deschise ochii și zări o siluetă aplecată deasupra ei.

—David? Oh, spune-mi că tu ești!

—Dumnezeule! șopti el, ridicând-o în brațe ca pe un copil.

—Ne întoarcem acasă? îngăimă ea sfârșită, fără să-și poată ține nici măcar ochii deschiși.Îl vedea ca prin ceață. Chipul lui neliniștit i se păru minunat. O găsisse! În ciuda imensei oboseli, îi venea să cânte. Un cântec despre mare, pe care îl învățase de la el, demult, îi venea pe buze. David, strângând-o la piept, îi șoptea la ureche cuvinte care, pentru ea, nu aveau nici un înțeles...

Mary-Ann surâse imperceptibil, gândindu-se că el va râde de vocea ei tremurătoare și încercă din nou să cânte.

—Dacă ai suficientă putere să cânți, înseamnă că te pot încă salva!

—Ne întoarcem acasă? întrebă din nou Mary-Ann.

—Nu... Ai o rană urâtă la frunte și vreau să te examinez cât mai repede. De altfel, suntem prea departe de plantație. Te duc la grotă.

—Ca să văd balaurul? încet-încet, își regăsea simțul umorului.

—Dacă vrea să mă mănânce, vrei să-l rogi să mă prăjească? Mi-a fost atât de frig în apă! Am crezut că îi voi întâlni și pe naufragiații spanioli, îmi era teamă că n-am să te mai văd... Că n-ai să mă găsești niciodată, David!

Zâmbetul îi dispăru, iar obrazul îi fu inundat de lacrimi. David o legănă ușor în brațe, continuând să meargă.

—Te-am regăsit, Mary-Ann... Șase ani te-am așteptat, dar acum n-am de gând să te mai pierd...Ajunseră la grotă. El o așeză cu grijă pe nisip și aprinse focul. Se întoarse la ea, îi scoase hainele ude și o înveli cu haina lui.Examina rana de pe frunte.

—E mai puțin grav decât mă temeam. Va dispărea în câteva zile. Mi-a fost cumplit de frică văzându-te plină de sânge. Dar, de fapt, nu era sânge, ci, din cauza apei, a ieșit culoarea din puloverul tău. Niciodată nu m-am simțit atât de ușurat!

—Ți-a fost teamă? întrebă ea, mângâindu-i delicat obrazul. De ce? De ce ai fost așa speriat, David?

—Când a izbucnit furtuna, toți au pornit să te caute. Blake era înnebunit de remușcări pentru că te lăsase să pleci. Nici Nikos nu era mai prejos. Trebuie să-i anunț...

—Unde sunt?

—S-au întors acasă. Scoase din buzunar un aparat minuscul de emisie-recepție.

—Blake? Am găsit-o! Nu... E bine. Suntem la adăpost... Venim dimineată.

Înterupse legătura. Mary-Ann continua să îl privească cu intensitate.

—M-ai căutat și după ce ceilalți au renunțat? De ce?

—Știi bine de ce. În plus, mă simțeam vinovat. Acest război rece dintre noi n-a fost ușor.

—A fost un război cu mine însămi, David. Acum nu mai avem de ce să ne luptăm. El fremăta imperceptibil.

—Nu te pot crede, Mary-Ann. Ești doar recunoscătoare pentru că ți-am salvat viața. E suficient un simplu mulțumesc.

—Așa crezi?

—Nu vreau să fiu acuzat că am profitat de slăbiciunea ta. Și apoi, ai alte angajamente, nu uita... Si eu...îi adusesese aminte de Wanda. Dar Mary-Ann îl iubea prea mult ca să nu lupte pentru a-l recâștiga.

—Ascultă, David! Când valul acela imens a năvălit spre mine, am jurat că, dacă voi scăpa, nu-mi voi petrece viața decât alături de tine. Îl prinse cu patimă de gât.

—David, te iubesc! murmură ea:

El o strânse cu teamă la piept, nevoind parcă să o rănească. Mary-Ann suspină adânc. David îi luă obrazul în mâini și o privi cu tandrețe în ochii ei verzi, adânci ca marea.

—Sirena mea..., îi șopti el cu o voce abia auzită.

Plină de fericire, îi oferi buzele și îl sărută îndelung. Furtuna făcea prăpăd afară, dar David o regăsise acum... Mary-Ann nu se putea împotrivi dorinței nebune care o invadea ca un val uriaș...

David se aplecă deasupra ei, sărutând-o ușor, mângâindu-i cu limba mijlocul buzei superioare. Mâna lui se curbă pe ceafa ei și îi trase capul mai aproape.

Sărutul fu moale, adânc și umed. Limba lui se cufundă în gura ei. Instinctiv, ea își ridică mâinile și le așază pe pieptul lui.

El îi sărută colțul buzelor, apoi se dădu înapoi ca să o poată privi.

—Ești gata să te oprești? Mary-Ann clătină din cap în semn că nu. Întregul ei trup spunea da. David îi ridică bluza cu o mână până deasupra sânilor, apoi se îndepărtă puțin să o poată privi. Sâni ei erau frumoși și plini de dorință. Îi cuprinse în mâini și scoase o înjurătură ușoară.

Dorința o învăluia pe Mary-Ann cu fiecare mișcare a mâinilor lui.

—Te doresc, Mary-Ann... Dar dacă tu...

—Nu te opri, David...

—N-ai glumit, nu-i așa? Degetele lui alunecară pe sub haine, spre talie și mai jos, cufundându-se în bogăția ei umedă.

—Spune-mi... Drept răspuns, Mary-Ann îi smulse hainele de pe el, dezbrăcându-se apoi cu aceeași grabă. Rămase goală în fața lui, dreaptă, de o frumusețe desăvârșită. David o trase spre el, se strecură între pulpele ei și ea îi înconjură gâtul cu brațele. Buzele lor se uniră exact în clipa în care sexul lui tare pătrunse în ea. Mai târziu, obosită, adormi cu capul pe umărul lui.

Surâse prin somn și deschise ochii. Nu fusese un vis! Dar când se trezi, văzu că David dispăruse.

—În sfârșit, ai catadicsit să te trezești! Prostia ta ne-a ținut treji pe toți, noaptea trecută. Wanda? Mary-Ann făcu ochii mari.

—Ce cauți aici? o întrebă acoperindu-se cu vesta lui David.

—Te veghez. Sau, dacă vrei, am preluat atribuțiile lui David.

—El unde e? Soarele răsărise demult și lumina o înconjura din toate părțile. Trebuie să fi fost demult trează.

—Acasă, acolo unde ar fi trebuit să-și petreacă noaptea. Și înțeleg bine de ce m-a pus să te supraveghez, insinua ea.

—Ce vrei să spui, Wanda? Se ridică brusc, dar se clătină. Capul îi vâjâia.

—David ți-a spus să mă supraveghezi?

—Crezi că aş sta aici din proprie inițiativă, dacă nu mi-ar fi ordonat el?

Megan intră în grabă în grotă.

—Bine, Wanda, dar trebuia să ne anunți când se trezește!

Puse un braț de lemn de fag lângă focul stins. După ea intră Nikos, cu un termos cu ceai. O ajută pe Mary-Ann să se ridice și să bea câteva înghițituri din licoarea fierbinte.

—Cum te simți, iubito? o întrebă îngrijorat, dându-și la o parte părul de pe frunte.

—Mai bine acum, răspuse ea. Megan țipă speriată vâzându-i fruntea rănită.

—Eu ți-am adus doar aspirină... Dar fruntea ta e neagră toată.

—Și albastră, și neagră! glumi Nikos. Dar e mai puțin grav decât credeam. Până și Wanda a fost îngrijorată, spuse el cu voce șoptită. Ne-a rugat să venim să vă căutăm, imediat ce David ne-a anunțat că te-a găsit.

—Dacă ai fi văzut-o pe mama, fugind înnebunită pe plajă, în cămașă de noapte! hohoti Megan. .Și ea avea cearcăne mari în jurul ochilor...

—Am fost atât de speriată, Mary-Ann!

—Ei, acum totul s-a terminat cu bine. Ai grijă să nu răcești, spuse Nikos, încheindu-i haina pe care i-o pusese pe umeri. Wanda își azvârli nervoasă cana pe nisip.

—Nu s-a înecat, s-a udat puțin și gata. Dacă tot am pus mâna pe ea, n-ar fi cazul să ne spună ce-a făcut cu aurul?

—Taci, Wanda! i-o reteză dur Nikos.

—Despre ce vorbiți? se miră Mary-Ann. Nikos și Megan plecară ochii, dar Wanda o privi drept în față.

—Wanda a insinuat ceva și mai devreme, când m-am trezit. Puteți vorbi deschis acum. Wanda surâse triumfătoare.

—În noaptea asta, când toți te căutam disperăți, am urcat în camera de inventariere. Obiectele din aur dispăruseră.

—Dispăruseră?! Ce vrei să spui? Cine le-a mutat?

—Dispărute, adică furate, Mary-Ann. Nu crezi că fuga ta cu barca, imediat după plecarea ziariștilor, e cam ciudată? Un naufragiu, pretinzi tu, dar totuși nu arăți prea rău pentru cineva care a fost pe punctul de a se îneca!

Mary-Ann se ridică greu și păși încet spre Wanda.

—Mă acuzi de furt?! Dar, Wanda, nici propriile mele haine nu le-am putut lua cu mine. Nu am reușit să-mi salvez decât viața!

—Ah, da?! Și atunci de unde ai cules medalionul ăsta?

—Colierul meu? Mary-Ann își duse mâna la ametistul de la gât. Nu-i putea spune lui Wanda de unde îl avea, așa că rămase mută.

—E un obiect furat! Sau l-ai luat, sau l-ai găsit și l-ai păstrat — ceea ce e tot una. Sau îl ai de la David... însă, asta ar însemna că a făcut un cadou prea scump pentru o angajată oarecare. E, mai curând, genul de cadou pe care-l oferi femeii iubite, nu? Tu ce zici, Nikos?

Wanda se întoarse spre Megan și Nikos, contemplând satisfăcută figurile lor încurcate.

—Ai face mai bine să te ocupi de problemele tale! îi azvîrli furioasă Mary-Ann. Și, atât timp cât nu ai nici o dovadă, te sfătuiesc să păstrezi pentru tine acuzele acestea perfide! Mary-Ann încerca cu greu să se stăpânească.

—Îl voi căuta pe David. E timpul să clarific această situație pe care te străduiești să o întorci în defavoarea mea.

—În locul tău, aș fi mai prudentă. David și-a ieșit cu totul din fire.

—Sunt sigură că el nu mă crede vinovată! Wanda hohoti ridicând din umeri.

—Crezi ce vrei... Dar mi se pare că se cam adună dovezi împotriva ta... Vasul, apoi ziaristii și, în sfârșit, furtul din noaptea asta... David a plecat cumplit de furios azi dimineață, după ce a primit vestea în legătură cu furtul.

—Și altceva ce i-ai mai spus, Wanda? Vocea lui Nikos, de obicei atât de binevoitoare, era seacă și dură.

—Nu cred că ți-ar plăcea să afli! replică ea cu dezinvoltură.

—Ce i-ai spus? repetă el cu asprime.

—Am găsit-o pe logodnica ta dormind în brațele logodnicului meu, dis-dimineață. N-am făcut decât să-i sugerez că a fost un gest deosebit de abil din partea lui Mary-Ann să-l atragă departe de casă, împreună cu ea, în noaptea furtului. Astfel, eventualii ei complici câștigau timp. În plus, încercând să-l seducă, se punea la adăpost de orice îndoială. Megan îi luă apărarea prietenei sale:

—N-ai nici o dovadă în sprijinul unei astfel de ipoteze! Între cuvântul tău și al ei, eu o cred pe Mary-Ann!

—Oricum, Megan, David nu a reacționat ca tine, i-o trînti Wanda. Dacă nu, de ce i-ar fi telefonat tatălui lui Mary-Ann chemându-l să o ia de aici?

Mary-Ann crezu că se răstoarnă cerul pe ea. Tatăl ei! Dar ce avea a face tatăl ei cu povestea asta?

—Ce?! întrebă ea uimită.

—Da, spuse Megan plecând ochii. Adică... așa a zis că are de gând să facă. Și ne-a ordonat să stăm cu tine până se întoarce. Îl chemase pe tatăl ei! După tot ce fusese între ei!

—Și ce a mai spus? Trebuia să știe totul!

—Crede că eu am furat aurul?! Că sunt complicea piraților?! Că i-am spus că-l iubesc doar așa, ca să-i distrag atenția?!

Se opri dintr-odată. Prea târziu însă! Avusese de gând să rupă logodna cu Nikos, să-i explice totul, însă niciodată nu intenționase să-l umilească în fața celorlalți!

—Eu nu cred o vorbă! spuse încet Nikos pe un ton firesc, degajat.

Nu-și dădea seama cât de mult l-au durut cuvintele ei pe Nikos, dar îi mulțumi în gând că avea mai departe încredere în ea. Poate se prefăcea doar că este calm, dar până și Wanda îi aruncă o privire uimită și furioasă pentru că planul ei nu reușise.

—Nimeni nu te crede vinovată de tot ce îndrugă Wanda. Poftim! spuse, întinzându-i hainele uscate. Îmbracă-te și hai să vorbim cu David.

—Nu contați pe mine ca martor, continuă Wanda cu răutate și cu ochii plini de ură. Mary-Ann se îmbracă repede. Îi dăduse totul lui David, încercând să-i recâștige încrederea și iubirea. Dar eșuase... Dacă nici acum nu credea în nevinovăția ei, nimic nu-i mai putea schimba părerea. Nu-i mai rămânea decât să părăsească insula, dacă tot pierduse orice speranță de a-l recâștiga. Inima îi tresări dureros la acest gând...Ieși din grotă ca o somnambulă.

—Plec imediat, înainte ca tatăl meu să pornească spre insulă. Dacă David are nevoie de mine, sunt la Nassau.

—Nu pleca! strigă dezolată Megan. De altfel, nici o barcă nu poate rezista furtunii care e încă foarte puternică.

—Doar barca lui David, insinua Wanda. Dacă tot i-a luat totul, de ce să nu-i ia și barca, nu?

—Taci, Wanda! Megan era pe punctul de a izbucni în plâns.

—Nu-i o idee proastă, replică cu răceală Mary-Ann.Își scoase colierul și-l întinse lui Nikos.

—Dă-i-l lui David, bine? Spune-i că e pentru închirierea bărcii. I-o voi trimite mâine înapoi.Cu inima frântă, porni la drum. Nu mai putea rămâne nici o clipă!

—Mary-Ann, nu pleca!Nikos o ajunse din urmă și o prinse de bărbie, ridicându-i capul. Ea își plecă genele.

—Uită-te la mine, Mary-Ann. Îți repet ce ți-am spus și ieri. Marea e prea periculoasă, iar tu abia te ții pe picioare. Crezi că te-am căutat toată noaptea ca să te las să faci și astăzi aceeași greșeală?

—Te rog, Nikos! Trebuie să plec! Ai auzit ce a spus Wanda. David vrea să părăsesc insula.Lasă-mi măcar dreptul de a alege singură momentul despărțirii!

—Mary-Ann, mai ascultă-mă o clipă. Eu... eu... aș vrea să-ți redau libertatea, ca să scapi de toate minciunile ce te despart de David și să îți poți afla fericirea, alături de el.Îl privi surprinsă, cu ochii plini de lacrimi.

—Doar el a știut să-ți câștige inima... înțeleg că eu n-am reușit niciodată așa ceva. El e primul și singurul. Cu el trebuie să trăiești și să fii fericită.

—Dar cum ai aflat de trecutul meu cu David? întrebă ea încet.Începură să meargă de-a lungul țărmului.

—Odată, tatăl tău mi-a spus că, în viața ta, demult, a existat cineva... Când am ajuns pe Andros am înțeles că era vorba de David, iar acum știu sigur că el e bărbatul vieții tale.

—Nu, Nikos! Am greșit venind aici...

—Mary-Ann, te rog... Nu fugi încă o dată de David!

—E prea târziu, Nikos... S-a terminat totul!

—Ești așa de impulsivă! Iubirea adevărată e un sentiment profund, care înfruntă timpul și trece peste toate. Fie că pleci sau nu, îl vei iubi mereu pe David și nici el nu te va putea uita. De ce să nu rămâi, Mary-Ann?

—Nikos, nu cred că în iubirea lui e loc și pentru iertare...Mary-Ann își scoase din deget inelul cu diamante și i-l întinse:

—Sper din inimă că vei întâlni pe cineva mai demn să îl poarte. Ești un om extraordinar, Nikos!Îl sărută pe obraz, apoi se întoarse repede și sări în barcă.

CAPITOLUL 13

Barca plutea ușor, depărtându-se de insula Andros, unde rămăseseră îngropate toate speranțele lui Mary-Ann. Brusc, un zgomot o făcu să se întoarcă. În fața ei, pe punte, stătea David.

—Unde crezi că pleci, Mary-Ann?

—Acolo unde vrei tu să fii, răspuse ea. Măcar o dată vei fi mulțumit că te-am ascultat.Se apropie de ea și o luă de braț.

—Nu te îngrijora, continuă ea, fără să-l lase să deschidă gura. N-am furat eu aurul, în ciuda celor afirmate de logodnica ta.

Se opri brusc, pentru că ochii lui David erau departe de a fi mânioși, așa cum se așteptase Mary-Ann, ci doar îngrijorați, plini de o neliniște pe care nici măcar nu încerca să și-o ascundă.

—Mary-Ann, știu că nu tu ai furat aurul. Jane l-a găsit ascuns sub dulapul lui Wanda. Bănuielile ei s-au trezit văzând urme de nisip pe jos. N-a fost nevoie decât să-i caute prin cameră.Chipul lui se întunecă:

—Dar cine ți-a spus că e logodnica mea?

—Ea însăși.El făcu un gest de exasperare.

—Când am cunoscut-o pe Wanda, era o femeie extrem de independentă. Pe atunci, hotărâsem să mă retrag din lume, măcar pentru un timp.Am lucrat mult împreună... E o fotografă talentată. Nici eu, nici ea nu am dorit la început o relație intensă și durabilă, i-am spus că iubesc o altă femeie, o femeie pe care o voi iubi toată viața. Wanda a acceptat-o, dar asta numai până ce a întâlnit-o pe această «altă femeie!»

Probabil nu crezuse că în trecutul unui astfel de bărbat existase doar o singură femeie! Și dacă ea existase într-adevăr, Wanda era sigură că o poate învinge. Poate că, până atunci, nu întâlnise nici un bărbat care să reziste frumuseții ei.

Mărturisirea lui David o duru cumplit.

—Îmi pare rău... Cred că povestea cu furtul te-a tulburat cumplit.

—Și nu numai asta! Mary-Ann, îți datorez scuze și pentru întîmplarea cu vasul, cu ziariștii... Wanda a pus la cale totul, iar eu n-am înțeles atunci...

Vocea i se frânse. O privea cu intensitate. Continuă să vorbească, dar o emoție copleșitoare, pe care nu reușea să și-o stăpânească, răzbătea din glasul lui:

—Îți datorez atâtea scuze! Niciodată nu te-am crezut în stare să furi aurul sau să încerci să mă seduci din motive criminale. Dar te-am acuzat că ai spart vasul și că ai chemat ziariștii...David abia mai respira, dar continuă cu o voce întretăiată:

—Eu... te-am urât multă vreme pentru că l-ai preferat pe Nikos. Trebuia să știu de ce m-ai respins odinioară. Căutam un motiv să te urăsc, pentru că tu mi-ai refuzat iubirea. Wanda mi-a furnizat unul... Și când am înțeles că a acționat doar din gelozie, era prea târziu. Tu plecaseși încă o dată.

—Dar n-am plecat niciodată cu adevărat, David. Întotdeauna am așteptat să vii să mă cauți și să mă aduci înapoi.

El își deschisese inima în fața ei, simplu și cinstit. Era timpul să lase și ea mândria la o parte și să-i vorbească:

—De mine fugeam, David. Țineam mult la Nikos și mai țin încă. Dar pe tine te-am iubit mereu, cu disperare, din toată inima... Totuși, mi-era teamă. Voiam să fiu soție, nu amantă. Ieri, în timp ce înotam, am înțeles însă că aș fi de o mie de ori mai fericită ca amanta ta decât ca soția lui Nikos.

Ea își plecă ochii, evitându-i privirea.

—Știu că nu vrei nimic altceva... Dacă e adevărat că eu sunt femeia pe care o iubești și pe care n-ai putut să o uiți... Dacă încă mă mai dorești, voi fi amanta ta cât timp vei dori tu!

—Amanta mea! Asta crezi tu despre mine?! Uimirea lui David căzu ca o palmă pe obrazul ei.

—Nu te supăra...Dar glasul lui tăios nu o mai lăsă să continue.

—Nu ai înțeles nimic, Mary-Ann! Niciodată nu ți-am cerut să trăiești cu mine fără să fii soția mea!.O luă în brațe.

—Tu ești acea femeie din trecutul meu pe care o voi iubi toată viața și care doresc să fie soția mea. Dar tu nu m-ai vrut... Am urmărit zile în șir barca ta, de la o insulă la alta. Îți mărturisesc că, în clipa în care am înțeles că era prea târziu, mi-a venit ideea să-l angajez pe Nikos ca să-l îndepărtez de tine.

—Și eu am venit cu el...

—Da. Și nici pe Andros nu m-ai dorit. Am devenit nebun... încercam să te țin departe de Nikos! Te iubesc prea mult ca să te pot vedea lângă un alt bărbat. Mary-Ann, nu pot să nu te iubesc! Își încruntă sprâncenele, ca și cum i-ar fi venit o idee teribil de serioasă: Mă gândesc dacă nu ne-am putea căsători azi pe Andros...

—Dar n-am spus încă da, domnule Latimer!

—Vei spune! Chiar dacă ar fi să te țin prizonieră pe insulă toată viața ta.

—Nu va fi nevoie, David! Nu știam care sunt sentimentele tale față de mine. Dar acum nimic și nimeni nu mă va mai putea despărți de tine! Pentru toată viața! Îl îmbrățișa cu patina.

—Oh, inima mea! șopti David, contemplându-i ochii profunzi de culoarea apelor adânci. Nu te voi mai lăsa niciodată să pleci...

Mary-Ann simțea că-și pierde puterile de atâta fericire. Buzele lui David îi căutară cu tandrețe gura. Toți anii de suferință se năruiră în abisurile mărilor. Era, în sfârșit, fericită. Oare pentru cât timp?

SFARSIT